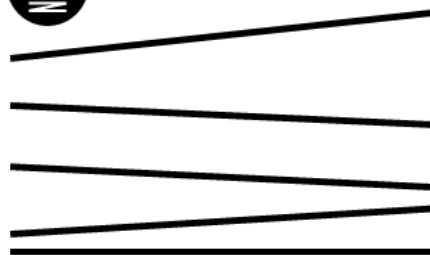

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Rahbek, Knud Lyhne.; [Knud Lyne Rahbek].

Prosaiske Forsøg

Vol. 4

København, 1785-1806

8 bd.

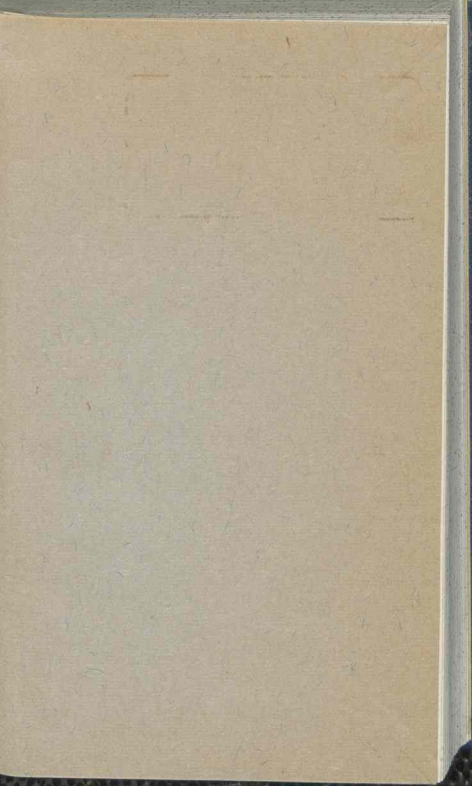
DK

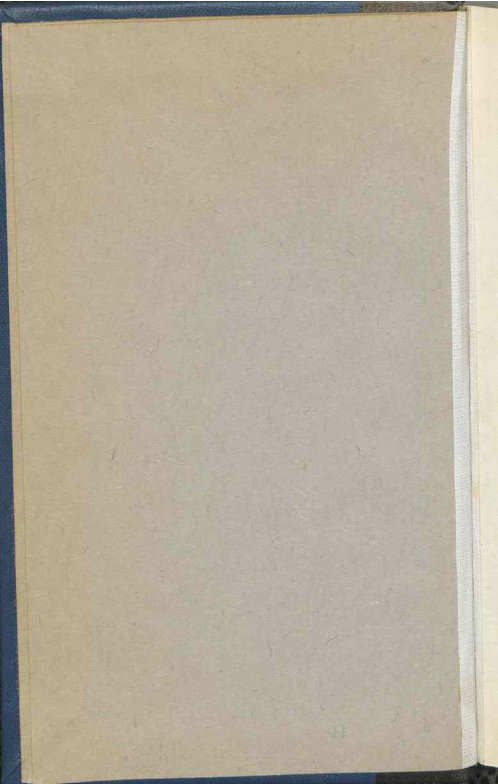
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

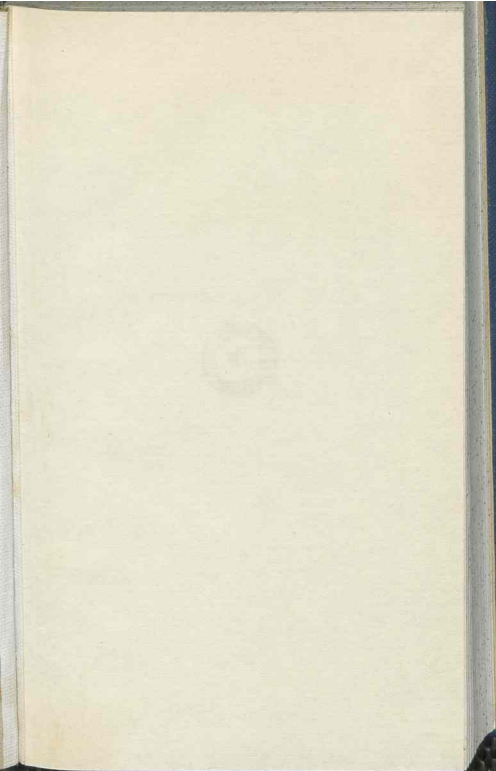
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

J. C. Rosing.

*Sandhed er din Røst; og Konstens Gave
Er Natur hos dig*

Th. Thaarup

Profaiske Forsøg.

Fierde Samling.

6291

Kjøbenhavn, 1796.

Forsagt af Directeur Johan Frederik Schultz,
Kongelig Majestæts og Universitets-Bogtrykker.

PROFESSOR

JOHN COLEMAN

RECTOR

JOHN COLEMAN

Min første Veninde
 Den værdige Kone
 Den gode Moder
 Den ædle Kunstnerinde
 Mad. J. E. R o s i n g
 helliges
 Som samtlige disse Forsøg
 især nærværende Skuespil
 Der skylder hende sin Tilværelse
 Og der af hendes Mesterhaand
 Maaskee eensgang tør haabe sin ypperste
 Anbefaling.

M. Liebenberg Sang 3die Novb. 1793.

Du lange Musers Alster pryde,
 Der blev os klart ved dig,
 Og alle Godes Hyldest nyde,
 Og vorde lyffelig!

Ein jeder Mensch

Den seine Hand

Den seine Hand

Den seine Hand

Ein jeder Mensch

Ein jeder Mensch

Ein jeder Mensch

Ein jeder Mensch

Ein jeder Mensch

Ein jeder Mensch

Ein jeder Mensch

Ein jeder Mensch

Ein jeder Mensch

Ein jeder Mensch

Ein jeder Mensch

Ein jeder Mensch

Ein jeder Mensch

S o m m e r e n

eller

det kiøbenhavnſke Landlevnet

E n s t ſ p i l

i fem Acter.

Personerne.

Conferentsraad Alleborg.

Mad. Velsted, en Rectorenske, hans Søster.

Sophie, hendes Datter.

Arnekiær, Sophies Elsker, Sprogmeester.

Major Torbenson.

Advocat Gillebek.

Jochum, Kudsst hos Alleborg.

Lars }
Nicolay } Dienerne hos Alleborg.

Jørgen, Diener hos Mad. Velsted.

Scenen foregaaer paa Alleborgsgaard, Søndagen for St. Hansdag. Den begynder om Morgen, og varer til henved Aften. Theatret forestiller i første Act Alleborgs Dagligstue, hvor Mad. Velsted sidder ved et Theebord. I Bunden af Theatret er et Speil, ved det et lidet Scebord, paa hver Side af Speilet et Par Vinduer. Anden Act forestiller Alleborgs Cabinet, og inden for dette et Værelse. Tredie Act Haugen, og i Bunden Alleborgs Huus; og bliver saaledes i de to sidste Acter.

Første Act.

Første Scene.

Mad. Velsted, strax derpaa Alleborg.

Alleborg kommer ind, og kaster sig paa en Stool. God Morgen, Macherer!

Mad. Velsted. God Morgen! god Morgen! min Broder. Hvad er du saa vreed for, saa tidlig paa Dagen?

Alleborg. O! det er denne Grethe! hun kom, og vilde have ti Daler paa sin Løn; og da jeg saa sagde til hende, hun kunde komme i rette Tid, brugte hun en viis Mund.

Mad. Velsted. Ja! men kanssee trængte hun til dem, min Broder!

Alleborg. Men Machere! det er jo først Et. Hansdag i Morgen; og jeg kan for min Død ikke liide den Norden, saadan at tage Lønne op midt i Halvaaret.

Mad. Velsted. Men du huffer nok ogsaa, min Broder! at den stakkels Pige har tilgode for eet Halvaar, om ikke for to, og = = =

Alleborg. Godt! godt! saa kan hun jo lade dem staae, til hun tager det altsammen paa eengang, saa faaer hun en samlet Skilling.

Mad. Velsted. Ja! min Broder! men, naar man tiener for sit Brød, har man nok ikke Raad til at samle Capitaler paa den Maade.

Alleborg. Og desuden veed du jo nok, Machere! at man er saa ilde faren her paa Landet med det, man aldrig kan faae nogen stor Sæddel byttet.

Mad. Velsted. Uden man har den = = =
Ja! men den samme Uleilighed, synes jeg, vi har i Kiøbenhavn, min Broder! hvor vi dog boe saa godt som Dør om Dør med Banken.

Alleborg uden at høre efter. Det er sandt, man har ret sin Plage med de Tienestefolk.

Mad.

Mad. Velsted. Naar man ikke kan give dem, hvad man skal; det har du Net i; derfor har jeg ogsaa i Dag paa fastende Hierte sagt Sorgen op.

Alleborg. Sorgen! men min Gud! hvorfor det, Madhere! det er dog saadan en god Karl, og varter charmant op.

Mad. Velsted. Jeg har intet paa Karlen at klage; men for det han heller ikke skal faae noget at klage paa mig, er det bedst, vi skilles ad, da jeg som en staakkels fattig Nectorenke ikke har Naad til at holde Tiener.

Alleborg. Men der er jo heller ingen, der forlanger, du skal holde ham. Du veed jo nok, vor Aftale var = = =

Mad. Velsted. Ja det veed jeg nok, min Broder! men naar saa Paaske og Mikkelssdag kommer, og min Hr. Broder ingen af de bevidste store Cædler kan faae byttet, saa holder Sorgen sig til Mad. Velsted; og jeg, veed du nok, kan ikke godt lade mig kræve; og at kaste den eene halvsnees Daler bort efter den anden, for det min Broder kan have den Fornøielse, at see to Slags Livreer paradere ved hans Bord, og bag paa hans Bogn, det er rigtig mere, end mine staakkels 200 Daler Pension vil strække til.

Alleborg. Men Machere! jeg har jo bet
det dig tegne op, hvad du saaledes lagde ud.

Mad. Velfted. Men du veed nok, min
Broder! jeg har det efter min salig Mand, at der
er ingen Ting, jeg er mindre for at spille, end
Papiir.

Alleborg. Men da veed jeg dog, en Dame
kan ikke være Tiener foruden.

Mad. Velfted. Jeg har hverken Raad
eller Lyst til at være Dame, min Broder! og lige
til jeg kom i dit Huus, har jeg altid været min
egen Tiener, og det har jeg funden mig bedst ved.

Anden Scene.

Sophie, de forrige.

Sophie. Slagteren er her, Moder!

Mad. Velfted. Vi skal ingen Ting have i
Dag, min Pige! du husker nok, din Oncle bragte
os Provision i Gaar, som vi skulde have hele Tip-
po Saibs Artillerie til Bords, og det bliver dog
ved Majoren.

Sophie. Nej, Moder! han vil have
Penge for de Gange, Oncle var i Byen, og

Mad.

Mad. Velsted. Vil du sige det til min Broder, min Pige! han har i de sidste 14 Dage glemt at give mig Huusholdningspenge. Aneb. har smidlertid haat meget travlt, og intet hørt.

Sophie. Ja! vil da Oncle være saa god ==

Alleborg. Har du nu været i Kioffenet igien? Sophie! det har jeg dog saa tit bedet dig lade være.

Mad. Velsted. Ja, men jeg har bedet hende gjøre det, min Broder!

Sophie. Og jeg gjør det rigtig ogsaa med Fornoielse, naar bare = = =

Alleborg. Fornoielse! en artig Fornoielse!

Mad. Velsted. Hver har sin, min Broder! denne er i det mindste ikke af det kostbare Slags.

Alleborg. Nei! den Fornoielse at sige i Gryden, kan hver Staaddertøs have.

Mad. Velsted. Gid det var saa vel, min Broder! og hun saa maatte saae noget godt at see i den.

Sophie. Slagteren venter nok, Moder!

Mad. Velsted. Vil du da ikke være saa god, at expedere ham, min Broder?

Alleborg meget fremmed. Hvem?

Mad. Velfted. Slagteren! du veed nok, vi har maattet tage Riød paa Regning hos ham de sidste Gange. Hvormeget er det, Sophie?

Sophie. Fem Rigsdaler og fire Mark. Jeg har seet efter i Moders Bog.

Alleborg. siger i alle sine Kommer. Det er besynderligt, hvor jeg nu kan have giort af min Tegnebog. Ah! den ligger nok oppe paa mit Bord.

Vil gaane.

Sophie. Jeg skal nok løbe op efter den, Oncle!

Alleborg. Nei, min Pige! nei! til mit Skriverbord kommer ingen.

Sophie. Da pleyer Oncle dog aldrig at forbyde mig.

Alleborg. Jo! der ligger meget vigtige Papirer, som kunde komme mig i Ulave.

Sophie. Men Oncle veed nok, jeg rører aldrig noget.

Alleborg. Nei! jeg vil nok gaane selv.

Mad. Velfted. Saa gaane du op med, Sophie! din Oncle har saameget i sit Hoved i denne Tid, at han let kunde glemme, at komme ned igien.

Alle:

Alleborg da han seer, Sophie laver sig til at gaae, ander pludselig Tegnebogen. Hvad er det? jeg har den tilforladelig i min Lomme. Blader i den. Ja! nu er vi tilforladelig lige nær. Jeg har ikke andet end store Sædler.

Mad. Velfted. Ja saa!

Sophie. Vil Onkel da ikke slye mig een af dem, kanske Slagteren kan bytte. Han har altid mange Penge.

Alleborg. En hundrede Daler Sæddel! oh din Gaas!

Sophie. Eller kanske vi kunde faae den byttet hos Hestevrangeren, Kroemanden, her oppe.

Alleborg. Nei! der, veed du nok, ingen af mine Folk maade komme.

Mad. Velfted. Apropos! hvordan kom du ud af det med ham om din Ridehest?

Alleborg. Paa den simpleste Maade af Verden; jeg betalte ham.

Mad. Velfted. Saa! men saa kunde du jo gierne lade bytte der?

Sophie. Ja! vi kunde jo bede Slagteren gaae hen med Sæddelen; det gior han gierne.

Alleborg. Nei! det behøves ikke; nu kan han bide, til han kommer igien.

Sophie. Ja! vil da Oncle selv gaae ned, og sige ham det; for den Bessæd tør jeg rigtig ikke komme med. Oncle skulde bare høre, hvilket slemt Huus, han holdt derne.

Alleborg. O, din Gaas! det var bare for at kysse eder til at tage noget af ham; og det kan I jo gierne tiene ham med; bruge I det ikke i Dag, saa er der jo en Dag i Morgen.

Sophie. Nei Oncle! det var rigtig det allerførste, han sagde, da han kom ind, at vi ikke fik saa meget hos ham, som en Orelever til stakkels Aristocrat engang, inden vi betalte, hvad vi havde faaet; og det bandte han saa sælt paa.

Alleborg. Ja! da kan jeg ikke hielpe ham; han kommer til at bide.

Sophie. Ja ja! jeg tænker Oncle har ham her paa Diebliffet.

Alleborg. Her! han har dog vel aldrig den Insolence?

Sophie. Jo Oncle! den Karl gjør rigtig ingen Complimenter; han er her noget nær strax.

Mad. Velsted. Om Forladelse, min Broder! jeg huskede ikke paa, jeg endnu havde Penge af dine. Tager en Pung op, og fire Ducater ud af den eene Ende, hvoraf hun giver Sophie de tre. Der, Sophie! gaae nu ned, og skil os af med ham.

Sophie. O! Moders Ducater! nei! det nærder Onkel ikke; det er Synd.

Mad. Velsted. Gier, som jeg siger. Ikke at betale, naar man kan, det er Synd, min Pige!

Sophie. Nei Onkel! ikke sandt? det maae Moder ikke.

Alleborg. Du kiender jo nok din Moder, Macherer! hvad hun vil, det vil hun. Overalt skal vi nok faae Ducater til hende igien.

Mad. Velsted. Gaae nu, Sophie! du veed nok, jeg er bange for Visiter.

Alleborg. Ja vist, Sophie! skynd dig lidt, at du kan komme til dit Toilette.

Sophie. Jeg er saadan, som jeg bliver i Dag, Onkel!

Alleborg. Du husker da nok ikke, her kommer Fremmede?

Sophie. Det er jo ikke andre, end Torben-son, og ham pynter jeg mig tilforladelig ikke for.

Mad.

Mad. Velfted. Gaae! gaae, Sophie!
Manden venter. Sophie gaaer.

Tredie Scene.

De forrige, uden Sophie.

Alleborg. Du gjør mig virkelig gandske
forlegen, Macher!

Mad. Velfted. Ingen Harsag, min Bro-
der! det er dine egne Penge. Du veed nok, du
var saa god at gjøre mig en Præsents af fire ny Du-
cater at markvere med i Whist; men da nu Sophie
og jeg har overlagt, vi ikke spille mere, saa
seer du selv, jeg bruger dem ikke, og det er billigt,
jeg giver dig dem igien.

Alleborg. Men hvad er nu det igien for
et Indfald?

Mad. Velfted. Seer du, min Broder!
more nogen af os gjør det ikke; og man kan rigtig
seebe sig bedre Kiøb, end en Rigsdalers Penge,
eller to, om Timen.

Alleborg. Men der er jo ingen, der for-
langer, I skal tabe af eders egen Lomme; jeg har
jo saa tiid budet mig til at give eder Spillepenge.

Mad.

Mad. Velfted. Ja! men naar vi tabe, min Broder! kan vi ikke godt give Aaviisning paa dine Tilbud; saa maae vi ud med den reede Skilling, og vi har vist paa den Maade klattet det meeste af et halv hundrede Daler bort i Vinter, og det, veed du nok, jeg ikke har Raad til, min Broder!

Alleborg. Da vil jeg dog haabe, du er saa god at giøre en Undtagelse i Dag; jeg fortryder saa, jeg ikke bad en god Ven ud til, for Moder og Datter kan dog ikke godt spille ved et Partie.

Mad. Velfted. Den Skrupel er let hævet, siden ingen af dem spiller; men hvorfor skal her overalt spilles i Dag?

Alleborg. Men, Madhere! man maae jo dog have noget at amuseere Torbenson med for Bordet; efter Bordet tage vi til Kilden.

Mad. Velfted. Til Kilden? den synes mig, han kunde kommet en Hob nærmere til fra Rissenhavn, end ved at tage over Alleborggaard.

Alleborg. Jo! jo! til Kilden maae vi; man kan tilforladelig aldrig vide, hvad det er godt for.

Mad. Velfted. Godt for? ikke for det mindste andet, det jeg kan see, end at vi kan blive dygtig kumplet paa det affhyelige Stykke hersra og til Kongevejen; siden brav støvet og steeget, indtil vi naae Skoven, og saa tilsidst faae vor Dæst ved at løbe Spidsrod et Par Timers Tid frem og tilbage mellem Tæltene; for, andensteds veed jeg nok, vi ikke komme, naar vi ere med dig.

Alleborg. Men, Machere! hvad du er borenert i Dag! Seer du; i Dag, den første store Kildedag, i dette superbe Bæir er hele Verden ved Kilden, vi fiøre derned i Torbensons brillante ny Equipage, han giver Sophie Armen paa Promenaden, og inden i Morgen er det over hele Kiøbenhavn, at han skal have hende.

Mad. Velfted. Saameget desværre!

Alleborg. Saameget desbedre, Machere! saameget desbedre; Millioner saadanne Ting skee blot, fordi de blive sagte. Bedkommende høre det saa længe, og saa ofte, til de selv tilsidst troe, det ikke kan være andet, og saa er den Sag rigtig.

Mad. Velfted. Veed du vel, min Broder! jeg behøvede kun, at lade Sophie mærke det mindste af denne smukke Plan, saa fik du hende paa ingen Maade til Kilden.

Alle-

Alleborg. Men for Guds Skyld, Wachere! derangeer mig dog ikke alle mine Projecter; vi kan jo dog ikke have inviteret Manden herud, for at ennuiere Livet af ham!

Mad. Velsked. Jeg har for gode Tanker om Torbenson, til at troe, han kunde keede sig saa dødelig, ved at tilbringe nogle Timer i saa afværende stien en Egn, og paa den smukkeste Aarstid.

Alleborg. Smuk Aarstid, stien Egn! jo vist! du vilde nok, vi skulde jagte omkring med ham her, som du og din salig Mand gjorde ved mig, da jeg var ude at besøge eder, det første I var bleven gifte. Jeg husker nok, hvordan jeg maatte gjøre Pillegrimstrejfer op ad Bakker, og giennem Moser, og over Statter, og hvor der hverken var Bei eller Stic, for at høre paa Matteredgal, og see Solen gaae ned, og finde smukke Udsigter, og hvor I slæbte mig ind til den Skovfogedkone, at jeg skulde spise tyk Mælk af Træbotte, og een Morgen vilde have mig op for Dag, at jeg kunde see Solen staae op.

Mad. Velsked. Det gjør mig ondt, min Broder! at vore redelige Bestræbelser, for at fornye dig, vare saa uheldige, at du endnu efter
tyve

tyve Aars Forløb erindrer dem med saa megen Bitterhed.

Alleborg. Intet mindre, Machere! jeg veed jo nok, det var godt meent, og at det var saadan, I morede eder; men jeg vilde blot gjøre dig opmærksom paa, hvor vanskeligt det er at amuser sine gode Venner paa Landet.

Mad. Velfted. Gode Venner, tænkte jeg, det aldrig var vanskeligt at amuser; men hvis saa er, var det da ikke bedre at lade dem blive borte, end at bede dem?

Alleborg. Men, Machere! man maae dog give Følk et Maaltid Mad imellem?

Mad. Velfted. Kunde de da ikke faae det hiemme?

Alleborg. Du spørger, Machere! man maae jo dog see Følk; ellers blev det alt for feedommeligt herude.

Mad. Velfted. Bliver det da mindre feedommeligt, naar man seer andre feede sig? der skal man see, jeg kommer efter Hemmeligheden, hvad det er, der gjør eder Clubberne saa interessante. Men naar saa er, min Broder! hvorfor vil I da ligge paa Landet, naar det ikke moerer eder? som nu

du

du for Exempel! det er dig rigtig er dyrt Landsted; naar du ingen Fornøjelse har af det, hvorfor stiller du dig da ikke ved det?

Alleborg. Ah Madhere! nu omstunder har hele Verden Lyststed, og man kan tilforladelig ikke andet; ellers saae det ud, som man ikke havde Raad til det.

Mad. Velsted. Og det Udseende bør man sige, meener du; især, naar der kunde være noget om? da er jeg af en gandske anden Meening; for da jeg gjorde Overslag i Dag, ikke over min Casses beholdning, for dertil behøver jeg bare at vende min Lomme; men over min Indtægt og Udgift i sidste Kvartal, og kom efter, jeg hverken havde Raad til at holde Diener, eller tabe i Spil; tog jeg, som du seer, strax den Beslutning, fra dette Kvartals Begyndelse af, at give baade Jorgen og Whisten Afseend.

Alleborg. Men Madhere! i Dag gjør du dog en Undtagelse?

Mad. Velsted. Nei, min Broder! det er især med Undtagelser, man maae vogte sig for den første.

Alleborg. Men, Machere! den Termin; du har sat, er jo ikke kommen; du har jo ikke faaet dit ny Kvartal endnu.

Mad. Velfted. Jeg venter det hver Dag, min Broder! jeg sendte Arnefiær min Qvittering ind først i Ugen.

Alleborg. Saa?

Mad. Velfted. Det kommer mig for, som det ikke var dig med, min Broder!

Alleborg. Det er det, sandt at sige, ikke heller; for deels er Terminen først ude i Morgen; og det lader saa besynderligt, at du har saadan en Hast, især da du er i mit Huus; og desuden, Machere! at sende en Fremmed efter dine Penge; det er, ligesom du ikke kunde betroet mig dem.

Mad. Velfted. Arnefiær er ingen Fremmed for mig; han har bestandig hævet dem, inden jeg kom i dit Huus; og desuden, veed jeg, du har saa meget i dit Hoved i Terminstiden, at jeg var bange for, du kunde glemme, det var mine Penge, og i Tanke give dem selv ud til eet eller andet.

Alleborg. Meget forbunden for din søsterlige Tillid, Machere!

Mad.

Mad. Velfted. O, min Broder! det kan
 let see; og — jeg synes, denne Samtale incommo-
 moderer dig saa meget — hush dig lidt om, min
 Broder! du skulde vel ikke i Distraction alt have
 oppebaaret min Pension, og glemt = = =

Alleborg. I saa Fald havde Madamens
 Commissionair vel ladet hende det vide.

Mad. Velfted. Ja! det trøster jeg mig
 da endelig ogsaa ved.

Fjerde Scene.

Sophie, de forrige.

Sophie. Nu kom Jochum fra Kiøbenhavn,
 Uncle! skal han komme op?

Alleborg. Ja nok, min Pige! og kom
 saa op med, der er kanskee noget til dig.

Sophie. O! maaskee Bud fra Arnekiær!
 jeg har nu ikke hørt fra ham saa længe.

Alleborg. Saa længe? siden først i Ugen.

Sophie. Ja! det er længe nok, Uncle!

Alleborg. Sophie! est ce, que vous se-
 rez toujours enfant?

Sophie. Lad os ikke komme paa den Materie; der veed Oncle nok, at vi to ikke = = =

Mad. Velfted. Sophie! — du glemte at gaar efter Jochum.

Sophie. Ja! det er rigtig heller ikke Moder tilpas, at Oncle altid skal hakke paa Arnefiær.
Gaaer.

Femte Scene.

De forrige, uden Sophie.

Alleborg. Det var ret, Machere! at du gav hende en Reprimande, hun maae dog eengang lade de Børnestreger fare.

Mad. Velfted. Du tager fejl, min Broder! det var rigtig nok hende, der fik Reprimanden; men det var dig, der havde fortient den; jeg maatte give hende Uret, for det hun ikke skulde føle, hvor Ret hun havde. — Skyder den fjerde Ducat til ham. Vil du ikke tage den til dig?

Alleborg. Men jeg beder dig, Machere!

Mad. Velfted. Uden Complimenter, min Broder! naar hver beholder sit, gaaer det bedst.

Siette Scene.

Sophie, Jochum, de forrige.

Jochum. En god Morgen, Hr. Conferentsraad! nu! det, veed jeg, var godt fiørt, paa halvtredie Time fra Kiøbenhavn og hertil. Sætter en stor Vælle paa Bordet.

Alleborg. Ja! du er en fir Karl, min kiære Jochum! nu! inter Nytt, siden jeg tog bort?

Jochum. Nei mænd, Hr. Conferentsraad! ikke uden det gamle; allevegne, hvor jeg kom, og hvem jeg mødte, saa vilde de have Penge.

Alleborg med tungen latter. Ja! ja! det maae du nok sige, min kiære Jochum! det er det gamle, at Folk skriger efter Penge, især i Terminstiden.

Jochum leer med. Ja vist, Hr. Conferentsraad! ihvorvel jeg synes snart, det er Termin hos os hele Aaret igiennem.

Alleborg. Godt sagt, min kiære Jochum! tilforladelig excellent sagt. Ikke sandt, Wachere!

Nad. Velfted. Jeg er bange, det er alt for godt sagt.

Alleborg. Hvad godt bringer du os da i den Tasse? hvad meener du, det kan være, Sophie!

Sophie. O! det er vel en af de keedsommelige dyre franske Posteier, som sidst.

Alleborg. Saa du ikke synes om dem?

Sophie. Nei! tilforladelig ikke til de Penge, Oncle!

Alleborg. Hvad siger du, om der var en Hat i, til dig?

Sophie. Saa? meget ligegyldig. Saae han ikke noget til Arnekiær.

Jochum. Jo, Frøken! — om Forladelse, Jomfrue! skulde jeg sige.

Alleborg. Ingen Skade skeet, min kiære Jochum! ingen Skade skeet.

Jochum. Ja! jeg veed nok, Hr. Conferentsraaden vil nok have det; men da nu hverken Madamen eller Jomfruen kan lide det = = =

Sophie. Snakkede han da med Arnekiær?

Jochum. Ja jeg skal helse os fra ham; han er nok lige paa Timen.

Sophie. Saa! løber til Dorren.

Alleborg. Hvorhen, Sophie!

Sophie. Vare ind paa Salen at see
 efter noget.

Alleborg. Efter Arnekiær i Vinduet? ikke
 sandt? o! ham saaer du Tids nok at see.

Mad. Velsked. Min Broder!

Jochum. Ja! han kan da heller ikke være
 her saa strax; for han gif da først ind her nede i
 Skovhuset, som De nok veed, han pleier, for at
 gjøre sig tilrette; og der skulde Jomfruen bare
 have seet til alle Ungerne, da de saae ham langt
 oppe paa Bøien, hvor travelt de fik allesammen;
 den lille, hun lukte Leddet op, og den største rendte
 imod ham, for at stille ham ved hans Dankins
 Frakke, han havde taget af, og gif med paa Ar-
 men; og den næst den mindste kom trultende nede
 fra Kilden med en stor Skaal Vand, han skulde
 have at toe sig i, og Skaalen var — nok er det —
 større end Ungen, og = = =

Alleborg har imidlertid aabnet Væsen. Nu, So-
 phie! skal du ikke see din Hat?

Sophie tager den op. O! nei, den er dei-
 lig; den vil klæde mig rart. Tak! mange Tak,
 Uncle!

Alleborg. Det er mig kiært, den fornøyer dig, Niece! kysser hende paa Kinden.

Sophie. Og saadanne prægtige Fiedre! nei! vil Moder bare see, hvor den klæder mig deilig.

Mad. Velfted told. Jeg holder mere af din Straahat.

Sophie. Nei! vil nu Moder bare bie, til Arnefiær kommer.

Mad. Velfted. Da veed jeg, du ikke vil tage den Hat paa til de Klæder.

Sophie. Nei, Moder! jeg tager min blaa Kiole paa.

Mad. Velfted. Det bliver der neppe Tid til, min Nige!

Sophie for Speilet, hvor hun tager sin Straahat af. Jo, jeg skal nok skynde mig, Moder! — Nei, den er deilig.

Jochum. Ja! Jomfruen kan ogsaa troe, jeg havde Uleilighed nok med den.

Alleborg. For at faae den fort godt herud; ja! det vil jeg nok troe, min kiære Jochum!

Jochum. Nei! det var ingen Sag, var ikke det, Hr. Conferentsraad! men inden jeg fik fra Madammen derhenne.

Alle-

Alleborg falder bestandig rask ind. Ja! det kan jeg nok tænke; for — naar de har noget kiont, saa er der til en Dag, som i Dag, hundrede Hænder om det. Jo! du er en flink Karl, min kiære Jochum! — Sophie!

Sophie. Hvad befaler Oncle? i det hun løser til ham, falder den afstagede Straahat paa Gulvet.

Alleborg holder Ducaten til hende. Vil du ikke lade Jochum drikke din Skaal?

Sophie forlegen. Det er Moders Ducat. Mad. Velfted. Nei! det er din Oncles.

Jochum. Ja! Jomfruen kan sandsfærdig troe, at jeg havde min evige Plage = = =

Alleborg. Ja! ja! du er en flink Karl, min kiære Jochum. Nu, Sophie!

Sophie. Moder?

Mad. Velfted. Giar, som din Oncle siger, min Pige!

Sophie. Vær da saa god, min kiære Jochum!

Jochum. Ja! Jomfruen skal have saa mange Tak, hvorvel jeg, sandt at sige, heller saae, Jomfruen vilde være saa god, at give mig rigtige Penge; for see! at give den ud, naar jeg eengang

har den, det nærder jeg ikke; og at lægge den paa Kistebunden, ja! Gud bedre det! det har jeg, som en fattig Karl, ikke Raad til.

Alleborg. Godt! godt! saa kom hid! saa skal jeg nok give dig andre Penge for den, naar du kommer op til mig siden.

Jochum. Ja ja da! for jeg har endelig ogsaa saa meget at sige Herren, baade fra den eene og fra den anden; for de var da i Gaar, som de var reent bandsatte, især Jøden, og saa Commis-
sionairen, og = = =

Alleborg med tvunget Smil. Saa! saa! Ja! gaae nu ned, og pas dine Heste, min kære Jochum!

Jochum gaaer, men vender om. Ja! og saa — det er sandt — saa var her et Brev fra Advocat Hillbet; han lod til at have meget travlt, med at faae fat paa Herren.

Alleborg lægger Brevet ulæst iommen. Saa! saa!

Mad. Velsted. Da lader du ikke til at have nær saa megen Hast, med at faae at vide, hvad han vil dig! Det er overalt en egen Maade, jeg saa tit har seet af dig, at du ikke læser de Breve, du faaer.

Alle-

Alleborg. Ah, Machere! naar man nu i Forvejen kan vide, hvad de indeholde. Fortroelig, og halv sagte. Seer du, det er Hillbek, han vil parforce være Consulent i den ny Commission, der bliver oprettet, og det overhænger han mig om mundtlig og skriftlig. Nu, det kan ogsaa gierne være, han bliver det; men — mon Dieu! den Ting vil dog have sin Tiid.

Mad. Velfted. Da pleyer Hillbek ikke at være saa forlegen, for at skaffe sig meer at tage vare; han har begge Hænder fulde.

Alleborg. Præstesæk, og Procuratorsæk, Machere!

Jochum. Nei! jeg synes, nok er det, han snakkede om nogle Penge, Herren skulde have lovet ham.

Alleborg fremmed. Saa? ja! det vil da nok finde sig.

Mad. Velfted. I Brevet, formoder jeg.

Alleborg. O ja! gaae nu du kun ned til dine Heste, min kiære Jochum! saa kan du siden komme op, og sige mig Besked.

Jochum. Ogsaa var der . . .

Alle!

Alleborg. Godt! godt! Siden min fiære
Jochum! siden. Jochum gaaer.

Mad. Velfted til Sophie, som imidlertid har
hadt meget travelt for Speilet med sin Hat. Vil du saa
ikke gaae ind, og see efter paa Salen, min Pige!
om alting er ordentligt, og reent, og pænt.

Sophie uden at gaae fra Speilet. Jo! der er,
Moder! jeg var derinde før.

Mad. Velfted. Ja, gaae du der kun ind
igien, og see efter, om der er tort godt af i Vin-
duerne, og allevegne. Sophie gaaer, men vil tage Hats
ten med. Nei! lad den ligge; ellers faaer du ikke
seet efter andet, end Speilene.

Syvende Scene.

Alleborg. Mad. Velfted.

Alleborg. Veed du nu, hvad hun tager
sig til derinde?

Mad. Velfted. Formodentlig det, jeg sendte
hende ind efter.

Alleborg. En god Dag! nu staaer hun i
Vinduet, og gaaber efter denne Arnefiær.

Mad. Velfted. Ja!

Alle.

Alleborg. Da veed jeg dog, det var ikke det, hun skulde?

Mad. Velsted. Jo netop, min Broder! jeg var bange, hun skulde faae ondt i Pynene af det meget hyide; derfor sendte jeg hende ind, at see lidt paa det grønne.

Alleborg. Men det er jo dog naturligt, at saadant noget fornøyer en ung Pige?

Mad. Velsted. Just derfor skal du aldeles ingen. Tak have for saadanne Præsenter, min kiære Broder! jeg vilde saa nødig, man skulde give min Datter Smag paa noget, det siden vilde falde hende tungt at undvære.

Alleborg. At undvære? O ja! saadant et Prækkerpartie kunde hun giøre.

Mad. Velsted. Prækkerpartie, min Broder! mit Giftermaal med min salig Mand kaldte I ogsaa et Prækkerpartie; du gjorde derimod et godt Partie, fordi din salig Kone bragte dig en Snees tusind Daler; hvo af os levede lykkeligst? og reent ud sagt, min kiære Broder! naar hun bliver Arnefiærs Kone, falder der ikke mange Snees Daler af til Soelhatter om Aaret.

Alleborg. Da veed jeg dog, du vil ikke lade din Datter kaste sig saaledes hen, naar det staaer til hende, at giøre et langt bedre Partie?

Mad. Velsted. Jeg vil altid ansee det Partie for det bedste, der lover hende et Ægteskab, som mit var.

Alleborg. Men, hvad har du da paa Torbensohn at udsætte?

Mad. Velsted. Jeg ikke det mindste, min Broder! men Sophie vil formodentlig i det ringeste udsætte paa ham, at han ikke er Arnefiær; og da hun raader sig selv, behøver du og jeg ikke at disputere derom; men jeg vil blot nok engang bede dig, ikke at forrykke mig Pigens Hoved med saadanne kostbare Præsenter, især da du ikke har Naad til det.

Alleborg. Ah! den Bagatelle!

Mad. Velsted. En halv snees Daler er ingen Bagatelle for dig, min Broder! i din nærværende Forsatning.

Alleborg. Min Forsatning? Min Forsatning fattes ingen Ting; jeg tiener mine 3000 Daler om Aaret,

Mad.

Mad. Velsted. Og bruger fem. Detlev!
 Spil ikke Comedie for mig.

Alleborg. Ah hvad! il faut faire bonne
 mine a mauvais jeu.

Mad. Velsted. Hvad kan det nytte, naar
 hele Verden kan see dig i Kartet? Tænk bare paa
 Grethe, og paa Slagteren, og paa Jochums Rap-
 port, min Broder!

Alleborg. Oye faire?

Mad. Velsted. Være en fornuftig og en
 stikkelig Mand; høre op med en Levemaade, du
 dog ikke kan holde ud, og see til, at give en-
 hver sit.

Alleborg. Enhver sit? og skulde jeg da in-
 tet beholde? nei! det er for silde.

Mad. Velsted. Det er aldrig saa silde i
 Dag, at det jo bliver endnu silbere i Morgen;
 eengang bliver du jo dog nød til at indskrænke dig.

Alleborg. Indskrænke mig? at alle Men-
 nesker skulde mærke, hvordan mine Actier stod?
 Nei! at indskrænke sig, naar man har fuldt op,
 det er ingen Sag; men naar det kniber, er det
 just, man maae staae stort paa, for at holde Cre-
 diten vedlige.

Mad.

Mad. Velfted. Og hvad skal saa der blive af tilsidst?

Alleborg. Tilsidst? tilsidst? ah! den Dag, den Sorg.

Mad. Velfted. Slaae ikke alle Julemærker feil, er den Dag, og den Sorg nok ikke saa langt borte mere.

Alleboeg. O! der kan skee meget, inden den Tid; naar nu f. Ex. din Datter fik Torbenson ==

Mad. Velfted. Jeg beder dig indstændig og alvorlig, min Broder! regn ikke paa det; jeg vil med Glæde dele mit sidste Bid Brød med dig; men at jeg opoffrer dig min Datters Lykfsalighed, det maae du ikke forlange.

Alleborg. Lykfsalighed! en artig Lykfsalighed at blive Madam Arnefiær, at faae et Menneſke, ſom ingen Ting har, og ingen Ting er, og nærer ſig af at gaae om, og ſprogmeſtere.

Mad. Velfted. Men, naar du ſeer ham ſaa fattig an, min Broder! ſaa undrer jeg mig over, du ſaa længe vil blive i hans Glæde for de Bøger, han kiopte til dig, og du gjorde Preſent med.

Alleborg. Ja, jeg har ogsaa i Sinde at betale ham de 50 Daler, og saa frabede mig hans Kommen her.

Mad. Velsted. Saa kommer du til at lade Sophie og mig flytte først; hvorvel, naar du vil betale ham, inden du frabeder dig hans Besøg, saa er Leuren til mig at sige: den Dag, den Sorg!

Alleborg. Madamen er hiertelig spids i Dag, synes jeg.

Mad. Velsted. Jeg er ogsaa bange, der er en slem Byld at stikke op, min Broder!

Ottende Scene.

Sophie, de forrige.

Sophie glædelig. Der kommer Arneklær.

Alleborg. Herhid? saa var det virkelig os, han havde tiltænkt den Ære af sit Besøg?

Mad. Velsted. Hvem ellers?

Alleborg. Oh! jeg tænkte, det var dem nede i Skovhuset; man pleyer ellers ikke at komme gaaende til Folk, især om Søndagen, naar man kan formode, der er nogen.

Sophie. Da troer jeg ikke, Onkel nogensid har seet Arnekiær anderledes, end at han gierne kunde gaae i Selskab med, hvem det skulde være.

Alleborg. O ja! men det seer dog saa præferagtigt ud, at komme saadan trækkende til Fods.

Mad. Velfæd. O! han finder ganske, at den Bæst, han har at bringe mig, ikke er Bognleyen værd.

Alleborg lader, som han ikke hører; men seer ud af Winduet. Og saa har han tilforladelig ikke engang saa megen Ambition, at tage Støvler og Sporer paa, at det kunde see ud, som han havde redet.

Sophie. Er det ogsaa Ambition at gaae med Sporer?

Mad. Velfæd. O ja! min Pige! at see ud efter det, man ikke har, og ikke er; det kaldes Ambition i vore Dage, og den, veed du nok, Arnekiær har intet af.

Niende Scene.

Jørgen, de forrige.

Jørgen. Hr. Arnekiær vilde have den Tre!

Sor

Sophie. Men naar pleyer han at mælde ham?

Jørgen. Jo! han spurgte efter Hr. Conferentsraaden.

Alleborg. Efter mig? det maae være en Feiltagelse.

Sophie. Ja! det pleyer han rigtig nok ellers aldrig.

Jørgen. Ja da = = =

Nad. Velfæd. Men saa lad ham dog ikke staae uden for længere. Jørgen gaaer, og aabner Døren for Arnekiær.

Tiende Scene.

Arnekiær, de forrige, uden Jørgen.

Alleborg iiler ham med aabne Arme imøde. Ah! bon jour! bon jour, kære Hr. Arnekiær! nu! det var charmant af Dem, at De saae ud til os; det skal De ret have Tak for.

Arnekiær. De maae have den Godhed at undskylde mig, Hr. Conferentsraad! men jeg havde just et Ørendte til Dem, og da = = =

Alleborg. Oh! mon cher! Saa De da endelig have Grenden, for at see til Deres Venner? De veed, De er altid velkommen her; vi snakkede endnu om Dem for eet Dieblis siden.

Mad. Velsted giver ham Haanden, som han kysser. Ja! jeg har rigtig nok ventet Dem, Arnefiær!

Alleborg peger til Sophie. End hun da? hvad meener De?

Sophie. Nei! jeg vidste ikke, han havde Grenden ud til Onkel, og ellers, veed jeg nok, han vogter sig vel for at komme.

Alleborg. Haha ha! forstaaer De Finten, Moncher! Damerne vil have Opvartning.

Sophie. Det var rigtig ingen Finte til Arnefiær, Onkel!

Arnefiær til Mad. Velst. De var saa god først i Ugen at sende mig Deres Pensionsqvittering.

Alleborg falder ind. Men min Gud, kiære Hr. Arnefiær! saa kom dog vel ind af Dørren først, inden De begynder at tale om Deres Commisjoner. Det er jo, som De bare kom for at forrette dem, og ikke for at see til Deres gamle gode Venner. De er dog saa god, at tage til Takke hos os i Dag?

So:

Sophie. Med mindre han skulde være engageret i Skovhuset, Uncle!

Alleborg. Du er en Galning! Fryd De Dem ikke om hende, Hr. Arnekiær! og bliv De, har De Lyst.

Arnekiær. Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Sans ceremonie, Moncher! vi spise her gandske en familie i Dag; her kommer ikke et Menneske, uden Major Torbensohn fra Ostindien, som De formodentlig kender.

Arnekiær. Hvis Pine falde hastig og stior hen paa Sophie, der staaer for Speilet, og pisser ved sin Hat. Mei!

Alleborg. Da glæder det mig, jeg kan have den Fornøielse at gjøre to Mand af Kundskaber og Talenter bekjendte med hinanden. Det er en Mand, der har seet sig om i Verden, kan De troe.

Arnekiær. Ja! jeg hører, han har været i Ostindien.

Alleborg. Ja! og han kan tilforladelig sige, han har været der; han har nok bragt et Par Tønder Guld hjem med. Hvem der var i hans Sted! ikke sandt?

Arnekiær. Jeg misunder ham virkelig ikke.

Alleborg. O ja, Hr. Arnekiær! for saavidt, veed jeg sagtens, De ingen Trang har til det; men bedre var dog bedre.

Sophie. O ja! saa behøvede De ikke at gaae til Guds til Folk om Søndagen.

Arnekiær. Det gjorde jeg kanskee alligevel, Jfr. Velfærd! Sophie seer vist paa ham.

Alleborg. O ja vist! det er et sandt Agreement, saaledes altid at have forspændt, og ikke at dependere af Kudse, og Heste, og Smed, som vi andre.

Sophie. Ja! men det seer dog saa praktisk ud, Uncle!

Alleborg. Ahbah! din Gaas! Folk veed jo nok, Hr. Arnekiær havde Raad til at kiøre, naar han havde Lyst.

Arnekiær. Folk veed gemeenlig en Hob mere, end hvad sandt er, Hr. Conferentsraad! Jeg skammer mig slet ikke ved, at jeg ikke venter at leve den Dag, da jeg vil troe, at have Raad til, for min egen Fornøielse, at tage mig en Vogn paa een af de store Kildebage.

Alleborg. Ja! de er vist uforfæmnet dyre i Dag. Under denne hele Samtale, har Alleborg altsøgt at hindre Arnekiær, at nærme sig Mad. Velsted.

Arnekiær. Formodentlig, Hr. Conferentsraad! siden der er Narre nok om dem.

Alleborg. Ja! og naar Narre komme til Torvs, faaer Kiøbmanden Penge.

Arnekiær. Saafremt Narrene ellers har nogen, Hr. Conferentsraad! men sommetider er de nød til at give Snak for Penge. Til Mad. Velst. De sagde, De havde ventet mig; jeg haaber dog ikke, jeg har sat Dem i nogen Slags Forlegenhed, ved at = = =

Alleborg. I mit Huus? hvor kan De troe det! o! det havde slet ingen Hast havt, fiære Hr. Arnekiær!

Arnekiær. Det var i Tirsdags, De var saa god at sende mig Qvitteringen = = =

Alleborg. Ja! De har vel ikke havt Stunder at gaae efter det endnu; det har heller slet ingen Hast; det var ogsaa et besynderligt Indsald af min Søster, at bebyrde Dem med det, da hun vidste, hvormegret De har at bestille.

Arnekiær. Aldrig saameget, Hr. Confe-
rentsraad! at jeg skulde være nød til at nægte
mig den Glæde at forrette en Commission, Ma-
dam Velfted var saa god at betroee mig.

Mad. Velfted. Tak, Arnekiær! Jeg vid-
ste ogsaa nok, De gjorde det gierne.

Arnekiær. Jeg var derhenne i Torsdags;
men

Alleborg. De fandt formodentlig ingen
paa Contoiret? ja, den ny Fuldmægtig skal være
meget uerterrettelig, siger man.

Arnekiær. Jeg beder Dem om Forladelse;
jeg har ikke mindste Grund at tvivle paa hans Es-
terrettelighed.

Alleborg. Ja! seer De, jeg veed naturlig-
viis ikke andet, end hvad jeg hører Folk sige; for
jeg kemmer der aldrig, uden det Par Gange, jeg
har havt Vrende der for min Søster.

Mad. Velfted. De fik altsaa ingen Penge
til mig, Arnekiær?

Arnekiær. Jeg beder om Forladelse; her
er de. Tæller 50 Daler af sin Tegnebog.

Mad. Velfted imedens han tæller, sagte til sin
Broder. Om Forladelse, Detlev! jeg gierde dig
Aret.

Alle-

Alleborg gjør et flugtigt Bukt, og leger med sine
Berloqver.

Arnefiær. Vær saa god!

Mad. Velfæd. Tak, fiære Arnefiær!

Arnefiær. Og nu vilde jeg gierne have
den Hæder, at tale et Ord med Dem, Hr. Conse-
rentsraad!

Alleborg. Tres volontiers, Moncher!
Vær saa god at trine ind i mit Cabinet. Slaaer Ar-
men om hans Ring, og lader, som han vil fere ham ud,
seer i det samme ud af Vinduet. Var det ikke Jochum,
der gif op til mig?

Sophie. Jeg saae ingen, Oncle!

Alleborg. Jo vist var det; veed De hvad,
Moncher! min Kudst kommer lige fra Kiøbenhavn,
og har nogle Vennder, han skulde bringe mig Be-
skeed om; vil De nu tillade mig at expedere ham
først, er jeg siden den hele Formiddag a vos ordres.

Arnefiær. Naar De vil være saa god at
lade mig vide, naar De er eene.

Alleborg. Ça s'entend, Moncher! og det
skal være gjort med ham paa et Øieblik; imidler-
tid besørger du nok nogen Froekost til din gode
Ven, Sophie. Et Glas Madera oven paa Pro-

menaden; ikke sandt, Hr. Arnefiær? men nede i
Lysthuset, det forstaaer sig; Froekost maae man
altid spise i frie Lust. Avancerer under denne Snak ud
af Dorren.

Ellevte Scene.

De forrige, uden Alleborg.

Sophie. De har havt saa travelt med On-
cle, og med Moders Penge, at De ikke engang
har seet den ny Hat, Uncle har givet mig.

Arnefiær told. Jo!

Sophie. Synes De ikke, den er kion?

Mad. Velfted. O, din Tosse! hvad, mee-
ner du, Arnefiær bryder sig om det?

Sophie. Jo, Moder! han gider gierne
seet mig peen. Troer De ikke, den Hat vil see
godt ud til min blaae Kiøle, Arnefiær?

Arnefiær. Jeg er bange, Kiølen bliver
for simpel.

Sophie. Ja ja! giv bare Tiid til Mid-
dag, saa skal De see; Arnefiær seer op ad Hatten.
Hvad seer De efter?

Arnekiær. Hvor høyt der omtrent skal være til Loftet i de Værelser, hvor den Hat skal boe!

Sophie med Forundring. Arnekiær!

Mad. Velsted. Man kan tage Fiedrene af, Arnekiær. O nei! det er dem, der gjør den dyr og fornem, og altsaa smuk. Men man kan hænge Lysekronen brav høyt, at de kan gaae under den.

Sophie. De er et underligt Menneske, Arnekiær! kan De nu ikke unde mig den stakkels Hat?

Arnekiær. Unde Dem den, Sophie! dersom De skulde faae alt, hvad jeg undte Dem, maatte jeg selv have baade Fortunatus's Pung og Hat, og det vilde endda ikke forslaae.

Sophie. Ja! jeg veed nok; det er nu bare, for det jeg har faaet den af Oncle, og ikke af Dem.

Arnekiær. Om saa var, Sophie! var det da saa underligt, om jeg var karrig, misundelig over Deres Glæde, over Deres Tak; hvis jeg anskede, enhver Ting, der var Dem kjær, maatte komme fra mig — men ved Gud = = =

Mad. Velsted. Arnekiær synes ganske, som jeg, at det er for dyr en Hat til dig.

Sophie. Men, naat nu Oncle har Naad til at give mig den?

Arnekiær. Naad! o! ja vist har han Naad til det.

Sophie. Hør! veed De hvad, Arnekiær? jeg kan rigtig ikke liide, at, fordi De har de Penge tilgede hos Oncle, De da strax troer, han vil bedrage Dem, og seer suurt over enhver Skilling, han giver ud, ligesom den gik fra Dem.

Mad. Velsted. Sophie!

Sophie. Nei Moder! jeg kan ligesaa ilde liide, at Arnekiær altid skal sætte ud paa On-
cle, som at Oncle altid hakker paa Arnekiær. On-
cle har sine Fæll, men det er en god Mand, og
han holder meget af mig; og det gjør mig ondt,
naar det skal være galt, alt det, han gjør.

Mad. Velsted. Men over al den Dispu-
tering glemmer du reent Froekosten, Sophie!

Sophie. Ja! jeg veed nok, Moder holder
altid med Arnekiær; men det er dog tilforladelig
sandt alligevel. Gaaer.

Endte Scene.

Mad. Velsked. Arnefiær.

Arnefiær. Staaer taus, og seer efter Sophie.

Mad. Velsked. efter en Pause. Arnefiær!

Arnefiær. Hvad befaler?

Mad. Velsked. De havde Uret.

Arnefiær. Dømmer De mig ogsaa uden at have hørt mig? uden at vide, hvad jeg veed?

Mad. Velsked. O! jeg veed ret godt, at i et vist Lunde veed, og seer De en grumme Hob, som der aldrig har været tænkt paa, eller drømt om. Skal jeg sige Dem, hvad De fattes?

Arnefiær. Det kan De ikke, min Moder!

Mad. Velsked. Jo, jo! da maatte jeg slet have holdt Øye med min Søn fra hans ellevte Aar. De hørte af min Broder, at Torbenson skulde spise her i Dag, og nu troede De, Sophie pyntede sig for ham.

Arnefiær. Nei, min Moder! nei! ved alt, hvad helligt er, gjør mig ikke den Uret, at troe, jeg kunde mistænke Deres Datter for slaut Coquetterie; det ligger ikke i Sophies Character, ikke i den Piges, jeg kunde elske; skulde hun
ønske,

ønske, at interessere Torbenson, maatte han interessere hende, og = = =

Mad. Velsted. Og, Arnekiær!

Arnekiær. Lad mig være stolt, lad mig tale, som jeg tænker; det er jo Dem, jeg taler med. Jeg kiender ikke det Menneske, af hvem jeg i Sophies Hierte kunde have noget at frygte!

Mad. Velsted. Og kommer heller aldrig at kiende ham, Arnekiær!

Arnekiær. Tusende kunne være smukkere; bedre, takkeligere, interessantere, elskværdigere, end jeg; det veed jeg, det seer jeg; men Sophie ikke; hun har kun Øye, hun har kun Hierte for sin Arnekiær. O! det har jeg ved tusende, tusende Leiligheder havt Prover paa.

Mad. Velsted. Og endda, Arnekiær!

Arnekiær. Derfor! just derfor! om jeg nu blev saa ulykkelig, ikke at kunde lenne denne Partisshed, denne Kierlighed med al den Lyksalighed, jeg vilde, og burde? Om jeg engang, naar hun bliver min, maae see, mine ivrigste, mine utrætteligste Bestræbelser ikke er i Stand til at gjøre hende lykkelig?

Mad.

Mad. Velsted. Og det for den Hats Skyld, Arnefiær!

Arnefiær. Ogsaa for den Hats Skyld, for den overflødige, overdaadige Levemaade, hun faaer Smag paa hos en Mand — han er Deres Broder — De veed, jeg sagde ikke eet Ord, da De besluttede at flytte til ham; jeg kiendte, jeg ærede Deres Grunde; men jeg forudsaa da, hvad jeg seer nu.

Mad. Velsted. Det er Syner altsammen, Arnefiær! — De skal ikke bryde Dem om, at Sophie før tog saa ivrig sin Oncles Partie; hos hende, veed De jo, har altid den fraværende Aet. Og troe mig, just her i Huset lærer hun tilfulde at kiende al den indvortes Uffelhed, Overdaad skinner under sin glimrende Udside. Og om ogsaa ikke det var, den vilde dog aldrig blive hendes, aldrig Deres Lyksalighed farlig. Troe mig, Arnefiær! troe en Kone, der taler af Erfarenhed; det er kun det tomme ligegyldige Hierte, der kan hiige, gribe efter disse Uffelheder; for den, der elsker, har de intet Bærd.

Arnefiær. Virkelig! virkelig ikke! Seer bestandig hen i den Krog, hvor Hatten ligger paa Gulvet.

Mad.

Mad. Velsted. Hvad er det, De stirrer saa stivt paa i den Krog? Arnekiær! reiser sig i Sædet, og see den nedfaldne Hat. Ah! nu har vi den mørke Tale oplest; den Hat, De bragde Sophie sidst, ligger paa Gulvet. Ja saa!

Arnekiær. Jeg vidste den Gang, ligesaa godt som nu, hvor ubetydelig den var; men — tænkte jeg — den kommer fra mig, og den vil have Priis for Sophie. O ja! indtil der kommer en Hat til ti Daler, og stikker den Timarks ud. Vil tage den op.

Mad. Velsted. Lad den ligge, Arnekiær!

Arnekiær. Og, naar jeg nu engang i Berden maae see enhver Ting, min redeligste, meest usfortrødne Hlid kunde tilkiæmpe Sophie, forsmaaet, ringeagtet, henkastet, som denne Hat, see, hvor lidt jeg var i Stand at opfylde hendes Ønsker = = =

Mad. Velsted. Nei! det er dog sandt, saadanne Lustcasteller kan kun Kierlighed bygge. Der kommer Sophie! hvad vædde vi, Arnekiær! at, uden at jeg siger eet Ord, skal hun paa Timen kaste den hele Bygning over Ende?

Trettende Scene.

Sophie, de forrige.

Sophie. Nu er der dækket i Lysthuset.
Moder!

Mad. Velfted. O! vil du ikke see, om
min Sax ikke ligger derhenne paa Bordet?

Sophie. Jeg seer den ikke, Moder!
bliver sin Hat vaer. O! min Hat, min gode Hat!
hvem har nu revet mig den ned?

Mad. Velfted. Det har nok Jomfruen
selv af hare Glæde over den ny.

Sophie. Det kom af, Moder ikke vilde
give mig Tiid at faae den rigtig paa, til = = =

Mad. Velfted. Til Arnekier kom; ikke
sandt?

Sophie. Jo! jeg fik ogsaa Tak for det.
Men der har jo Moder selv sin Sax.

Mad. Velfted. Ja vist! den laae lige for
Dyrene af mig. Nu, Arnekier?

Arnekier taffer hendes Haand. Væd De! væd
De! De vinder altid.

Mad. Velfted. Ja! naar jeg holder paa
den Haand i den Pøst.

Sophie i Begreb med at pille sin ny Hat af. Har Moder vaddet med Arnekiær?

Mad. Velsted. Ja vist! — tager du dem rare Hat af, Sophie?

Sophie. Ja! jeg kan jo gierne blive, som jeg er, Moder! nu gider jeg rigtig ikke klædet mig om for dens Skyld.

Mad. Velsted. Syv Sind over et Dørtæe! Børn ere Børn.

Arnekiær. Naar det endda er Deres Børn!

Mad. Velsted. Jo vist! saa er det nogle flogte Karle. Vil De nu komme ned med i Lysthuset?

Arnekiær. Bare Deres Broder ikke venter paa mig; nu har han dog formodentlig expederet Jochum.

Sophie. Paa det Lag! Jochum staaer i god Roe, og spiser sin Froekost i Kioffenet, og har ikke været oppe hos ham endnu.

Arnekiær. Jeg syntes, Deres Onkel sagde, han saae ham gaae op før.

Mad. Velsted. Ja! De veed nok, min Broder seer ikke ret godt sommetider. De kan gierne gaae ned med os først; kom.

Sophie. O ja! kom! saa skal De see, hvor
rart Deres Rosentræe staaer med alle sine Roser.

Mad. Velfted. Det troer jeg! at røre een
af dem, var at tage Sophie en Tand ud af Munden;
der var nær blevet en stor Ulykke af forleden;
min Broder vilde tage een til Frue Clark, som var
herude.

Sophie. Ja, det er ogsaa Synd, for det
er saa kiont.

Mad. Velfted. For = = = Sophie!

Sophie. For det er saa kiont, Moder!

Mad. Velfted. Da plukker du dog rask af
det ved Siden af, med de store Provindsrosen.

Sophie. Ja! det holder jeg heller ikke nær
saa meget af.

Mad. Velfted. For = = = Sophie!

Sophie. For = = = Moder! men det veed
jo Moder ligesaa godt, som jeg.

Arnefiær. De har vundet, min Moder!
De har vundet! hvad vil De mere?

Mad. Velfted. Nu, det er dog kiont, De
selv tilstaaer det.

Sophie. Men, hvad er da det, Moder
har væddet med Arnefiær om?

Mad. Velfted. Ikke andet, end, at I var
Børn begge to. Kom nu, Arnekiær!

Arnekiær. Jeg troer, det var bedre, jeg
gik først op, og tog Deres Broder vis, inden Jo-
hum virkelig kommer?

Mad. Velfted. Ja ja da! saa skal vi have
Froekosten paa reede Hænder, til De kommer dersfra.

De gaar.

Ende paa første Act.

Anden

A n d e n A c t.

Første Scene.

Alleborg eene.

Det er sandt; hvordan jeg kommer ud af denne Termin, det begriber jeg ikke. Den tre og tyvende i Dag, og endnu ikke en Stilling. Der-
 som der maatte kun blive Alvor af med Torbenson
 og Sophie; saa = = = men nu skulde ogsaa en ond
 Aand føre denne Arnekiær ud i Dag = = = Og,
 naar nu Torbenson seer ham og Sophie paa saa
 fortroelig en Fod, declarerer han sig vist ikke; og,
 om han gjorde det, saa siger Sophie vist ikke ja,
 saalænge den anden er her. — Finder i det same
 me Hillbets Brev, og kaster det paa Bordet. Hvad er
 det? Ah! Hillbets Brev! — lig du der! jo, det
 vilde være en amusant Lecture, at læse Rygger-
 breve. Men, hvor mon nu den Jochum blive af?
 Jeg er saa bange, jeg skal saae det fordomte Men-
 neske, den Arnekiær, paa min Hals, inden = = =
 Ah! er du der, min kiære Jochum?

Anden Scene.

Jochum. Alleborg.

Alleborg. Jeg har ventet dig med Smerte.

Jochum. Ja! da er det, nok er det, ikke for det glædelige Budskab, jeg har at bringe, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Nu! lad da høre! hvad sagde Jøden? fik du ingen Penge?

Jochum. Jo Pyt! tag dem der, Hr. Conferentsraad! nei; han vilde, nok er det, have Penge af mig; jeg veed ikke, hvormange hundrede, det var, han sagde, han skulde have! naar han først fik dem, saa skulde Herren gierne saae saa mange, han vilde have; men før sgu ikke en Skilling, sagde han; og desuden, saa var det hans Shabbas, sagde han, og saa flyede han ingent Penge ud; og da jeg saa husede ham paa, hvor tidt jeg havde saaet Penge af ham om Shabassen før; ja, sagde han, naar man havde med redelige og brave Folk at bestille, saa man fik sine Penge igien, sagde han, saa var det en anden Sag = = =

Alleborg. Godt! godt! min kære Jochum! naar du ingen Penge fik, hvad skal saa al den anden lange Præken til?

Jo:

Jochum. Syntes Herren, det var saa langt? ja, da vil han faae andet at vide, naar Toden faaer selv sat paa ham; jeg troer, han havde mig sat over en halv Time, og han var endda knap kommen til Terten engang.

Alleborg. Godt! godt! det komme vi vel udaf; men, hvad saa videre?

Jochum. Videre? jo! saa var der Commissionairen, eller hvad han er; han, som Herren veed, jeg lob saa tidt hos i Fjor; han maatte mig paa Gaden, og han var saa vreed, som en tydsk Griis, fordi han ikke kunde faae sat paa Herren selv; og saa havde han, nok er det, nær taget mig i Steden, og slog om sig med saa mange Rialtringer, og Bedragere, og = = =

Alleborg. Godt! godt! min fiære Jochum! jeg taler vel med Manden selv.

Jochum. Ja! det gjør nok Herren ogsaa, vil Gud, paa Tiirsdag; for, saa vidste han, sagde han, min gode Hr. Conferentsraad maatte komme til Byen, og saa skulde han nok passe ham op; og saa troer jeg, han tager baade Slutterie og Politie med sig.

Alleborg. Godt! godt! min Klære Jochum! han er vel ikke saa farlig?

Jochum. Han, Herre! jo, den Karl er ikke at spøge med; det veed jeg fra min forrige Herre, Kammerjunteren; for der var det een Tid saa heedt, og saa feedt; accurat ligesom hos os i Fjor; men see, da han saa skulde til, at have Pengene igien, og han mærkede, hvordan det var sat, og at min Herre var en stakkels fattig Diævel; ja! saa fik Piben en anden Lyd; og havde saa min gode Kammerjunker ikke været saa lykkelig, at Fanden havde toget ham i det samme

Alleborg. Men alt det, er der jo ingen, der spørger om?

Jochum. Ja! og saa var der Hatten; jo, der var jeg nær kommen ret an, kan Herren troe. Jeg kom, og helste saa flittig, ligesom Hr. Conferentsraaden havde sagt mig, fra Madamen, og fra Zomsruen; og saa kan jeg ikke sige andet, end hun var nok saa artig, og nok saa høflig, var den franske Madame; og hun søgte lige den allerrareste ud, hun kunde finde; men saa sagde hun, det var underligt; for de pleiede aldrig at vilde have saadant dyrt Stads; men saa loe da jeg, som
Hr.

Hr. Conferentsraaden havde sagt; og sagde, det havde kansee saa sine Marsager; og saa smidskede hun saa smørrig, gjorde den franske Madame, og spurgde: om den rige Major kom her noget slittig? og saa fortalte jeg hende, han skulde spise her i Dag; og saa gav hun mig da Hatten.

Alleborg. Vel! meget vel! det var godt, min fiære Jochum!

Jochum. Ja vist var det godt og vel; men det var dog ikke altsammen godt og vel; for saa vilde hun have Penge for Hatten, vilde den franske Madame; saa sagde jeg da, at hun skulde sætte den paa Regning, og saa sagde hun, vor Madame havde aldrig nogen Regning, for hun betalte altid strax, sagde den franske Madame; og hun var bange, sagde hun, at det var til Hr. Conferentsraaden; og, hvis hun vidste det, saa bandte hun paa sin jydsk, gjorde den franske Madame, at Hatten ikke kom af hendes Huus, for Hr. Conferentsraaden var en daarlig Betaler, sagde hun, og

Alleborg. Godt! godt! min fiære Jochum!

Jochum. Ja! for der er vist ogsaa endnu en gammel Regning hos hende, fra den Tid af, Verthe var kommet fra Hospitalet derude, og var blevet til Jomfrue, og hun saadan begyndte at stadse sig op; og det var Herren rigtig ogsaa en dyr Smekfillike; og see, de Tøse er sagtens ikke anderledes; for — see, der er nu den, Herren nu har = = =

Alleborg. Men, hvad kommer nu alt det den Sag ved? = = =

Jochum. Jo det gior, Hr. Conferentsraad! for see, derfor var det, at hun ikke vilde lade mig faae Hatten, for jeg bandte paa, den ikke var til Hr. Conferentsraaden; og det kunde jeg da for saavidt ogsaa, siden da Herren ikke skal gaae med den, og = = =

Alleborg. Nu! og saa fik du da Hatten = =

Jochum. Ja! Hatten fik jeg rigtig nok; men Regningen saaer nok ogsaa Hr. Conferentsraaden een af Dagene, for = = =

Alleborg. Godt! godt! den skal nok blive betalt til den Tid. = = =

Jochum. Da er det godt, det er det! har da, med Forlov at spørge, Herren saaet Penge?

Alle =

Alleborg. Ih! du maae jo bringe mig Penge; om aldrig andet, saa fra Assistentshuset.

Jochum. Det er sandt! og saa var der Advocat Hillbek; da han ikke traf Herren, saa skrev han den Sæddel.

Alleborg. Ih! den har jeg jo faaet; men nu Pengene! Pengene!

Jochum. Ja! Herren husker da nok, at han flyede mig fire Par trearmede Stager; for see, dem bruger man da ikke paa Landet om Sommeren; og dem gif jeg da ned med til Konen i Kiøderen; for Herren husker nok, at han ikke vil, at hans Liberie maae komme paa Assistentshuset, at sige, paa de Maader; ihvorvel det snart kan komme paa eet ud; for enten man gaaer op eller ned, saa veed Folk det dog alligevel.

Alleborg. Lad nu al den Snak fare, og flye mig Pengene.

Jochum. Ja! vil Herren nu først see; der er nu Sæddelen.

Alleborg. Ikke meer end 80 Daler paa 4 Par massive trearmede Stager; det er forbandet lidt.

Jochum. Ja! de er nu engang ikke anderledes paa Assistentshuset, veed Herren nok; og

Alleborg. Nu ja! lad mig da faae de 80 Daler.

Jochum. Ja! seer Herren; men saa var der nu Renterne; og saa Konens halve Skilling for hendes Almage; og saa havde hun tilgode for sidste Gang, ved det vi ingen reede Penge fik, men Herren seyede bare sin Commergarderobe ind med sin Wintergarderobe, og saa var der noget, der endelig maatte fornyes, sagde hun, ellers misfede vi det

Alleborg. Godt! godt! og hvormeget var saa alt det?

Jochum. Ja! see her gav hun mig det paa en Smule Sæddel, om Herren vil være saa god at see.

Alleborg. Hvorledes? igien 23 Rigsdaler 2 Mk. 3 St.! af 80 Rdlr.? nei! det er for grovt.

Jochum. Ja! du min Gud! hvad kan jeg til det, fiære Hr. Conferentsraad! men Regningen er rigtig; for vil nu Herren bare see

Alleborg. Ja ja! det skal jeg nok see efter siden; flye mig nu de 23 Rigsdaler; de 2 Mk. og 3 Sk. kan du beholde.

Jochum. Ja! Hr. Conferentsraaden skal have saa mange Tak; men see, saa husker Herren nok selv, at jeg har et Mars Løn tilgode.

Alleborg. Ja! den kan du ikke faae nu, min kiære Jochum! for du seer selv, at naar man gior sig Regning paa et hundrede Daler, eller noget meer, og man faaer kun 23 = = =

Jochum. Ja! men see, det er nu Sagen, Hr. Conferentsraad! ligesom jeg kom fra Assistentshuset eller fra Kiøbereren, for det kommer da paa eet ud, saa mødte jeg eet af mine Byesbørn, som er Bryggerknægt, og tiener paa Nørregade = = =

Alleborg. Men, hvad kommer det mine 23 Daler ved?

Jochum. Jo! vil nu Hr. Conferentsraad bare behage at høre? See, see! kommer du nu fra Kiøbermoer? sagde han. Hvem lader spørge? sagde jeg. Det gior kronenbød jeg, sagde han; for, saa tænker jeg vel, du er ved Skillingen, og jeg kan faae mine 24 Daler, jeg laante dig ved Nyt-
aarstid,

aarstid, og som du svoer saa høyt og dyrt paa, jeg skulde faae igien, inden I tog paa Landet, I Kiæltringer!

Alleborg. Da veed jeg dog, du ikke gif hen, og gav ham = = =

Jochum. Ja! men hvad skulde jeg nu giøre? kiære Hr. Conferentsraad! Herren veed nok selv, at han lovede mig saa vist og fast mine Penge, til vi tog paa Landet; og see, paa den Regning lorste nu jeg den anden dem igien; og at jeg nu skulde staae, og lade mig skolere ud, og giøre til en Kiæltring, og en Løgner, og en Bedrager, da jeg havde Penge hos mig, det kan dog Herren aldrig forlange.

Alleborg. Det er af hans gamle Streger, Monsieur Jochum! veed han vel, at naar jeg gjorde ham hans Ret, kom han paa Porten for saadanne Historier.

Jochum. Ja! men, Herre Gud! Hr. Conferentsraad! fattige Folk vil dog ogsaa have deres, og Hr. Conferentsraaden veed nok, at jeg nu i et heelt Aar ingen Løn = = =

Alleborg. O! jeg troer, han har lønnet sig selv gandske artig, baade paa eet og paa et andet. Vil han nu gaae!

Jo:

Jochum. Ja! men saa glemmer Hr. Conferentsraaden ikke den eene Rigsdaler, for saa er det saadan en reen Regning, naar jeg nu skal have min Løn for dette Halvaar.

Alleborg. Ja vist! saa kan du faae den med; gaae nu.

Jochum. Og saa var der nok Bompeng, og saa Portpenge for i Dag, og i Gaar = = =

Alleborg. Du kan jo giøre dig betalt i de 2 Mk. og 3 Sk., du har?

Jochum. Ja! men dem, husker Herren nok selv, han var saa god, og gav mig.

Alleborg. Jo vist! for det han forretter sine Vrender saa godt! Nei! nei! gaae nu kun!

Tredie Scene.

Arnekier, de forrige.

Arnekier. Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Ah! om Forladelse, Moncher! Jeg har endnu ikke havt Tiid = = = Er der nu ikke meer, min fiære Jochum?

Jochum. Jo! og saa var der den Ducat, Hr. Conferentsraaden var saa god, og = = =

Alle:

Alleborg. Ja ja! gaae han nu kun; det skal nok finde sig.

Jochum. Ja! men dersom Herren vilde være saa god, at giøre det af nu; for han kan saa let glemme saadant noget.

Alleborg. Glem han bare ikke, hvem han snakker med, min kiære Jochum!

Jochum. Nei! det husker jeg saa vist nok, at det var Hr. Conferentsraaden, der tog min Ducat.

Alleborg. Vil han nu gaae.

Jochum. Ja! men da vil jeg nu spørge Hr. Arnetiar, som der staaer, om det vel er ret = = =

Alleborg. Vil han nu gaae, siger jeg.

Jochum. Ja ja da! saa vil jeg da gaae ned, og spørge Jomfruen, om hendes Meening var = = =

Alleborg faster Ducaten hen til ham. Vil han da nu gaae, Monsieur Jochum?

Jochum. Ja strax! mange Tak, Hr. Conferentsraad!

Gaaer.

Fierde

Fjerde Scene.

De forrige, uden Jochum.

Alleborg. De har den Godhed at excusere;
De kan troe, man har sin Plage med de grove
Folk.

Arnefiær. O ja! ved visse Leiligheder er
de aldeles ikke høflige.

Alleborg. Ja! lykkelig var den, der kun-
de være dem foruden.

Arnefiær. Det skulde man ikke troe, Hr.
Conferentsraad!

Alleborg. Hvorfor det, Mencher?

Arnefiær. Siden Folk er saa syge for at
holde fleer, end de enten har Raad eller Trang til.

Alleborg. Ja! det er en Daarlighed,
Mencher! tilforladelig en stor Daarlighed!

Arnefiær. De var saa god, Hr. Confe-
rentsraad! at love, De vilde lade mig vide, naar
De havde et halvt Qvarteer = = =

Alleborg. Ja! om Forladelse, kiære Hr.
Arnefiær! De saae selv, jeg var occupert.

Arnefiær. Saa var det mig, der skulde
bede om Forladelse, for det jeg trængte mig ind;

Profaiske Forsøg, 4de Bind. E men

men da jeg vidste, her siden kom Fremmede, var jeg bange = = =

Alleborg. Ah! sans excuse, mon ami! sans excuse; jeg har overalt længe ønsket en Teatete med Dem. De bliver nu snart paa Tiid, tiære Hr. Arnefiær, at De skalde ind i noget; og hvis jeg kunde have den Fornøjelse paa nogen Maade, at bidrage = = =

Arnefiær. Deres Godhed overraster mig, Hr. Conferentsraad! saameget mere, da Deres Departement ligger saa langt fra min Bey; og jeg er overbevist om, De er alt for beskeeden, til at vilde have nogen Indflydelse uden for det.

Alleborg. Hvorfor det, Moncher? enhver Bey, der fører til Lykken, er Deres Bey.

Arnefiær. Forlad mig det, Hr. Conferentsraad! i det mindste hverken de stidne, eller de frumme.

Alleborg. Dem reinen ist alles rein; Moncher! til Lykkens Tempel gaaer ingen Roffilde Landevej. Meener De, for Exempel, jeg nogen tid havde tænkt paa mit nuværende Fag, inden jeg kom ind i det? Naar en Employ forresten er convenabel, Forretningerne er ingen Hererie.

Arne

Arnefiær. Jeg har hverken den Duelighed, eller den Driftighed; selv i det, jeg efter bedste Evne min hele Livstid har lagt mig efter, vilde jeg altid være bange for at blive en dueligere fortrukken; og at trænge, eller liste mig ind paa en Stool, der ikke tilkom mig, og som jeg altsaa maatte fortrænge en dueligere fra, det er jeg — hvad De vil kalde det — for stolt, eller for blye til, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Men, min Gud! Moncher! blev den Tænkemaade Moden, vilde Antichambrene snart blive øde.

Arnefiær. Desbedre!

Alleborg. Men nu i Deres eget Fag da? der var det dog hey Tiid, De saae at blive til noget.

Arnefiær. Jeg er Student, Hr. Conferentsraad! jeg stræber efter, at være en god Student; og er jeg saa lykkelig at opnaae det, haaber jeg, at være noget, som intet Antichambre, og ingen Collegiitrappe, ingen Cabale, og ingen Protection, enten kunde gjøre mig til, eller sætte mig fra.

Allebørg. Ah! De har Ret; i en vis Henseende fuldkommen Ret; en brav Student er altid en estimabel Kat; men jeg meener kun, i Henseende til Udkomme og Udsigter.

Arnekiær. Jeg var utaknemmelig, Hr. Conferentsraad! hvis jeg klagede over mit Udkomme; og, hvad mine Udsigter angaaer, da er de, hvad jeg troer, ethvert Menneskes burde være, i mit Ansigtets Sveed, at æde mit Brød; og jeg tilstaaer Dem, anden Udsigt ønsker jeg aldrig.

Allebørg. Godt nok! godt nok! men nu den gamle Mand, mon ami! den gamle Mand?

Arnekiær. Man maae giøre, som Myren, Hr. Conferentsraad! i sin Sommer tænke paa den kommende Vinter.

Allebørg. Ja, Moncher! De maae ikke tage mig ilde op, at jeg saaledes ubedet blander mig i Deres Affaires; men entre nous! De skulde smedde, medens Jernet er varmt; endnu i Gaar blev der talt meget vel om Dem, og det tilforladelig paa et meget godt Sted.

Arnekiær. Det kan ikke andet, end være mig behageligt; men, naar saa er, Hr. Conferentsraad! naar saadanne Folk kiende mig, og,
sont

som De behager at lade mig forstaae, kiende mig til min Fordeel, behøver jeg saa meget mindre at smedde; de vil da nok vide at finde mig, naar Leilighed kommer, hvor jeg kan bruges.

Alleborg. Ah! saa kiender De ikke de Folk ret, mon ami! de maae mindes. Entre nous! jeg havde i Gaar et Vrende op i Collegiet ved Spisetid; saa kom just hans Excellence i det samme, og vilde gaae i sin Vogn! ah! bon jour, Alleborg! sagde han: nu kommer De ret tilpas, for at tage hiem med, og spise sur la serviette; for De veed nok, hans Excellences Familie ligger paa Landet.

Arnekiær. Ja! jeg veed, der er adskillige Excellencer, hvis Familier ligge paa Landet.

Alleborg. Nu ja! saa kom det paa Tale over Bordet om Skolevæsen, og de ny Indretninger; og ved den Leilighed kom jeg til at fortælle, at jeg til Bibliotheket i den Skole, hvor jeg var gaaet, var kommet over saadan en smuk Udgave af de zweybrücker Autores, som De havde været saa god at besørge mig. Den Mand skulde man see at forvise sig, Deres Excellence! sagde jeg = =

Arnefiær. Ah saa! — men siden vi nu
 just tale om det, Hr. Conferentsraad! saa = = =

Alleborg med yderste Votubilitet. Apropos!
 glem ikke, hvad De vil sige, og bliv ikke vreed,
 for det jeg falder Dem ind i Ordet; De tænker vist,
 jeg er et usorkammet Menneske, kiære Hr. Arne-
 fiær! at jeg bliver saa længe i Deres Giæld for de
 Dager; men det var reent gaaet mig i Glemme.

Arnefiær. Da har jeg dog i de halvandet
 Aar adskillige Gange givet mig den Frihed at min-
 de Dem.

Alleborg. Ah ja! men jeg har saadan en
 forskrækkelig slet Hukommelse.

Arnefiær. Ja! det, hørte jeg ogsaa, Jo-
 chum klagede over.

Alleborg. Og derfor er det ogsaa bedst, den
 Ting bliver gjort af nu, medens vi huske det. Nu
 skal jeg lade Lars gaae ned til Kroemanden herne-
 de, han pleier sommetider at kunde bytte en 100
 Daler Sæddel.

Arnefiær. Det behøves ikke, Hr. Confe-
 rentsraad!

Alleborg uden at lade ham komme til Orde. Jo
 jo! jeg beder Dem, lad os komme ud af det; det
 er virkelig det bedste.

Ar:

Arneficer. Med Fornøjelse, Hr. Conferentsraad! men der var ellers ogsaa en anden Ting, jeg vilde tale med Dem om.

Alleborg. Ah! jeg kan nok tænke det; det er, angaaende Sophie; ja, kiære Hr. Arneficer! De kan let forestille Dem, det skulde være mig en Fornøjelse; Sophie er en god Pige, og en artig Pige, og virkelig en vakker Pige; og det vilde være mig usigelig kiært, at see hende vel forserget; og jeg er aldeles overbevist om, hun aldrig kunde fare bedre, end med Dem; men seer De! de Mødre! de Mødre!

Arneficer. Da har jeg dog ikke Grund til at troe, Mad. Velsked har noget imod mig.

Alleborg. Imod Dem! bevar os vel; hun gjør overmaade meget af Dem, som vi alle; men — som jeg sagde før — De veed jo nok, hvordan de Mødre er, naar det gielder om deres kiære Døtre. Saa snart saadan en Pige har et taaleligt Ansigt, og en pikkelig Figur, saa troer Moderen strax, der skal lægges hende Krone og Scepter for Fødderne, ringere gjør de det slet ikke.

Arneficer. Det, maae jeg reent ud tilstaae Dem, synes mig meget langt fra Deres Søsters

Tænkemaade; tvertimod har jeg altid fundet hendes Tanker med Sophie meget beskedne.

Alleborg. Ah bah! mon ami! De kender hende ikke saa godt, som jeg, der nu snart har kendt hende i 36 Aar, og — entre nous! her er nu denne rige Ostindianer, denne Torbensen, der spiser her i Dag; han har nogen Gange været i Selskab med Sophie, og gjort lidt af hende; og nu troer Moderen strax = = =

Arnefiær. Hr. Conferentsraad! De veed, jeg er ligesvem; mellem os sagt, troer jeg snarere, det er Deres Tanker end hendes.

Alleborg. Nu ja! kiære Hr. Arnefiær! jeg er, som De veed, Sophies Onkel, og staaer hende nu i Faders Sted; og — De kan ikke for- tænke mig — man kan ikke altid, som man gierne vilde — og jeg sætter nu, De fik min Niece, og De saa i det samme faldt fra, om et Aars Tid eller to, og hun sad der igien ganske med = = =

Arnefiær. De kan forlade Dem paa, Hr. Conferentsraad! at jeg aldrig taler til Sophie, om at forbinde sin Skæbne med min, førend jeg er vis paa, jeg baade kan forsørge hende, medens jeg lever, og betrygge hende for Mangel efter min

Død;

Død; dertil har jeg sparet i disse syv Aar, jeg har gaaet om, og informeret; og det er, for at completere den Sum, De ikke maae tage mig ilde op, jeg erindrer Dem om vort Mellemværende.

Alleborg reiser sig, og gaaer mod sin Pult. Der-
som nu bare Lars kan faae Sæddelen byttet.

Arnefiær. Det kan være det samme, Hr.
Conferentsraad!

Alleborg. Nei! nei! jeg har længe nok
været i Deres Gield.

Arnefiær. Det er heller ikke min Mee-
ning; men De behøver ikke at lade bytte, for jeg
har nok et 50 Daler tilgode hos Dem?

Alleborg. Hos mig, Moncher?

Arnefiær. Jeg maae overalt sige Dem,
Hr. Conferentsraad! at De har sat mig i den al-
lerubehageligste Situation, jeg i mine Dage har
været i. Deres Søster var først i Ugen saa god at
sende mig sin Pensions Qvittering: da jeg kom-
mer op med den paa Enkecassecontoiret, har De
alt hævet Pengene for fem Uger siden, og man
lod sig ikke utydelig mærke med, det var en falsk
Qvittering, jeg kom med.

Alleborg. O! det kunde man umuelig falde paa.

Arnefiær. Jeg seer dog ikke let, Hr. Conferentsraad! man kunde falde paa andet; siden det umueligt kunde falde nogen ind, at De ikke blot havde hævet Pengene, uden Deres Søsters Minde og Vidende; men endog beholdt dem hele tre Uger, uden eengang at sige hende eet Ord om det.

Alleborg. Men jeg syntes, De bragde min Søster = = =

Arnefiær. Det gjorde jeg ogsaa, Hr. Conferentsraad! baade, fordi jeg kiender nok til Deres Huus til at vide, det kunde incommodere Deres Søster, at savne sine Penge, og fordi jeg vilde skaae hende for den Ubehagelighed, at faae den sande Sammenhæng at vide.

Alleborg. Jeg er Dem overmaade forbunden for Deres Attention, kiære Hr. Arnefiær!

Arnefiær. Ingen Marsag, Hr. Conferentsraad! det var ikke meer, end hvad jeg skyldte Deres Søster.

Alleborg. Ja, seer De, Moncher! det var strax for Terminen; og min Casse havde just faaet et Læk; og der blev mig nogle Penge ude,
jeg

jeg havde gjort Regning paa; og, naar man er i Nød, veed De nok = = =

Arnekiær. Man griber det første, det bedste Bret, man kan faae fat, om det saa var et Stykke af en Galge; jeg veed det, Hr. Conferentsraad! imidlertid haaber jeg, De anseer disse 50 Daler, som sand Tvesgiæld, og altsaa er saa god, at = = =

Alleborg. ça s'entend, mon ami! paa Øyeblikket. Gaaer til sit Bureau, og trækker et Par Skuffer ud. Nu er det kiedsommeligt, nu troer jeg tilforladelig ikke, jeg har taget een eeneste stor Sæddel ud med mig; nu er jeg bange, jeg kommer til at incommodere Dem med Smaaesæddler?

Arnekiær. Siger ikke, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Ja! men skal De nu gaae, og trække med dem til Byen i Aften?

Arnekiær. Landevejene er lovlig sikke i Dannemark, Hr. Conferentsraad! overalt tager jeg mig maaskee en Vondelvogn, og ruller ind paa i Aften.

Alleborg gaaer fra Pulten. O ja! det er ret; saa kan vi deslængere have den Fornøjelse, at beholde Dem.

Ar-

Arnekiær. Tor jeg da bede?

Alleborg. Da skal De dog ikke gaae hele Dagen, og slæbe paa alle de Smaaesædler; det er Tids nok at læsse, naar Vognen holder for Døren.

Arnekiær. Jeg er ikke saa tiælen af mig, Hr. Conferentsraad! i Aften kunde der saa let komme noget i Veyen.

Alleborg. Hør! veed De hvad! De er jo dog paa en vis Maade af Familien, og mellem os finde ingen Hemmeligheder Sted. Tranchons le mot; jeg kan ikke godt undvære de 100 Daler i nærværende Dieblif.

Arnekiær. Tranchons le mot, De har dem ikke?

Alleborg. Tranchons le mot, mon ami! De har, Gud fordomme mig! Ret. Seer De, jeg skulde have nogle Penge fra Advocat Hillbek; men i det Sted fik jeg i Morges den Lap; ja Gud maae vide, hvad der staaer i; for De seer selv, jeg har ikke engang læst den endnu.

Arnekiær. Da er det dog underligt.

Alleborg. Ah, Moncher! 13 til 1400 Daler, kan jeg jo nok see, der ikke er i; og hvad der forresten kan være, saaer jeg tids nok at vide.

Ar:

Arnekiær. Da er Hillbek ellers overmaade præcis.

Alleborg. Ja, det hører jeg; men min Gud! der er ingen Penge mellem Folk; saasnart han imidlertid præsterer præstanda, forstaaer det sig selv, at jeg med Fornøielse = = =

Arnekiær. Vi kan i saa Fald slippe nemmere ud af det, Hr. Conferentsraad! for naar De vil have den Godhed at give mig Deres Anviisning paa Hillbek, er den mig saa god, som reede Penge.

Alleborg. O ja, med Fornøielse!

Arnekiær. Og saa er De nok og saa god, at give mig et Beviis til Entecassecontoiret, at det med Qvitteringen var en Forseelse af Dem.

Alleborg. Men, hvortil behøves = = =

Arnekiær. Jo, Hr. Conferentsraad! jeg er, som De før behagede at sige, ikke noget; og De er Conferentsraad! naar altsaa een af os skal have begaaet noget, der seer ud, som en slet Streeg, veed De nok, hvis Regning Folk, der ikke kien-
de os nøyere, helst sætte den paa.

Alleborg. Befaler De nu ikke at gaae ned til Froekosten.

Ar:

Arnekiær. Jeg ønskede gjerne, at faae det
 Der Ord først, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. O ja! — hvis mon den lille
 Eenspændervogn er, der snurrer saa rask hen af Lan-
 devejen?

Arnekiær. Seer jeg ikke feil, er det Ad-
 vocat Hillbek.

Alleborg. Nu skal ogsaa hele Verden have
 selv Hest og Vogn.

Arnekiær. Jo! det er ham; han kører
 herind.

Alleborg. Herind til mig?

Arnekiær. Det var flønt; deshurtigere
 kan vi komme ud af det; naar De nu bare beha-
 ger at sige ham eet Ord om de 100 Daler, saa er
 den Sag rigtig.

Alleborg. O ja! det er saa; men, kiære
 Hr. Arnekiær! De er dog saa god, ikke at lade
 Dem mærke med nogen Ting for Advocat Hillbek,
 inden jeg har prøvenert ham; seer De, han kunde
 falde paa at støde sig over, jeg havde snakket til
 Dem om, han just ikke havde været saa gandske
 præcis. De veed jo nok, hvordan Folk er i Pen-
 gesager.

Arne

Arnekiær. Ja, jeg lærer det; men saa glemmer De ikke Bevistet til Enkerassen.

Alleborg. Nei! saasnart jeg kommer til Byen, og De vil blot have den Godhed at sende Deres Tiener.

Arnekiær. Jeg holder ikke saameget af Dagthve, Hr. Conferentsraad! at jeg skulde sde Penge paa at holde een; jeg skal tage mig den Frihed at komme selv.

Alleborg. Skal være mig en Fornøjelse. Vutter midlertid i Haak Hillbeks Sæddel i Kommen.

Femte Scene.

Nicolay, siden Hillbek, de forrige.

Nicolay. Hr. Advocat Hillbek vil have den Gre = = =

Alleborg. Hiertelig velkommen! det forstaar sig; før ham ned i Haugen; vi skal strax = = =

Nicolay. Han er alt paa Trappen. Nicolay aabner de to Dørre ud til det andet Værelse.

Alleborg gaaer med aabne Arme Hillbek imøde i det andet Værelse. Ah, bon jour, bon jour, kiære Hr. Advocat! nu! saa tidlig havde jeg ikke ventet Dem.

Hill:

Zillbek tager midlertid sin Doerkiole af. **Morgenstund, Hr. Conferentsraad!** har Guld i Mund; opad Dagen, frygtede jeg her kunde være nogen, og derfor gav jeg mig den Frihed at skrive Dem, jeg vilde see at komme brav tidlig.

Alleborg. Ah! det er sandt; jeg staaer, og tænker paa, hvad der stod i min Billet, og husker ikke paa Deres. Jeg sendte min Karl ind til Dem i Merges med det andet, og saa skrev jeg Dem tillige, hvis De ikke havde bedre Partie, om De ikke vilde giøre mig den Fornøjelse at tage Deres Suppe her.

Zillbek. Takker mangfoldig, Hr. Conferentsraad! De seer ellers, jeg er Mand for at bede mig selv.

Alleborg. Desbedre! saa maae De ogsaa tage til Takke, som Leifigheden falder.

Zillbek. Uden Complimenter, Hr. Conferentsraad! ligesom jeg. Da De ikke efter Løfte kom til mig i Gaar Formiddags, søgte jeg Dem i Gaar Middags hos Engelsmanden, hvor jeg vidste, De spiste; men De var nys gaaet.

Alleborg. Ja! jeg var der bare eet Øieblik, at træffe en god Ven.

Zill,

Hillbek. Jeg syntes, Opvarteren sagde, De havde spilst der. De træde ind, Nicolay sukker Dorres ne efter dem, og gaaer. Ah! god Dag, Arnefiær! havde jeg vidst, du vilde herud, kunde jeg taget dig paa.

Arnefiær. Tak! Du veed nok, jeg gaaer helst. — Saa glemmer De mig ikke, Hr. Conferentsraad?

Alleborg. Vil De forlade os, Hr. Arnefiær?

Arnefiær. Jeg er bange for at være til Uleilighed, Hr. Conferentsraad! det er ikke ved enhver Samtale, man fløtter om Vidner.

Gaaer.

Siette Scene.

Alleborg. Hillbek.

Alleborg. De og Hr. Arnefiær kende hinanden, seer jeg.

Hillbek. Vi ere gamle Skolekammerater, Hr. Conferentsraad! og de eeneste, der bestandig have holdt sammen.

Alleborg. Det er ret en brav Karl; det er kun Skade, han ikke er inde i noget.

Zillbeck. Jeg synes tilforladelig, han er inde i nok; informerer fra den lyse Morgen, og til den mørke Nat, og tiener sine tusend Daler om Aaret, eller vel det. Men for at komme til vort Apropos igien, som han siger, Holberg; De sagde, De havde sendt Deres Karl ind til mig.

Alleborg. Ja! De maae vist have mødt ham; kierte De Kongeveyen?

Zillbeck. Ja! og jeg mødte ingen af Deres Folk; men der stod en sadlet Hest uden for Kroen her midtvejs, kanske han har været derinde?

Alleborg. Ja! det har han vist; for det er en slem Skif, han har, den Gochum, at han aldrig kan ride nogen Kroe forbi. De kan ellers aldrig troe, hvad det er for en excellent Karl.

Zillbeck. Da er De tilforladelig lykkelig; for det er ikke let at faae gode Tjenestefolk nu omstunder.

Alleborg. O jo, Moncher! naar man besaler dem godt og præcis, saa =

Gillbek. O ja! det er ellers snorrigt; der var een af Deres Piger hos mig forleden, og vilde spørge mig, hvad hun skulde gjøre; hun kunde ikke faae sin Løn, sagde hun; men jeg vilde ikke have med det at bestille for Deres og for Deres Søsters Skyld.

Alleborg. Ah ja! det har vist været Grethe; ja! seer De, hun er saa overmaade slem til at slaae i Stykker; og for at vænne hende af med det, faldt vi paa, at bilde hende ind, vi vilde trække af hendes Løn, for hvad Skade hun gjorde; og saa har jeg nok hørt, hun vilde klage = = =

Gillbek. Ja saa! men den Karl, De snakke om, Hr. Conferentsraad! havde han da de 800 Daler med?

Alleborg. Det forstaaer sig! Bexelobligationen er jo forlænge siden udløbet; og jeg har lovet Dem Penge i Terminen; og eet Ord eet Ord, een Mand een Mand!

Gillbek. Ja! det er endelig sidste Løbedag i Dag; og naar det er betalt til den, er derpaa intet at sige; men, naar nu Karlen ikke træffer mig hiemme?

Alleborg. I saa Fald har han sin Ordre, og kommer sporenstregts tilbage.

Gillbek. Saa jeg saaer Pengene, inden jeg tager herfra i Aften?

Alleborg. Det forstaaer sig! Seer De, Klokken sem tog Karlen herfra i Morges; lad ham nu ogsaa have bedet lidt længe underveis, saa kunde han dog altid være i Kiøbenhavn, inden Porten blev lukket; og naar han saa rider derfra mellem Høymæsse og Aftensang, — ney! lad mig see! to, tre, fire! nei! inden Klokken fire kan han ikke være her igien.

Gillbek. Ja! det er endda god Tid, naar jeg kun kan lide paa det.

Alleborg. Jo! Jochum er en brav ordentlig præcis Karl.

Gillbek. Men De harrer mig dog ikke, Hr. Conferentsraad! for i saa Fald, bliver jeg, ved Gud, ikke at spøge med!

Alleborg. Men, hvor kan De falde paa det?

Gillbek. Brændt Barn, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Nei! seer De, jeg havde ventet Pengene i Byen i Gaar; men, som jeg tog ind; var de blevene sendte mig herud med en Express; og derfor sendte jeg Zechum afsted med dem i Morges, saa tidlig, han kunde.

Zillbek. Da er det mig tilforladelig kiært; for, rigtig nok, havde jeg aftalt med min Principal, at hvis De ingen Penge kunde skaffe, fik han at nøyes med, at de blev kvartaliter indeholdt af Deres Gage = =

Alleborg. O ja! hvis De vil det = =

Zillbek. Nei! ellers Tak, Hr. Conferentsraad! saa kiender De ikke en Procurator ret! han er altid en stor Giæf efter den reede Skilling.

Alleborg. Apropos, Hr. Advocat! ved den ny Commission, De veed, skulde vi have en Consulent; kunde De ikke have Lyst til det? det bliver en mageslig Post; og en 3 til 400 Daler falder der dog altid af om Aaret.

Zillbek. De skal have Tak, Hr. Conferentsraad! skal Commissionen endelig have en lønnet Consulent, og ingen er nærmere til det; ja, saa er en 3 til 400 Daler ikke at forsmaae. Men blev der — som De paa en vis Maade lod mig forstaae — ikke noget at bestille, saa = =

Alle

Alleborg. Nu ja! noget vil det der alletid
der falde for; og

Gillbek. Forlad mig, jeg taler reent ud.
Er der ikke saa meget at giøre, at det er nødven-
digt, at lønne en Consulent, saa er det et reent
Statstyverie, baade af den, der staber Posten, og
den, der tager mod den; og det vil jeg hverken
have Lod eller Deel i. Jeg beklager den, der maae
lade sig hielpe paa den Maade; jeg, Gud ske Lov!
hverken behøver, eller forlanger det.

Alleborg. Ih! De er jo ret en Cato, en
Phocion, en Aristides, Moncher?

Gillbek. Jeg haaber at være en ærlig
Mand, Hr. Conferentsraad! og det skulde giøre
mig ondt, om de var saa siældne i Danmark, at
man maatte gaae til Grækenland eller Rom, at
finde een at kalde dem op efter.

Alleborg. Bravo, Hr. Advocat! men be-
faler De nu ikke at komme ned med, og faae lidt
Froekost?

Gillbek. De skal have Tak, Hr. Confe-
rentsraad! der er dog vel ingen Fremmede?

Alleborg. Nei! til Middag kommer Ma-
jor Torbenson, som De formodentlig kender.

Gill-

Gillbek. Ikke uden af Mayn; det er jo den rige Ostindianer, der gjorde det store Coup paa sin Salspeter?

Alleborg. Ja vist! han har paa en Tid begyndt at frequentere mit Huus. Entre nous — troer jeg nok, der bliver et Par af ham og min Niece.

Gillbek. Det skulde tilførladelig gjøre mig ondt for Arnefiær.

Alleborg. Ah hak! Arnefiær er en ganske brav Karl; men det er dog ikke noget Partie.

Gillbek. Hvorfor ikke? da det baade er en brav Karl, og en duelig Karl, der kan forsørge hende.

Alleborg. Ja! det er godt nok, Moncher! men det er dog ikke noget vist.

Gillbek. Jeg for min Part anseer Talenter og Kundskaber for det visseste i Verden; det er noget, der byder alle Revolutioner og Systemers forandringer Trods; og den, der, som Arnefiær, kan informere i 4 levende Sprog, staaer ikke saa let fare for at blive sat af.

Alleborg. Ja! men om han nu freperde i det samme, og hun saa sad igien med en heel Nedsatd nøgne uforsørgede Unger?

Gill-

Gillbek. Det er der sørget for, Hr. Conferentsraad! Arnefiær har 800 Daler liggende hos mig, og venter kun paa det niende, for at sætte dem i Enkecassen, saasnart Sophie giver ham Ja, og

Alleborg. Ja! om han nu ogsaa har saaet dem laant et Sted, saa er jo dog det kun Præktarie; de skal jo dog engang betales igien.

Gillbek. Forlad mig det, Hr. Conferentsraad! han har selv samlet dem.

Alleborg. 8 til 900 Daler af at gaae om, og sprogmeisterere; ah bah! lad Dem aldrig bilde det ind.

Gillbek. Jeg veed det med fuldeste Visshed, Hr. Conferentsraad! og han har endda ikke lagt sig saa daarligt et Døe til desuden; overalt, maae jeg sige Dem, jeg kiender saa stræbsommere og ordentligere unge Menneſter, end Arnefiær.

Alleborg. Ja! men det er dog saa underligt, han er ikke noget.

Gillbek. De maae forlade mig, jeg har lidt Prædilection for de Menneſter, der føde sig selv. Fædrelandet har sandelig nok at føde alligevel.

Alle

Alleborg. Ja! men saa tiene de det ogsaa. vigtig.

Gillbek. Somme af dem; men der er ogsaa en anseelig Hob, Staten maae føde, for det de ikke due til at føde sig selv; og der er da vel ogsaa de, der ikke tiene Fædrelandet saa galt, uagtet de ikke oppebære en Skilling af dets Casse; og blandt dem torde Arnekiær være. Overalt, Hr. Conferentsraad! føder jo Fædrelandet os alle; ligemeget, enten det skeer middelbar giennem Regeringens Haand, eller umiddelbar giennem vore Medborgeres. Sagen er kun, at vi fortiene vor Føde, og hverken tigge, eller stiale den.

Alleborg. Men De maae dog tilstaae mig, at Arnekiær ikke er noget Partie mod Torbenson.

Gillbek. Det veed jeg ikke, Hr. Conferentsraad! efter det, jeg kiender til Deres Niece, troer jeg ikke, hun vil taxere et Partie efter Brudgommens Formue; overalt holder hun nok ikke saa lidt af Arnekiær.

Alleborg. Barnefregger, Moncher! de har leget Kiæresten, som Børn; og hun har ikke ret traad sine Barnefæer endnu.

Gillbe. Da maae jeg tilstaae Dem, at jeg kiender meget saa unge Fruentimmer, der har mere Character og bedre Character, end Deres Niece; og Arnekiær, der sikkerlig intet Darn er, veed jeg, elsker hende ubeskrivelig.

Alleborg. O ja! som alle unge Mennesker, Moncher!

Gillbe. Nei, Hr. Conferentsraad! som meget saa unge Mennesker, som der vel overalt er, og stedsø har været meget saa Mennesker, der nogensinde har elsket; og var det da ikke Synd, af Fordomme at gjøre de to Mennesker ulykkelige?

Alleborg. Ulykkelige! fordi de ikke faae hinanden? og, hvem faaer da sin første Inclination? entre nous! hvor mange Gange har ved baade De og jeg været forliebte, inden vi fik os en Kone?

Gillbe. Jeg aldrig, Hr. Conferentsraad! jeg tilstaaer, det er en stor og en sielden Lykke, saaledes at faae sin første Inclination; men var ogsaa det ikke skeet, hun skulde dog blevet den sidste.

Alleborg. Ah, skam Dem! efter 5 Aars Ægteskab endnu at være forliebt i Deres Kone!

Hillbek. Jeg vilde skamme mig, Hr. Conferentsraad! dersom jeg ikke efter 5 Gange 5 Aar var det endnu mere, end jeg er nu.

Alleborg. Men, hvor kan man paa den anden Side af de 30 endnu være saa romanesk?

Hillbek. Min Lykke er ingen Roman, Hr. Conferentsraad! det er tilforladelig den sandeste Historie, jeg kiender; og derfor gior det mig ondt, naar man modvillig vil hindre andre at blive lige saa lykkelige, som jeg.

Alleborg. Nu, Hr. Hillbek! jeg har saa ofte beklaget, jeg aldrig har havt Leilighed at høre Dem plaidere; nu har jeg da faaet det Ønske opfyldt. Det er tilforladelig Umagen værdt, at sige Dem imod, blot for at faae Dem til at forsvare Deres Sag.

Hillbek. Naar den interesserer mig saa meget, og saa nær, som denne.

Alleborg. Men lad os imidlertid over det ikke glemme Froekosten. Kom, Moncher! kom!

Ende paa anden Aet.

T r e d i e A c t.

Første Scene.

(Skuepladsen forestiller en Hauge; i Fonden Alle-
borgs Huus med en Dør i Midten).

Sophie og Arnekiær møde hinanden, han fra Huset, hun
fra Hagen.

Sophie. Hvor bliver De af, Arnekiær? Jeg
har søgt om Dem saa smaaelig, som, naar vi i
gamle Dage kappedes, hvem der først kunde finde
en Marjviol til Moder.

Arnekiær. Jeg traf paa en Pakke Moni-
teurer derinde, og dem . . .

Sophie. Jo vist! De pleyer ogsaa at være
saa gridst paa Aviser. Arnekiær vil gaa. Nu, hvorfor
faaer De nu med eet saa travelt? Bliver De ban-
ge, Spegegaasen og den engelske Ost skal blive
faldt?

Arnekiær. Men De sagde jo, de havde
søgt efter mig.

Sophie. Ja! jeg taler, ligesom Kongerne,
jeg; naar jeg siger, vi, meener jeg min egen aller-
høieste lille Person. Vi har jo ikke snakket

et

et fornøftigt Ord sammen i Dag; det var jo alt det, De sagde mig god Dag for? nu veed jeg dog, De kan snakke med mig; nu har jeg min Straaehat paa.

Arnekiær. Sophie!

Sophie. Arnekiær! Skal jeg sige Dem, hvorfor De er gaaet af Beyen for mig i Dag?

Arnekiær. Det er dog ellers ikke min Maade, Sophie!

Sophie. Desmere maatte det falde mig i Dynene i Dag. Om det saa er min Onkel, som just ellers ikke er Deres kæreste Selskab, saa har De jo haft et langt Teteatete med ham; og da Hillbek saa drev Dem fra ham, begraver De Dem i Moniteuren.

Arnekiær. Jeg havde virkelig at tale med Deres Onkel, Sophie!

Sophie. Havde De ogsaa virkelig at læse i Moniteuren, Arnekiær! Nei, Herren sølte, han havde ikke ført sig artig op imod mig for, og derfor gif han af Beyen, for det han havde en end Samvittighed. Jo! jeg kender ham godt, jeg.

Arnefiær. Det er det, jeg saa inderlig
ønsker, Sophie!

Sophie. Eaa De er saa vis paa, De
vinder ved at være kiendt?

Arnefiær. Hos Sophie, har det i det
mindste ikke ladet til, jeg har tabt ved det endnu;
men hun kunde tabe meget ved, ikke at kiende mig.

Sophie. O! det staaer jeg ikke saa let
fare for. Det er Synd at sige, Herren lægger
Dølgemaal paa, hvad han meener, eller hvad han
er. Som — skal jeg sige Dem, hvad De skædede
i Morges?

Arnefiær. Det kan De neppe, gode Pige!

Sophie. Nu! endelig har jeg da saaet den
Titel igien. I Dag har jeg maattet tiene mig op
neden fra. Først hedde jeg Ifr. Væstved, saa
blev jeg da en Tid lang til Sophie; nu er jeg
endelig avanceret til gode Pige; og jeg haaber
nok endnu, at blive til Kiære Pige, inden vi
filles ad.

Arnefiær. Hvert af disse Navne er De-
res, gode Sophie! og mellem dem finder ingen
Rangforordning Sted.

Sophie. Ikke? ja blid mig det ind; jo! paa Isr. Velsted, og paa Kiære Pige, der er en Forskiel, som paa min gamle grove Vadmels Reisesrakke, og min ny blaa Tastes Kiole. Men lad os ikke komme fra, hvad vi snakkede om; saa jeg ikke skulde kunde sige Dem, hvad De fattedes i Dag?

Arnekiær. Det kan De vist ikke.

Sophie. O! sig ikke det. Enhver Pige, der er virkelig elsket, skal kunde høre en Emule, har man sagt mig. Nu vil jeg see, om jeg ikke skulde være saa stor en Her, at jeg kunde sige skulte Ting; laa mine sorte Kunster ikke an, er det Tegn til, at De ikke elsker mig, Arnekiær!

Arnekiær. Sophie!

Sophie. Avancerer jeg nu ned ad igjen? Ja, om jeg saa skulde blive nok engang degraderet til Isr. Velsted, skal De tilforladelig gaae den sorte Skole igiennem. Høyre Haand paa Hjertet, venstre til mig, og see mig stivt i Øynene.

Arnekiær. Men gode, kiære Pige! hvad skal = = =

Sophie. Ha ha! før vilde han kysse mig fra det, nu vil han kiøbe mig fra det; ja, men
der

der hjælper ingen af Delene; De skal holde Trop; altsaa — høyre Haand paa Hjertet, venstre til mig! nu! Skynd Dem noget! har De nu saa mange Betænkkeligheder, ved at give mig venstre Haand; hvordan vil det da engang gaae med den høyre?

Arnefiær. De er overgiven i Dag, Sophie!

Sophie. Da er det noget nær galt; for, ved Trelldom og Besværgelse, har jeg altid hørt, man skulde være saa alvorlig og høytidelig, som en ung Candidat den Dag, han er blevet studset til Præst. Jeg kommer da vel altsaa til, at tage min Trelldom paa. See nu stiyt paa mig, Arnefiær! uden at slaae Øynene ned, om De kan; derom gielber det. M, A, S, O, R, T, O, R, B, E, N, S, O, N; Major Torb = = = sagde jeg ikke nok, De ikke kunde høre det Navn, uden at slaae Deres Øyne ned.

Arnefiær. De bedrager Dem, Sophie!

Sophie. Vil De endnu ikke bekiende? Nu da, fort og godt. De hørte, Torbenson kom her til Middag; De saae den ny Hat; De troede, den var kommen paa den rige Ostindianer til Værelse, og = = =

Arnefiær. Nei! ved Gud ikke, Sophie! jeg havde, jeg gjorde Dem Uret; men jeg fornærmede ikke Dem, jeg fornødrede ikke mig, saa dybt, at jeg skulde være jaloux.

Sophie. Saa Herren fornødrede sig ved at være jaloux over mig? Skatter De da Dem saa høyt, eller mig saa ringe, om jeg tør spørge?

Arnefiær. Jeg troede, De sagde, De kiendte mig, Sophie!

Sophie. Nu ja! jeg synes ogsaa, jeg bærer mig temmelig bekiendt ad med Dem.

Arnefiær. Og veed Sophie da ikke ogsaa, jeg kiender hende? Nei! jeg vil sige til Dem, som jeg sagde til Deres Moder; at vilde gjøre Lykke hos et Menneske, der ikke interesserede hende, det kan Sophie, det kan Mine Belskeds Datter, det kan den Pige, jeg elsker, umuelig; og at han skulde interessere hende = = =

Sophie. Er det ligesaa umueligt? Torben-son er tilforladelig en raff Mand, og en vakker Mand, og en brav Mand, og en riig Mand; der er hundrede og hundrede Hænder om ham; hvorfor skulde jeg da være den eeneste, den Erobring ikke interesserede?

Arnekiær. Hvorfor, Sophie?

Sophie. Du troer jeg tilforladelig, Deslinquenten spørger Dommeren til? — Det er Dem, der skal sige mig, hvorfor, Arnekiær? —

Arnekiær. Om ogsaa een Grund ikke var, som jeg ikke siger, og ikke behøver at sige, vilde dog det, der især frister alle de hundrede Hænder, hans Midler, ingen Tilskuffelse have for min Sophie. Det er Moders Datter; hvad kunde det nytte hende at blive riig? hvorlænge varte det, inden hun var fattig igien, saafremt ikke alle Jor-bens fattige bleve rige paa samme Tid, som hun?

Sophie med blid Bevægelse. Arnekiær! vil De giøre mig stolt?

Arnekiær. Overalt! naar Sophie veyer Mennesker, kaster hun af Vægtskaalen alt, hvad ikke er dem selv = = =

Sophie. Ja! men Torbenson selv veyer heller ikke saa lidt paa min Vægtskaal.

Arnekiær. Det troer jeg; efter alt, hvad jeg hører, hvad min første Dommerinde, Deres Moder, siger om ham, er jeg overbevist, at naaet en stadig og upartist Haand veyede os, maatte han langt overveye mig; men De kan ikke holde Skaalen lige, Sophie?

So

Sophie. O! siig ikke det; jeg øver mig daglig.

Arnefiær. O! gid De kunde, Sophie! gid De kunde! det er mit ivrigste inderligste Ønske, at besidde Dem; men ved Gud, Sophie! det er kun mit Hjertes andet Ønske; at see Dem lykkelig, er mit første; og det er det, jeg saa usigelig frygter, det, der gjør mig saa mangen søvnløs Nat, saa mangen ængstelig Dag, at De ikke med mig skulde blive saa lykkelig, som De kunde, og burde være, og maaskee var bleven med en anden; og at jeg da maatte bebrejde mig, at Kierlighed til mig havde gjort Dem blind for den, der kunde have gjort, hvad jeg ikke var i Stand til.

Sophie. Vær roelig derfor, Arnefiær! kun med Dem vil, kun med Dem kan jeg blive lykkelig. De eller = = =

Arnefiær falder hende i Ørdet, og neddrager den løstede Haand. Hold inde, Sophie! ved Gud! jeg modtager intet ubesindigt eller overilet Løfte af Dem.

Sophie. Ubefindigt! overilet! jeg er Mine Bøsteds Datter, Arnefiær! jeg spørger ikke med Løfter. Modtag det, eller modtag det ikke; det

er givet, og skal aldrig blive brudt. Derfor søgte jeg Dem; jeg kom hid med velberaad. Hu = = =

Arnefiær. O, Sophie! hvorfor vil De ikke høre, ikke forstaae mig? at see Dem lykkelig, sagde jeg, var mit Hiertes første Ønske; o, men nei! jeg har eet endnu inderligere, endnu indstændigere; at gjøre Dem lykkelig! det, det er Indbegrebet af alle mine Ønsker, det er for mig Summen af al tænkelig jordisk Lyksalighed, og var mig denne Lykke bestemt = = =

Sophie. Det er den, Arnefiær! det kan = = =

Arnefiær. O, Sophie! at jeg torde, at jeg kunde haabe det! just derfor, vilde jeg, Deres Balm skulde være fuldkommen frit, at intet Vaand maatte hilde Dem, før De ved Alteret gav mig Deres Haand; og, Sophie! og om De saa kun stod eet Skridt fra Alterets Fod, og der kom en værdigere, en, med hvem De kunde blive lykkeligere — Ved Gud! Sophie! — De veed, jeg sværger ikke gierne — ved Gud! jeg vilde træde til Side, for at give ham Plads. Kan jeg da tilstæde, De for Eiden selv lægger Dem i Lænker; jeg, som ønskede, at ikke blot Deres Haand og Deres Ord, men ogsaa Deres Øye og Deres Hierte
lige

lige til det Øyeblik, maatte være frie; jeg, som
 saa ofte, og saa alvorlig bebreider mig, jeg har
 været svag nok til, ikke at dølge Dem min Kier-
 lighed, uagtet jeg veed, hvor let det unge Hjer-
 te i Deres Alder bestikkes, og troer at elske, fordi det
 elskes; og, Sophie! og ved det Balg, hvorpaa De-
 res Lyksalighed beroer, vilde jeg saa nødig, der
 skulde finde mindste Selvbedrag Sted.

Sophie. De har Ret, Arnekiær! at De
 intet Løfte vil have af den Pige, der kiender, og
 elsker Dem; De føler, De behøver det ikke!

Arnekiær. Hvo vil nu giøre den anden
 stolt, Sophie?

Sophie. Det vil De med det Spørgs-
 maal. — Ah! der er Oncle.

Anden Scene.

Alleborg, de forrige.

Alleborg. Ah ha! hvor to yndes, De vel
 findes; min Søster var bange, De glemte Froes-
 koster, Hr. Arnekiær!

Sophie. Jeg har opholdt ham, Oncle!
 vi havde noget at snakke sammen.

Alleborg. Ah! jeg beder om Forladelse; jeg har kanske forstyrret = = =

Sophie. Aldeles ikke, Uncle! vi vare særdige; kom, Arnekiær!

Arnekiær. Hr. Conferentsraaden har vel ikke noget at befale?

Alleborg. Jeg, Moncher! hvad da?

Arnekiær. Jeg meente, om De havde talt med Hillbet om = = =

Alleborg. Ah saa! ja den Sag skal nok fænde sig. Sophie venter.

Sophie. Nei! har Arnekiær og Uncle noget at snakke sammen, saa = = =

Alleborg. Nei! nei! det haster ikke, og han snakker dog altid heller med dig. Gaaet gaar!

Arnekiær. Men De glemmer mig dog ikke, Hr. Conferentsraad?

Alleborg. Non! non! sur ma parole; nei! gaar Sophie! nede i Lysthuset er Froekosten; jeg skal være der paa Pyeblikket.

De gaar.

Tredie Scene.

Alleborg, siden Lars, Nicolay og Jorgen.

Alleborg. Glemme dig! nei! du mager nok, jeg glemmer dig ikke. Jeg veed Diæblen ikke, hvordan jeg skal komme ud af det med ham, og med Hillbek; naar han nu kommer efter, det er Løgn med Jochum, saa = = = Var bare Torben Jon her først, og jeg saa kunde faae dem en Tour til Kilden i Estermiddag, saa kunde jeg vel trække Tiden ud saalænge, at = = =

Lars. Dersom Hr. Conferentsraad vilde tillade, vilde vi gierne have den Ære at tale et Ord med ham.

Alleborg. Hvad godt, min kære Lars! hvad vil det sige, I saadan reiser Jer en Masse?

Lars. Hvad besaler, Hr. Conferentsraad?

Alleborg. Jeg spørger, hvor det kommer sig, I komme saaledes alle paa eengang?

Lars. Det kommer sig af det, vi vist alle har eet Ærende; og dersom Hr. Conferentsraaden ikke vilde tage det ilde op, saa vilde vi gierne bede om vor Løn.

Alleborg. Jer Løn? jer Løn? der er jo længe til Færedag?

Lars. Ja! vi er vist heller ikke saa uferkammede, at vi skulde forlange Løn for det Halvaar, vi nu er i; men see, Hr. Conferentsraaden husker da nok, at vi ingen fik sidste Halvaar, og ligesaa forrige Halvaar, og see nu = = =

Alleborg. Ja, nu kan I bide, til I kan faae dette Halvaar med, og saa tage det altsammen paa eengang.

Lars. Ja; men nu har vi biet saa længe, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Ja! i Dag kan jeg ikke hjælpe jer; jeg har ingen Smaasædler.

Lars. Ja! lad os kun faae fat paa de store; det er vist de bedste, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Jo vist! I skulle nok kunne give mig igien paa en hundrede Dalersseddel?

Lars. Det vilde vi vist ikke heller, Hr. Conferentsraad! vi vilde nok beholde den altsammen.

Alleborg. Beholde den? endnu bedre.

Lars. Ja! naar Herren nu vil regne min Løn, og saa Nicolays Løn, og saa Grethes Løn, og saa Jochums Løn.

Alle

Alleborg. Jochum har ikke noget at for-
dre; han har faaet sin Løn i Dag.

Nicolay. Har han det? ja, saa vil jeg —
saae mig en Ulykke — det var en høy Eed, jeg
svoer paa denne gode Helligdag — ogsaa have
min; for jeg holder mig ligesaa god, som den Riæl-
tring, i alle Maader; og for det kan han gaae, og
fisle, og sneedse, og fursvandse, og rende med
Sædler til Tøserne, og følge dem op til Herren i
Tusmørke, og = = =

Alleborg. Er han uforstammet, min kiære
Nicolay! veed han vel, at naar jeg = = =

Lars. Men du er ogsaa saadan en grov
Stud alle Tider, Nicolay! jeg veed jo, Hr. Con-
ferentsraaden er ikke saa slem af sig; vi saae vist
nok, hvad vi skal have.

Alleborg. Nei! naar I tage det paa den
Fod, saaer I ikke en Skilling; jeg lader mig ikke
krive Love for af mine Domestiker.

Lars. Ja! men det er der jo heller ingen,
der vil, kiære Hr. Conferentsraad! vi beder jo
bare i al Høflighed og Skikkelighed om = = =

Alleborg. Høflighed, Skikkelighed; kal-
der du det stikkelt, som Monsieur Nicolay her
kommer.

G 5

Lars.

Lars. Der kan du nu see, hvad vi har af din grove Mund, Nicolay! men jeg veed vist dog, Herren vil ikke lade os andre lide under det; det er vist Herren for god til.

Alleborg. Ja vist er jeg for god; derfor blive mine Følk saa insofente.

Nicolay. Derfor? nei, jeg skal sige Hr. Conferentsraaden, hvorfor det er; naar man ikke faaer, hvad man skal have.

Alleborg. Faaer I ikke i mit Huus, hvad I skal have, Karl?

Nicolay. Nei, jeg gjør ikke, Hr. Conferentsraad! for jeg har nu ingen Løn faaet i halvandet Aar.

Alleborg. Ja! da faaer du heller ingen i Dag; det har jeg svoret paa.

Lars. Aah nei! Herren har saa vist ikke svoret paa det.

Alleborg. Jo min Siæl har jeg svoret paa, I ingen Penge faae i Dag.

Lars. Aah! en lille min Siæl siger ikke saa meget, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Vil I Rideltringer forlange, jeg skal blive meensvoren for eders Skyld?

Nicolay. Ah! Herren har saa tit svoret paa, vi skulde faae vere Penge til den Tiid, og til den Tiid; og da har han ikke regnet det saa nøye med at blive meensvoren.

Alleborg. Uforkammiede Kjaltring! der-
som jeg . . .

Lars. Men kan du da ikke holde din Mund, Nicolay! og snakke skikkelig med Hr. Conferents-
raaden.

Alleborg. J faae ingen Penge i Dag; jeg har ingen Penge.

Lars. O jo, Hr. Conferentsraad! af de Penge, Jochum fik af.

Alleborg. Jeg er feet af det Overhæng; vil J nu gaae?

Lars. Saa det er da vist, vi ingen Penge faae i Dag?

Alleborg. Nei vist gjør J ikke.

Lars. Ja ja da! saa faae vi gaae; kom Nicolay. Alleborg faaer Lust. Nu gaae vi, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Godt! godt!

Lars. Hr. Conferentsraad! vi gaae.

Alleborg. Ja ja! gaae! gaae!

Lars.

Lars. Carasserne og Glassene ere skylte,
og staae paa Bordet i den hvide Stue.

Alleborg. Godt! godt!

Lars. Og Kniven, og Gasserne ligge
sleebne og rene i Dækketkurven ved Siden af Sal-
vetpressen.

Alleborg. Godt! godt!

Lars. Og Dækketøyet ligger i Pressen;
men De skal da vel have reent i Dag, siden der
er Fremmede.

Alleborg. Men, hvad vil du sige med at
fortælle mig alt det?

Lars. Ja, det er bare, for De kan vide,
at alting er i sin Orden, til de skal dække Bordet.

Alleborg. Men, det er jo dig selv, der
skal dække det.

Lars. Nei! det tvivler jeg vist paa, Hr.
Conferentsraad!

Alleborg. Hvad vil det sige? er du fra din
Forstand?

Lars. Nei jeg er vist ikke; men jeg er nok
ikke her til den Tid.

Alleborg. Hvor skulde du da være henne?

Lars.

Lars. Nei! jeg er saa vist bange, ingen af os er her til den Tid; saa Hr. Conferentsraaden kommer saa vist nok til at lade Jechum varte op ved Bordet.

Alleborg. Da veed jeg dog, I ikke vil løbe af eders Tjeneste i Altid?

Lars. Nei vi vil saa vist ikke, Hr. Conferentsraad! for det, veed vi da nok, vi ikke maae; men vi ville bare gaae et lille Øjeblik hen til Virkedommeren, og forhøre os hos ham, hvor længe vi har nødig at tiene uden Løn.

Alleborg. Hvad! I vil = = =

Lars. Og nu veed Hr. Conferentsraaden selv, at der er en stiv halv Miil hen, og en halv Miil tilbage; og saa var vi bange, vi ikke skulde være her igien til rette Tid.

Alleborg. Saa I tænke at sætte mig Stolen for Dorren paa den Maade? og han, Monsieur Jørgen! vil han ogsaa hen, og klage over sin Løn?

Jørgen. Nei! det bevare mig Gud fra, Hr. Conferentsraad! for den har Madamen ærlig og redelig betalt mig hver Skilling i rette Tid; og det var Synd at sige andet; men da hun nu har sagt mig op i Dag, saa huser Hr. Conferentsraaden

raaden da nok, at han i Winter tog vore Kortpenge, og saa vilde jeg gierne hen, og spørge Virkedommeren, hvem jeg skal holde mig til om min Part, siden jeg da ikke saa egentlig er i Hr. Conferentsraadens Bred = = =

Alleborg. Det forstaaer sig, dem skal du have af mig; saasnart jeg kommer til Kiøbenhavn, skal jeg see efter; jeg har tegnet det op, og saa skal det blive afgjort.

Lars. Ja! see, det har da Hr. Conferentsraaden ikke nødig; for see, her har vi det ogsaa paa en Emule Sæddel, isald saa var, at Conferentsraaden vilde = = =

Alleborg. Jo! nu bilder du dig nok ind, jeg skulde betale eder efter den Lap? Nei! vi skal tilforladelig conferere først, om det stemmer med min Optegning.

Nicolay. O! det behøver Hr. Conferentsraaden aldrig; det er ikke Jochum, han har at giere med

Lars. Er du nu der igien, Nicolay? Ja ja, Hr. Conferentsraad! saa kan det da bide med Kortpengene til Overmorgen, at vi komme ind; men vor Ven skal vi bede om strax, ellers veed vi, hvor Virkedommeren boer.

Alle-

Alleborg. Hør nu, min kiære Lars! jeg
veed, du er en god Karl = = =

Lars. Alt det hjælper ikke, Hr. Conferents-
raad! vi gaae ligesuldt; og saa skulde jeg bede, om
ikke Madamen eller Jomfruen vilde see lidt til
Maden; for Grethe gaaer nok med os, troer jeg.

Alleborg. Hør! veed I hvad! giv nu bare
Tid, til jeg kommer ind til Byen Overmorgen;
saa skal I paa min Værelse faae hver Skilling, I har
tilgode.

Lars. Haver og Haar, er ikke eens at drive
i Gaard, Hr. Conferentsraad! det bliver nok bedst,
at vi gaae til Virkedommeren.

Nicolas. Vi kiende nok Herrens Værelse,
og Herrens Overmorgen; det har han sagt saa tidt;
og naar saa den Overmorgen kom, var vi endda
lige nær, og nu er jeg, faae mig en Ulykke, feet
af, at være Herrens Nar.

Fjerde Scene.

Mad. Vælsed, de forrige.

Mad. Vælsed. Det var dog Torbensons
Dialekt, vi saae paa Landevejen før; nu drejer
han

han om ved Indfierselen. — Men, hvad vil alle de Menneſker her?

Alleborg. O, kiære Mine! du er nok ſaa god at ſnakke dem lidt tilrette, vil du? medens jeg gaaer ud, og tager med Majoren. Gaaer.

Mad. Velſted. Hvad er der da paa Færde, ſiden I komme ſaa mandſtærke.

Lars. Det er ikke andet paa Færde, Madam! end at vi vil have vor Løn, vi have tilgode; og, naar vi ikke kan ſaae den, vil vi lige paa ſtaaende Gud gaae til Birkedommeren, og ſpørge, om han ikke kan hielpe os til vore Penge?

Mad. Velſted. Og det nu ſtrar? da I veed, man ikke kan undvære eder ved Opvartningen?

Lars. Ja, vi kan heller ikke undvære vore Penge; det kan gaae lige op.

Mad. Velſted. Han maae ikke være uartig, min kiære Lars! hvormeget har han tilgode? tager ſin Tegnebog.

Lars. Ja! ſee der er nu ſørſt et heel Mars Løn, det er nu 24 Rigsbaler, og ſaa er der = = =

Nicolay. Da veed jeg, du er ikke ſaadan en Klæltring, at du vil tage din Løn af Madamen?

Mad.

Mad. Velfted. Hvorfor ikke ligesaavel af mig, som af min Broder?

Nicolay. Nei, Madam! det var Synd; vi see saa nok, hvordan det gaaer til her i Huset; og Gud veed, Madamen kan nok blive af med sit alligevel; og af hende tager jeg, saa mig en Ulykke, ikke saa meget, som een Skilling, om jeg saa aldrig skulde saa noget; og tager Lars saa meget af Madamen, som saa, skal han være en Rikstring for mig, alle de Dage, han lever.

Mad. Velfted til Jorgen, for at dolge, hun er roet. Har han ogsaa Løn hos min Broder at fordre, min fiare Jochum?

Jorgen. Madamen maae ikke blive vreed; men det er mænd ikke mit Paasund; men det var Lars, som var blevet gal i Hovedet over det, Jochum havde faaet sin Løn, og vi andre intet, og saa satte han i os, at vi skulde sætte Herren Stolen for Døren i Dag, da der var fremmede; og nu veed Madamen nok, at det var saadan afgjort med Kortpengene.

Mad. Velfted. Hvad han skal have, skal han have hos mig; hvormed er de Kortpenge?

Jørgen. Nei! da måatte jeg være et Skarn; nei! min Løn tager jeg af Madamen, for den skal jeg da have; og Gud veed, det saldt mig tidt suurt nok; for jeg vidste, Madamen havde ikke tilovers, og saae, hvor knap hun tog det for sig selv. Men mine Kortpenge har Hr. Conferentsraaden taget; og de komme ikke Madamen ved; og om hun saa vilde give mig hver Skilling paa eet Bret tre Gange, saa var jeg værd, man skulde spette mig i mine Øyne, hvis jeg

Lars. O nei! her til det Hævelehed! tag du, hvad du kan faae, saa gjør jeg.

Nicolay. Gjør du det? saa skal du, faae mig en Ulykke, see Løyer, hvad jeg skal gjøre ved dig; og dersom du understaaer dig at tage een eneste Skilling af Madamen, og dersom du ikke varter op ved Bordet i Dag, som du pleyer, skal jeg, faae mig en Ulykke, opvarde dine Øren, det kan du troe.

Mad. Velsted. Nicolay! — meener han, jeg vil gjøre Lars den Ære, at være i hans Gield? der er hans 24 Daler, og nu kan han see sig om en anden Tjeneste; her bliver han ikke.

Lars. Ja! men nu var det mine Kortpenge.

Mad. Velsked. Han kan flye mig sin Optegning; og, saasnart jeg veed, den er rigtig, skal han saae, hvad han skal have. I andre bie vel et Par Dage, saa skal I saae eders Penge.

Nicolay. Saalænge, Madamen vil, naar hun bare lover os, vi skal saae dem; men det siger jeg med Forord, af hende tager jeg, saae mig en Ulykke, aldrig en halv Skilling; det gior jeg ikke, Madam! De gaae alle tre.

Madam Velsked i det, de gaae. Godt! godt! min kiære Nicolay! skynd sig nu, og saae Bortet dækket; der er lagt Dækket ud, og nu har vi alle vore fremmede. — ene. O Gud! havde dog min Broder den Glæde for alle de Penge, han offer ud, at eet eneste Menneske holdt ærlig af ham!

Femte Scene.

Mad. Velsked. Torbenson. Alleborg.

Torbenson. God Morgen, Mad. Velsked! god Morgen!

Mad. Velfted. God Morgen, Hr. Major! vi begyndte alt, at blive hange, vi ikke skulde have den Fornøjelse at see Dem i Dag, da det gif saa høyt op ad Dagen.

Torbenson. Saa min Siæl, Madam! jeg begyndte tilsidst, at blive hange for det selv; og havde jeg ikke givet mig saa god Tiid, var det nok ogsaa skeet; i det mindste havde jeg nok ikke været her endnu.

Mad. Velfted. De har dog ingen Malheur havt undervejs?

Torbenson. Ikke det mindste. Min Kudse fik bare en lille Rangstrid med nogle Kulsviere; og det er nogle Diævels Mennesker med deres Point d'Honneur; for, inden de skulde tillade nogen anden dødelig eet Pas for dem paa Landevejen, skulde de de sør fiøre baade hans og deres Bogne i hundrede Stykker.

Mad. Velfted. Og, hvordan kom De da ud af det?

Torbenson. Ah, Madam! jeg har aldrig været meget paaholden paa den Slags Væere; jeg gav altsaa min Kudse Ordre at cedere; han, som har en honette Ambition, paastod i Begyndelsen,

at

at det umuelig fikkede sig for en Diagle, at eedere en Nad Vindevogue; men da jeg, for det han med Decence kunde drage sig ud af det, tillod ham at bie i Kroen, til Kulsvierprocessionen havde naaet det fornødne Forspring, og ydermere — siden jeg veed, Ørkesløshed er Fandens Hovedpude — gav Bertinden Ordre at occupere ham, og min sorte Tiener med en god Froekost og en Glaske Wiin, havde han gierne ajournert sin Reise, til der ikke var een Kulsvier mere i Verden, hvis jeg havde villet.

Allebørg. Ja! de Kulsviere ere ret noget insolent Kram.

Torbenson. Høflige er de ikke; men havde De havt den Ulykke, at leve næsten 20 Aar blandt Slaver, som jeg, Hr. Conferentsraad! det mindste Glimt af Frihed, vilde være Dem kjærkomment, om det ogsaa saae en Smule ud, som Insolence.

Mad. Velsted. Jeg veed ikke, om De befaler at trine ned i Lysthuset, og saae lidt Froekost?

Torbenson. Froekost! og jeg var næsten bange, De var baade færdig med Middagsmad og Caffe. Jeg veed nok, at Middagen i Kiøbenhavn

har faaet et 4 a 5 Timers Udsættelse, og indfin-
der sig om Vinteren ikke, før Sol er gaaet ned;
men paa Landet, troede jeg dog, Morgen, Mid-
dag og Aften gik efter Solen.

Mad. Velsted. For Landsbyesolk, Hr. Ma-
jor! vi Kiøbenhavnere er Kiøbenhavnere paa Lan-
det, som i Byen.

Torbensohn. Saa man gjør Toilette, og
gaaer i Assemblée, og holder Club, og tager i Vi-
sit, og er stiv, og stram, og fornem, og feedsom-
melig herude, ligesom i Kiøbenhavn?

Mad. Velsted. Fuldkommen, Hr. Major!
ja, hvem der er af de rette Kiøbenhavnere, gjør
endogsaa dobbelt Toilette paa Landet, for at faae
Gas paa den evindelige Tid.

Torbensohn. Men, naar da Kiøbenhav-
nere skal have Kiøbenhavn, hvor de er, saa synes
jeg, det er underligt, de ikke blive, hvor de kan
have det fra første Haand.

Mad. Velsted. Det har jeg ogsaa syntes,
Hr. Major! men De veed nok, naar Kiøbenhav-
nere skal være i Deres Element, maae de ikke feede
sig for godt Kiøb.

Alleborg. Og, naar Masfœur Velfted skal være i sit Element, maae hun meditere over os og vor Leveemaal. Det er dog s. Er. gandske naturligt, Hr. Major! at det vilde incommodere, at spise om Sommeren til gammeldags Tid, naar man hele Vinteren for sine Forretningers Skyld har været nød til = = =

Torbenfon. Om Forladelse, Hr. Conferentsraad! taale Forretninger ikke Morgenlusten nu omstunder, siden man i vore Dage ikke gaaer til dem, før paa den Tid, man var halv særdig med dem i forrige Tider?

Alleborg. Morgenstunden har man til andre vigtige Ting, Hr. Major!

Torbenfon. Som gaae for Forretningerne? ja, jeg har endelig nok mærket, at det man bliver lønnet for, er det, man gaaer sidst og nedigst til i vore Dage.

Mad. Velfted. Ellers intet Nytt i Kjøbenhavn, Hr. Major?

Torbenfon. I det mindste intet, jeg sandt interessant nok til at fortælle Dem.

Alleborg. Dragde Posten ingen Ting med? Jeg tog saa tidlig fra Byen, at = = =

Torbenſon. Poſten? jo, Nviſer! men hvad der ſtaaer i dem, har De nok enten læſt, eller agter at læſe; og det er Mad. Velſted viſt for fornuſtig til at bryde ſig om; og hvad andre Løgne Poſten har bragt med, eller ſaaer Skyld for, har jeg ikke beſkymret mig om; jeg har nok i Nviſernes.

Alleborg. Da er De dog ellers nok for at politicere?

Torbenſon. O ja! ved det jeg ikke har Lyſt at lade min Mund groe til; men, derſom jeg altsaa i en ſtor Hungersnød havde maattet lave mig en Ragout paa mine Støvler, vilde De da ogsaa lade mig høre, Hr. Conferentsraad! jeg var ellers nok for at ſpiſe Støvler?

Mad. Velſted. De er ſlem i Dag, Hr. Major!

Torbenſon. Nei, Madam Velſted! men det gaaer mig, ſom de Syvſovere, eller ſom ham, der ſoy ſig berømt i Grækenland, eller hvor det var; jeg har bortſlumret en ſtor Deel af mit Liv i fremmede Lande; og da jeg nu endelig er vaagnet, og ſkal til at være hjemme igien, holder jeg ikke af alt det, der vil friſte mig til at troe, jeg er ude endnu.

Alle-

Alleborg. Men, Wachere! naar Hr. Majoren ingen Froekost befaler, saa er det nok Tid, at tænke paa Middagsmad, dersom vi ellers vil en Tour til Kilden i Eftermiddag.

Torbensohn. Til Kilden? Har De med Tilladelse Torke her i Egnen, siden De vil lede mig en to tre Mil til Bands, naar jeg har spist?

Alleborg. Det er den første store Kildedag, Hr. Major! hele Verden tager til Kilden i Dag.

Torbensohn. Desbedre, synes jeg, vi kan blive borte; man vil neppe savne os.

Alleborg. Ja! men naar der er saa mange Mennecker, er der saa moersomt.

Torbensohn. O ja! for hvem, det moerer at trædes paa Tærne, og løbes paa Albuerne.

Alleborg. Om aldrig andet, Hr. Major! saa kommer der mange smukke Piger, og dem gider De dog nok seet.

Torbensohn. O ja, Hr. Conferentsraad! men just, fordi jeg overmaade gierne seer smukke Piger, skal jeg frabede mig for mange af dem paa en Plet. Seer De, saa gaar det altid, som i de Dage, jeg selv valgte Couleuren til mine Kioler,

naar min Skrædder troede, at giøre det ret godt, ved at bringe mig tre, fire store Prøvefort at vækge iblandt. Der var da gierne saa mange smukke Prøver, at jeg tilsidst ikke syntes om en eeneste; og naar jeg saa endelig lod Valget falde paa een, havde jeg gierne den Lykke, Couleuren ikke var ægte.

Alleborg. Ja! saa kommer De til at tage til Takke med et Partie Whist i Eftermiddag?

Torbensohn. Whist? spille Kiøbenhavnerne ogsaa Whist paa Landet?

Mad. Velsted. Ligesom i Kiøbenhavn, Hr. Major! kun med den Forskiel, at paa Landet begynde de, saasnart de staae op.

Alleborg. Men man maae dog amuser sine gode Venner med noget, Hr. Major!

Torbensohn. Agter De da virkelig at være saa feedsommelige, at De i Forvejen veed, Korrene vil være bedre Selskab, end De?

Mad. Velsted. Men den eeneste Gang, jeg var i Klubben, syntes jeg dog, jeg saae Dem spille Whist.

Torbenson. Oja, Madam! naar jeg dog skal see paa malede Damer og keedsommelige Knægter, seer jeg ligesaa gierne paa Klæer, Spar, Ruder og Hjerter, som paa andre; og teg jeg ikke meget Feil, Madam! havde De selv ønsket den Gang, De havde sat Dem til at spille noget af det, de kalde Whist paa en Assemléecasten.

Alleborg. Ja! men saa veed jeg virkelig ikke, hvad vi skal faae at amuseré Dem med.

Torbenson. Har De da i Sinde at tage Allesammen ud, og lade mig eens blive hjemme?

Mad. Vælsted smilende. Nei, Hr. Major!

Torbenson. Saa var De aldrig bange for at amuseré mig; jeg fornøyer mig altid mellem mine gode Venner, at sige, naar de vil lade mig fornøye mig selv; rigtig nok kan jeg ikke altid sige det samme, naar andre tage sig paa at sørge for min Fornøielse.

Mad. Vælsted. Men det er dog naturligt, Hr. Major! man er bange for, eens gode Venner ikke skal fornøye sig hos een.

Torbenson. Har De da nogen Tiid have Grund til den Frygt, Madam Vælsted?

Mad.

Mad. Velfted. Hr. Major! Arnetiær, Sophie og Hilbek sees oppe i Haugen.

Torbenson. Her er Selskab, seer jeg.

Alleborg. Ah nei! den, der gaaer med min Niece, er Advocat Hilbek, og den anden er en Sprogmeister Arnetiær, der har gaaet i Skole hos min salig Svoger, og engang imellem besøger min Søster.

Mad. Velfted. Han er, saa at sige, min Pleyesøn, Hr. Major! han var i vort Huus al den Tid, han gik i Skole, og min salig Mand holdt af ham, som det kunde været vort eget Barn.

Torbenson. Ah! saa blive vi jo dog paa en vis Maade en familie! det glæder mig; for jeg maae tilstaae Dem, Fremmede, hvor jeg skal fornøye mig, er for mig, som en Skyldregn, naar jeg skal brænde Fyrværkerie af.

Mad. Velfted. Det undrer mig af en Mand, der har levet saa mange Aar mellem Fremmede.

Torbenson. Det gjorde jeg, for at lære det, Mad. Velfted! Jeg havde engang i min Ungdom et Hiem her, og det var tilforladelig et godt Hiem; det mistede jeg; og da jeg saa mærkede, jeg
 skulde

fulde til at være fremmed paa Jorden, sandt jeg det var bedre, at være det ethvert andet Sted, end i sit Fædreland; og saa gik jeg til Indien at lære Kunsten fra Grunden af.

Mad. Velfted. Lærte De den da?

Torbenson. O ja, Mad. Velfted! ligesom Whisten og Polititen; jeg kan det nok; men det morer mig ikke.

Siette Scene.

De forrige, Hillbek, Sophie, Arnekiær.

Torbenson. God Morgen, Jfr. Velfted! befunden Dem vel, siden sidst? De veed kanske ikke, Mad. Velfted! at jeg havde Deres Datter til Borddame, den Dag, Clubben indviede sit Sommersted.

Mad. Velfted. Hun har sagt mig, hun havde den Fornøjelse.

Torbenson. Jeg veed ikke, om det var Fornøjelse for hende; men det var første Gang, jeg har fornøyet mig i Clubben.

Alleborg. Ja! der var ogsaa charmant den Aften, der var saa overmaade fuldt.

Tor:

Torbenson. Ja! og De kan vilde, jeg fornøjede mig saa godt, at jeg ikke engang mærkede, der var fuldt.

Mad. Velfted. Og jeg troede, De var en flittig Clubmand, Hr. Major!

Torbenson. Husk paa Støvlerne i Hungersnøden, Mad. Velfted! var der god sund Føde at faae, jeg greb min Siæl ikke til den Koft.

Alleborg. Jeg veed ikke, om de to Herrer have den Fornøjelse at kiende hinanden; Major von Torbenson! Advocat Hillbek! — Præsenterer dem.

Hillbek. Jeg har den Ære, at kiende Hr. Majoren af Navn.

Torbenson. Neppe saa fordeelagtig, som jeg Dem; De har maaskee hørt om mig, at jeg var en temmelig riig, og jeg om Dem, at De var en overmaade brav Mand. Det glæder mig, at giere Deres Kiendskab.

Hillbek. Iligemaade, Hr. Major!

Alleborg. Hr. Advocaten er absolutment vor første Advocat i nærværende Øyeblik.

Hillbek. Nei! nu er De for god, Hr. Conferentsraad! det er meget meer, end jeg enten fortjener, eller forlanger; man skulde overalt snart troe,

troe, det var en Kunde, ikke en Ven, De vilde recommendere mig.

Mad. Velfted som mærker, Arnekiær staaer overseet tilbage. Og det er min Son Arnekiær, Hr. Major!

Torbenson. Madam Velfted kunde ikke let med saa Ord gjøre mig den Ære af Deres Kiendskab interessantere.

Arnekiær. Eiden Mad. Velfted gier mig den Ære, at kalde sig min Moder, maae jeg bede Dem, ikke at glemme, Hr. Major! at lidt Nærhed er selv de meest oplyste Modres svage Side.

Torbenson. Den Svaghed, troer jeg ikke, Mad. Velfted staaer saa let Fare for, at fristes til. halo hen til Sophie.

Mad. Velfted. Vil du saa ikke gaae ned, og see, hvor nær de er, min Pige?

Alleborg. Man kan jo ringe paa een af Tjenerne.

Mad. Velfted. Nei! nei, Sophies Rapport vil i alle Maade blive paalideligere og fuldstændigere.

Alleborg. Men De har jo ikke engang set Dem om i min Hauge, Hr. Major! Sophie gaaer.

Tor:

Torbenſon. Jeg har hidtil været ret godt her, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Da er der et gandske net libet engelsk Anlæg nede, som De burde ſee, om det ſaa kun var for Navnets Skyld; det hedder Sophienland.

Nad. Velſted. Ja! min Broder har for Epogs Skyld kaldt det op efter min Datter, ved det hun imellem gaar, og pusler lidt ved det; der ſeer De ellers Manden, der egentlig er Meſter ſer det.

Torbenſon. Saa! De gjør mig nysgierrig.

Arneſtiær. Det er kun Barneværk, Hr. Major!

Torbenſon. Jeg ſeer gierne viſſe Menneſters Barneværk; det giver ſomme Lider deres Hoved og Hierte et fordeelagtigere Bidnesbyrd, end andres møyſomſte Mandsdaad.

Nad. Velſted. Nu, Arneſtiær! ſaa vilſt Hr. Majoren deres Henders Gierninger.

Arneſtiær og Torbenſon gaae.

Syvende Scene.

Hillbek. Alleborg. Mad. Velfted.

Alleborg. Men ikke sandt, Madere! at Hr. Advocaten ingen Sat skal have, for det han ikke tog Fruen med?

Mad. Velfted. Nu er det ogsaa længe siden, jeg saa Deres Kone, Hillbek!

Hillbek. Apropos! jeg kommer til at huske paa, den saa kaldte franske Madam, De har recommendedet min Kone, var just oppe hos os i Gaar, da jeg stod, og snakkede med min Kone om, jeg tog herud = = =

Alleborg falder ind. Ja! men De skulde have faaet Fruen til at tage med.

Hillbek. Hun er ikke meget for at komme omkring, Hr. Conferentsraad!

Mad. Velfted. Nu, Hillbek!

Hillbek. Saa bad Konen mig, underhaanden høre mig for; der havde været en Karl oppe hos hende i Gaar, og hilst hversra, og faaet en meget kostbar Hat, jeg troer, til en 12 = 14 Daler, og sagt, det var til Deres Datter.

Mad. Velfted. Ja! Sophie har rigtig nok
faaet en ny Hat.

Alleborg falder bestandig ind. Det er sandt!
Hvor kommer det, hun ikke har den paa?

Mad. Velfted. Hun holdt mere af sin
Straahat i Dag, min Broder!

Gillbek. Nu, saa var det dog rigtigt; for
hun var ordentlig bange, ved det De ellers aldrig
brugte, enten at tage saa dyr Pynt, eller paa Reg-
ning; og hun havde ikke tordet sagt Nei, ved det,
Karlen helst fra Dem.

Mad. Velfted. Fra mig? —

Alleborg. Ja, Macher! du maae ikke
blive vreed, at jeg brugde dit Navn; men du veed,
at det seer saa underligt ud, og giver saadan en
feedsommelig Snak, naar en Garçon kjober Fruen-
timmerpynt; og see — jeg havde ikke givet Kar-
len Penge med, siden jeg ikke vidste, hvad Hatten
kom til at koste; og han kom ikke igien, for jeg
var redet; og i Grunden sagde det da heller ikke
noget, for Konen havde choisert godt; og saasnart
jeg kommer til Byen, gaaer jeg ind, og gior den
Ting af.

Hillbek. Ja! ellers faae De nok Regningen ud een af Dagene.

Mad. Velfted. Saa! og, hvor stor var det, De meente, den blev?

Hillbek. Ja! under en tolv, fiorten Daler bliver den nok ikke.

Mad. Velfted. Her vil jeg flye Dem femten, kiære Hillbek! saa er De nok saa god, at bede Deres Kone, giøre det af for mig.

Alleborg. Men, Machere! giør mig dog ikke den Skam, og betal de Surpriser, jeg giør din Datter.

Mad. Velfted. Du veed, jeg holder ikke af saadanne Surpriser, min Broder! overalt kommer jo Regningen til mig; og for det den ikke skal komme i Utide, er det bedst, den bliver giørt af, medens jeg endnu er ved Penge. Vær saa god, kiære Hillbek! Hillbek tager dem, og noterer i sin Segsnebog.

Alleborg. Ja ja, Machere! som du da vil; det komme vi da endelig nok ud af. Afledes, medens Hillbek tegner op.

Mad. Velfted. Det kan gaae paa den gamle Regning, min Broder! men lad os nu slutte den; Siden er fuld.

Alleborg. Apropos! hvordan slap du ud af det med de grove Folk før?

Mad. Velsted. Lars betalte jeg, de andre maae du jo før jo heller see at faa de deres Penge.

Alleborg. Men saa kunde Lars jo ogsaa biet?

Mad. Velsted. Han var uartig, og hvorvel det ikke egentlig angik mig, saa Pain bis & Honneur, min Broder!

Ottende Scene.

De forrige Arnefiær. Torbensohn.

Mad. Velsted. Du! hvorledes synes Hr. Majoren om det der nede?

Torbensohn. Vakkert! virkelig vakkert! Hiertet har endnu mere styret Haanden, end Hovedet.

Mad. Velsted. Og den liden Udsigt fra Høien?

Arnefiær. Den finder Hr. Majoren ikke Dansk nok.

Zillbe. Det er en ualmindelig Klage, Hr. Major!

Tor

Torbenson. Har De nogentid reist, Hr. Advocat?

Gillbek. Nei! den Lykke har jeg ikke havt.

Mad. Velfted. De har havt nok seruden, Gillbek!

Gillbek. Jeg klager ikke, Mad. Velfted!

Torbenson. Ja! men havde De i 18 Aar reist, og i 18 Aar havt Hiemmesyge, som jeg; havde De følt, hvad det er, naar man, efter at have omvandret længe paa vildsfremmede utiendte Stæder, uventet træffer paa et Landsskab, en Udsigt, der daarer os ved den allermindste Liighed med vort Fædrelands savnede Egne; saa vilde De ogsaa søle, at, naar man efter saadan en Landsflygtighed omsider engang kommer hjem, vil man erindres af alt det, man seer, at man er endelig virkelig hjemme.

Gillbek. Det er ikke almindeligt, Hr. Major! at man faaer sit Fædreland klarere ved at reise.

Torbenson. Siden det desværre ikke er almindeligt, at man kiender noget til det, inden man reiser.

Mad. Velsted. Men siden De holder saa meget af vore Egne, Hr. Major! undrer jeg mig over, at De ikke har Dem et Landsted i en eller anden smuk Situation.

Torbenson. Ja seer De, Madam! Landet er mig et Slags Paradiis; og her, ved De nok, var det ikke godt, at Mennesket var eene. I Kiobenhavn, i Sværmen kan man nok være Pebersvend; men for at leve glad paa Landet, maae man være gift, og vel gift.

Mad. Velsted. Saa burde De have Landsted, Hillbek!

Hillbek. Tak! jeg havde ogsaa inderlig Lyst til det, og min Lovise med; men jeg har desværre saa daglig i Dyen at giare, at jeg i Grunden kom til at ligge paa Landevejene, istedet for paa Landet.

Niende Scene.

Sophie, de forrige.

Mad. Velsted som Sophie har hvidstet til. Naar De nu behager.

Alleborg. On a servi, Messieurs! —
Hr. Major! visser dam hen til Sophie.

Mad

Majoren. Jeg er vel placert her. gaaer hos
Mad. Velsked.

Alleborg. Men Masoeur Velsked lægger
for, Hr. Major!

Torbenson. Desbedre! den sidder jeg gier-
ne nær ved, saa er jeg saa vis paa, ikke at blive
glemt.

Mad. Velsked. O! De skulde ikke blive
glemt alligevel, Hr. Major!

Torbenson. Nei! jeg har da endelig al-
drig seet Dem glemme nogen. giver hende Armen.

Mad. Velsked. Denne Bei, Hr. Major!
om De behager. Gaaer med Torbenson.

Gillbeß vil tage Alleborg til Side. De har vel
ikke mærket noget til Jochum siden, Hr. Confe-
rentsraad

Alleborg. Nei! han kan ikke være her
endnu. byder Arndtner comiss sin Arm. Tør jeg offere-
re? — Vil De tage Sophie, Hr. Advocat?
Après nous! après nous! gaaer med Arndtner.

Gillbeß i det, han gaaer med Sophie. Jeg vilde
hiulpet Dem til en bedre Sidemand, Jfr. Velsked!

Sophie. Tak! jeg er ellers ret godt for-
noyet med den, jeg fik.

Hillbet. Men bedre var dog bedre?

Sophie. Erfaren Mand er god at gæste,
Hillbet! hvordan lever Lovise?

Hillbet. Jeg vilde ønske, De levede saa
vel, som hun; saa hedde De nu Mad. Arnekiær.

Sophie. Og jeg vil ønske, naar jeg kom-
mer til at hedde saa, jeg da maae leve saa godt,
og fortjene det saa vel, som Lovise Hillbet.

De gaar.

Ende paa tredie Act.

F i e r d e A c t.

Første Scene.

Alleborg. Gillbek.

Gillbek. Nei, Hr. Conferentsraad! den Espisen, som her gaaer i Evang, er værre, end en paalagt Poenitentse.

Alleborg. De maae tage til Takke, kiære Hr. Advocat! som Leiligheden falder paa Landet.

Gillbek. Var det et sandligt Maaltid, Hr. Conferentsraad? nu saa bevare mig Gud fra de Kiøbenhavnse.

Alleborg. Hvorfor det, Moncher?

Gillbek. Fordi jeg ikke har Lyst til, i fiorten Dage at see Middag og Aften et saurt Ansigt af Lovise; og saalænge vilde det vist vare, inden jeg fik Smag paa hendes Hverdagskost igien.

Alleborg. Ah bah! det er vel ikke saa farligt?

Gillbek. Vil tage Uhrret op. Jeg troer, vi har sat over tre Timer til Vords.

Alleborg. Vist ikke! vist ikke!

Gillbek. Jo! Kloffen er tilforlædelig paa
 Slaget fem. Nu maae dog Zochum vel være
 kommet?

Alleborg. Ah nei, Moncher! jeg er gands-
 ke en peine for ham. De saae nok, der var en
 af Folkene, der kom, og hvidkede noget til mig
 ved Bordet; her er kommet en Wonde, og har for-
 talt, at Zochum er styrter af Hesten, eller med
 Hesten, jeg veed ikke ret selv; men de skal have
 faaet ham ind paa en Udslyttergaard, en sem Fier-
 dingven herfra. Jeg sendte strax en Karl afsted at
 see, om han var saa vel, han kunde taale at kio-
 res, at de kunde tage Wondens Bogn, og saae
 ham hid paa; for han skal dog ikke have slaaet no-
 get i Stykker.

Gillbek. Være han ikke har slaaet Pengene
 i Stykker, Hr. Conferentsraad!

Alleborg leer. Ah ha ha! Bankofedler hol-
 der nok. De seer saa vist paa mig, Moncher! De
 tænker dog vel ikke = = =

Gillbek. Jeg stotter ikke om, at tænke no-
 get, Hr. Conferentsraad! ved det, jeg ikke giver
 tænkt paa den ubehagelige Nødvendighed, De satte
 mig i, som jeg kom efter, De havde narret mig.

Alle

Alleborg. Jeg tænker, vi maae snart have den anden Karl her igien; det er en god Stund, siden han reed bort = = = Ah! der er min Søster! lad os nu ikke snakke om det, at hun ikke skal altere sig.

Anden Scene.

Mad. Bøsted, Major Torbenson,

Uenestier, de forrige.

Torbenson. Nu! glad er jeg, vi er engang paa frie Mark igien; havde den Beseiring været længere, var jeg kommet til at give mig paa Naade og Unaade.

Hillbek. Da var det neppe blevet af Mangel paa Proviant, Hr. Major!

Torbenson. Nei! men Garnisonen havde vist giort Opstand, for det Tienesten gik for strængt paa, Hr. Advocat!

Alleborg. Men saa vilde det uden Tvivl ikke være af Bøynen, at fiøre en god Tour nu.

Torbenson. Troer jeg ikke, vi har ham der med hans Kildeprojecter igien? nei! Hr. Conferents-

ferentsraad! har De nu eengang saaet mig herud, slippe De mig tilførladelig ikke inden Aften.

Mad. Velfted. Dersom De vilde blive her, indtil vi viiste Dem bort, Hr. Major! = = =

Hillbek. Apropos! om at viises bort! Jeg har ikke talt med dig siden, Arnefiær! hvad er det for en Historie, du forleden Dag har havt paa Enkescassecontoiret; jeg kom strax efter, og = = =

Arnefiær. O! det var en Feiltagelse.

Alleborg. Ja! det var den ny Fuldmægtig; det er Hr. Arnefiær saa honet, og ikke vil tale om, for ikke at giøre et ungt Menneſke Skade. med megen Volubilitet.

Arnefiær. Fuldmægtigen havde ingen Skyld, Hr. Conferentsraad!

Hillbek. Ih nei! jeg syntes = = =

Arnefiær. Den Sag er i Rigtighed; det er ikke mere værd at tale om, Hillbek!

Mad. Velfted. De har dog vel ingen Ubegyeligheder havt for min Skyld, Arnefiær?

Arnefiær. Nei! ikke det mindste for Deres Skyld; det forsikkrer jeg Dem.

Hillbek vil snakke, Alleborg tager ham Ordet af Munden. Men er der ingen af de gode Herrer, der
be-

besaler en Pibe Tobak; jeg har gandske superb engelsk Tobak, der hverken lugter af Told eller Consumption. Hr. Advocat! jeg veed, De er en Elsker af god Tobak; men jeg veed ikke, om nogen anden af de gode Herrer besaler. Hr. Majoren, troer jeg ikke, ryger?

Torbenson. Ikke gierne saa strax efter Maaltidet, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Ja, Hr. Arnefiær, veed jeg nok, er Jomfrue i den Henseende; altsaa vi to, Hr. Advocat! vi to! De gaae.

Tredie Scene.

Arnefiær. Torbenson. Mad. Velfted.

Torbenson. Det er en snorrig Mand, Deres Broder! med det, han endelig vilde have os til Kilden.

Mad. Velfted. Eligt er nu hans Forsøghelse, Hr. Major! og saa troer han, det ogsaa maae forneye andre.

Torbenson. Men det maae andre dog bedst vide selv. Jeg ser min Part moerer mig aldrig paa de Maaserader.

Mad.

Mad. Velfted. Maskeerader, Hr. Major!

Torbenſon. Ja, Madam! hvad er alle Deres ſtore Sammenkomſter andet; prøv De at tage til Kilden, og giv mig ſaa eet Støvgran, og ſiden dobbelt op, for hver gammel, der har maſkert ſig ung, hver Grippenille, der har maſkert ſig ſmuk, hver guſten indſalden Skranting, der gaaer med den meeſt rødmoſſede Sundheds Maſke, ſaa ſkal jeg bygge Dem en Broe herfra, og til Trankebar, ſom den hele Livvagt ſkal kunde trække op over i ſin Stadsmundering, uden at een Mand ſkal ſaae et Stærk paa ſine hvide Stoveletter.

Arneſier. Ja, Hr. Major! og vil De regne med, hvor mangen der maſkerer ſig riig, og er fattig, glad, og nages af Terminsbekymringer, bliid og venlig, og har Hiertet fuldt af Had og Misundelſe; De vilde tilforladelig ſaae Støvgran nok til at bygge en heel Verden af.

Mad. Velfted. Men om ſaa var, mine Herrer! ſynes mig det var noget, De ſnarere burde takke for; det er dog altid bedre at ſee en ſmuk Maſke, end et ſtygt Anſigt.

Tor:

Torbenson. For mig ikke, Mad. Vels-
 sted! for mig ikke. Jeg er saa dødelig Hader af
 alt, hvad der er uægte, at jeg vil meget heller
 have virkelig Hornfis, end eftergiort Skildpadde;
 og netop ligesaadan gaaer det mig, med Følelse,
 Vittighed, Ungdom, Skienhed, og alt, hvad sem
 laanes, og eftergiøres kan. Seer jeg, det er Ma-
 ske, saa ærger det mig; og jo smukkere Masken er,
 jo grimmere, veed jeg, jeg maae vente det, der er
 under den; og bedrager Masken mig; ja evig kan
 den dog ikke blive paa, eller slutte; og naar jeg
 saa kommer efter, jeg er bedraget, ærgrer jeg mig
 saa meget meer, jo længere og behageligere Be-
 drageriet var.

Mad. Velssted. Men skulde det ikke un-
 dertiden gaae de gode Herrer over, at tage for
 Maske, hvad de syntes, var for kiont til at være
 Ansigt.

Arnefiær. Det troer jeg ikke; man kan
 nok undertiden tage en Maske for et Ansigt; men
 et Ansigt er der for megen Liv og Sandhed i, til
 man saa let kunde tage det for Maske.

Torbenson. At sige, naar man har gode
 kinde Pynte at see med, og ikke lader een eller an-
 den Videnskab laane sig Briller.

Mad.

Mad. Velsted. Men Briller er jo Moden nu omstunder, Hr. Major!

Torbenson. Det maae de vel; siden jeg har seet Damer sidde, og see Sang med dem paa Concerter.

Mad. Velsted. Den Anmærkning stial De fra Arnekiær, Hr. Major!

Torbenson. Saa! er Hr. Arnekiær saa stærk i det Slags Anmærkninger? jeg troede kun, det var mig, vore Modedaaarligheder slog saa stærkt, ved det jeg kommer saa gandske fremmed ind til dem?

Arnekiær. Maaaskee man ikke kommer mindre fremmed ind til vore Daaarligheder fra Madam Velsteds Huus, end fra Vestindien, Hr. Major!

Mad. Velsted. Hører De, Hr. Major? hvor galant en Son, jeg har.

Arnekiær. Galant! det er De nok den eeneste, der siger mig paa.

Mad. Velsted. Desmeere galant er De mod mig, naar De er det paa alle andres Bekostning.

Torbenson. Dersom De ved Galanterie forstaaer Smigge, Madam Velsted! saa skulde jeg
neppe

neppe troe, at Hr. Arnefiær, der er opvoret hos Dem, skulde falde paa, at giøre Dem sin Cour paa den Maade.

Mad. Velsted. O! han har fleer end een. Jeg troer, jeg er gandske nys kommet efter en ny. Die kun, Arnefiær! jeg skal have Dem i Skole siden, kan De troe.

Arnefiær. Mig, Mad. Velsted?

Mad. Velsted. Ja ret Dem, Hr. Arnefiær! see, hvor han staaer, og lader, som han slet ikke kan begribe, hvorfor? — nu maae jeg først gaae hen, og see, at min Broder, og Hillbek saaer nogen Caffe til den superbe Tobak.

Gaaer.

Fjerde Scene.

Torbenfon, Arnefiær.

Torbenfon. Det er en excellent Kone, den Madam Velsted! saa megen Forstand, og dog saa megen Godmodighed, saa sand Levemaade, og dog saa ægte Natur.

Arnefiær. Jeg troede just, Hr. Major! at Godmodighed var den sande Forstand, og den
 Prosaiske Forsøg, 4de Bind. R sande

sande Levemaade i Grunden ikke andet, end skøn Natur.

Torbenson. Ja! men desfiærdnere er det. Og dette Ansigt er sikkerlig ingen Mase.

Arnekiær. Nei tilforladelig ikke; jeg har seet det i Smerte og i Glæde, i mørke og i blide Dage; jeg har ofte seet det anderledes, end jeg ventede, undertiden anderledes, end jeg ønskede; men aldrig uden Præget af det største, reenste, ædelste Hierte.

Toabenson. Hun har en hengiven Søn i Dem, Hr. Arnekiær!

Arnekiær. O! men dersom De ogsaa vidste, hvilken Moder jeg har havt i hende? Jeg vil gierne tilstaae, min Forstand kan ikke domme hende upartisk; men desubdrageligere er mit Hiertes levende Følelse.

Torbenson. Og, hvad siger De da om Sophie?

Arnekiær. Jeg kan ligesaa lidt være uvilligt Vidne om hende, som upartisk Dommer om hendes Moder; jeg har, fra vor fælles Barndom af, været vant til at ansee hende, som Søster.

Torbenson. Apropos! jeg har mærket, der i min Fraværelse er foregaaet en Deel Forandringer med vort Modersmaal; det Ord, Søster, skulde vel ikke af en Hændelse ogsaa faaet en anden Betydning?

Arnekiær. I min Mund ikke, Hr. Major! jeg har altid anseet Sophie, som min Faders og Moders Datter.

Torbenson. Men saameget kan De dog nok see, at De har en kien Søster?

Arnekiær. Det er Narre og Kloge saa eenige om, at min Stemme er aldeles tilovers, Hr. Major!

Torbenson. Og en god Søster?

Arnekiær. O! saa inderlig god, at jeg tit over det glemmer, hvor smuk hun er.

Torbenson. Beed De, hvad? Hr. Arnekiær! det er første Gang i Dag, vi to see hverandre; men strax ved første Dyetast troede jeg i Dem at finde en Mand, som jeg vil have, Folk skal være, en raaben retskaffen Karl, kort sagt: et Menneſke, som Mad. Velsted har Grund, at være stolt af, at kalde sin Søn.

Arnekiær. Efter den Bending, De giver Deres Compliment, Hr. Major! har jeg ikke Hierte til at viise den aldeies af; er jeg blevet til noget, kan hun virkelig være stolt af det.

Torbenson. Tael ikke til mig om Complimenter; den der har levet sine fleeste og bedste Aar blandt Tippoisaib's Orer og Slaver, staaer ikke Fare for at forfalde til Complimentmagerie.

Arnekiær. Nu da! ligeledes uden alle Complimenter; ogsaa ved første Møde forekommer De mig en Mand, hvis fordeelagtige Meening jeg vilde være stolt af, og som gandske vist ikke forfikkrede mig om den, uden jeg virkelig besad den.

Torbenson. Men, om jeg nu med samme Ærlighed spurgde Dem, om Sophie ikke var Deres Kiæreste?

Arnekiær. Hr. Major!

Torbenson. Nu ja! jeg kan nok begribe, det ikke er enhver, De besvarer det Spørgsmaal; jeg bør altsaa sige Dem, hvad Føye jeg har til at giøre det. Seer De, jeg er fed af at være Perversvend. Saalange jeg var første Orendriver hos Tippoisaib, og laae der, og tumlede om med Hurry Punt, og Tansjwant, og Pursuram Bow, og

Niz

Mizzam Subah, og Oberst Floyd, og General Cornwallis, og ikke vidste, hvad Dag jeg fulgte ihjel, eller faldt for en engelst Kugle, eller min naadigste Herre allernaadigst behagede at sende Bud efter mit Hoved; da var jeg glad ved, jeg ingen Kone havde, og da vilde jeg tilforladelig ikke giftet mig, om jeg saa kunde faaet Dronningen af Saba med alle Golcondas og Bisapurs Ekatte i Medgift; men nu da jeg lever i Fred og Roe, og har mine 6:8000 Daler at fortære om Aaret, nu behøver jeg en Kone til at hjælpe mig.

Arnekiær. Hende vil De ikke have ondt ved at finde i Kiøbenhavn.

Torbensohn. Nei! nei! forstaae mig ret; jeg vil ikke, hun skal hjælpe mig af med mine Penge, men hjælpe mig ret til at have godt af dem; og saadan en Kone, troede jeg, jeg kunde finde i Sophie.

Arnekiær. Det gjorde De tilforladelig, Hr. Major!

Torbensohn. Jeg vil ikke sige, jeg elsker, for det har man jo i sit 38te Aar vel ikke længere Lov til? men jeg holder Sophie for den Dige, at, naar hun blev min Kone, skulde hver Dag lægge

noget til Summen af vor Kierlighed, og vor Lykke; og da jeg nu gjør Regning paa, i det mindste at have en 30 Aar at være her i endnu, og jeg saa beregner hver Aar til 365 Dage, saa kommer der en ganske betydelig Kierligheds og Lyksaligheds Capital ud af tilsidst.

Arnekiær. Det er ellers, hvad man kalder en omvendt Progression; man begynder vist gemeenslig med en stor Capital, og ender med Caffe-mangel.

Torbensohn. Ja! men inden jeg videre tænker paa de Ting, maae jeg først vide, hvordan De og Sophie staae sammen; for at jeg skulde være saa lumpen, eller saa gal, at jeg, fordi jeg er riig, skulde bilde mig ind, at kunde byde Dem over hos Sophie, det troer De dog vel ikke?

Arnekiær. Ligesaa lidt, Hr. Major! som at saadant et Overbud hos hende, vilde komme i mindste Betragtning.

Torbensohn. Nu! og en Kurv er jeg heller ikke for at slæbe paa! altsaa ærlig, og ligesfrem! er Sophie ikke Deres Kiæreste!

Arnekiær. De maae tillade mig en Sprog-mester-Distinction, Hr. Major! Sophie er mit

kiæreste; det er: jeg elsker hende høyere, end alt; men hun er ikke min Kiæreste; hendes Haand er frie.

Torbenson. Ja! men er hendes Hierte det ogsaa? for ellers — seer De — er det, ligesom De sagde til mig; jeg har ingen Garnison i den Fæstning, jeg har bare besat Portene og Voldene!

Arnekiær. Det kan jeg ikke svare Dem paa, Hr. Major!

Torbenson. Og hvorfor ikke? man kan svare paa Alting, meener jeg.

Arnekiær. Om De ogsaa gjør mig den Ære at troe, jeg i en Sag, der angaaer mig saa nær, vil være et redeligt Vidne; er jeg da ogsaa et paalideligt? vil jeg da, istedet for, hvad der er, ikke staae færdig for at see, enten hvad jeg frygter, eller hvad jeg haaber?

Torbenson. Jo vist! en Fæstning, det er Dem saa magtpaaliggende, at komme i Besiddelse af, som Sophies Hierte; og der, vilde De bilde en gammel Krigsmand ind, De ikke skulde have Deres sikkre Efterretninger, hvordan det stod til inde? — Ærlig og ligefrem! hvad raader De mig?

Arnekiær. Værlig og ligefrem! jeg kan intet raade Dem. Raadede jeg Dem til, og Sophie virkelig har Partiskhed for mig, vilde De da ikke bebreide mig Deres Kury? og raadede jeg Dem fra, maatte jeg da ikke bebreide mig, jeg havde berøvet Sophie en Veiser, hun maaskee kunde blevet lykkeligere med?

Torbenson. De er en sielden Elsker, Arnekiær!

Arnekiær. Det er ogsaa en sielden Pige, jeg elsker, Hr. Major!

Torbenson. Men for Dævlén! saa er jeg jo endnu i Grunden lige nær.

Arnekiær. Madam Velsted kommer; tael med hende; hun er ikke af de sædvanlige Mødre, der blandes af Guld, og troe, en rigtig Mand og en god Mand er eet; men hun er Moder nok, haaber jeg, til heller ikke af sin Partiskhed for mig at lade sig forblinde for Sophies sande Vel.

Torbenson. Det er rigtig nok et Huusraad.

Arnekiær. Det er det eeneste, jeg veed at give; men De lover mig, at tale Deres Sag, som om De ikke vidste, jeg var i Verden?

Tor:

Torbenſon. Det er en underlig Betin-
gelse! De er bange, jeg ikke ſkal giøre mig Umage
nok, for at ſille Dem ved den Pige, De elſker?

Arneſtiær. Jeg er bange, hun ikke ſkal
blive lykkelig, ſaa lykkelig, ſom hun kan, og bør;
det er den eeneste Frygt, jeg kiender paa Jorden.
Der er Madam Veſted; jeg vil lade Dem være
eene med hende. Gaaer.

Femte Scene.

Mad. Veſted. Torbenſon. En Diener gaaer
over Scenen med Kaffe.

Mad. Veſted. Saa allene, Hr. Major?

Torbenſon. Arneſtiær gif i dette Øyeblik
fra mig; det er en excellent Karl.

Mad. Veſted. Ikke ſandt? ja! og De
ſkulde kiende ham ret, Hr. Major!

Torbenſon. O! man lærer ſnart at kien-
de ham ſaameget, ſom der behøves til at ſee det.

Mad. Veſted i Begreb med at gaae. Beſaler
De nu ikke at komme ned med til Kaffe?

Torbenſon. Vil De ikke have den God-
hed at unde mig et Par Minuters Samtale forſt?

Mad. Velsted. Med Fornøjelse, Hr. Major!

Torbensohn. Sagens har De ikke seet mig saa overhaands tit, Madam Velsted! men jeg troer dog, De kiender mig stikkelig godt. Jeg vil ikke fortælle Dem, jeg er en rigtig Mand; for den Anbefaling, veed jeg nok, er ikke stor i Deres Øyne; jeg kunde snarere fristes til at giøre Undskyldning for mine Penge, da jeg dog paa en Maade har faaet dem i Ostindien, hvorvel jeg er kommen gandske ærlig til dem.

Mad. Velsted. Det er jeg overbeviist om, Hr. Major!

Torbensohn. Seer De; i min Ungdom gif der mig noget imod her hjemme; jeg besluttede at tage saa langt herfra, som jeg kunde, og gif til Ostindien. Der var jeg nogen Tid; men der var ikke en christen Siæl, der vidste at bruge mig til nogen Ting; saa maae du forsøge det blandt Tyrker og Hedninger, tænkte jeg, og gif til Hyder Ali. Der traf jeg en General Vally, en Mand; o, Madam Velsted! lad mig ikke komme til at tale om den Mand, ellers kommer jeg slet ikke til mit Vende. Han fattede Godhed for mig; medens

jeg

jeg laae her ved Academiet, havde jeg lært lidt Mathematik, lidt Tegning, lidt levende Sprog; han raadde mig at lægge mig efter Artillerie; jeg gjorde alle Hyder Allis og Tippos Saibs Feldttog med; tilsidst blev jeg Chef for deres Artillerie, og fik ved en Leilighed Caracteer af hollandsk Major. Men General Pally døde, og med ham baade min og Tippos Lykke. Tippos blev slaaet af Marken eengang efter den anden; jeg fik en betydelig Fæstning at forsvare; første Gang drev jeg de engelske lykkelig tilbage; men Næst derpaa kom de igien; min hele indianiske Besætning tabte Modet, løb bort, og lod mig blive tilbage med en Haandsfuld Europæer, som ikke forslog at besætte Voldene med. Den brave General Cornwallis var saa ædel, at tilstaae os ubehindret Dørtgang, paa Vilkaar, at vi ikke mere maatte tjene mod Engelland, da — lagde han til — han endnu huskede sidst. Tippos Saib — vidste jeg nok — havde ikke nær saa god Huskommelse, og kunde nok falde paa, at sende Bud efter vore Hoveder; og da jeg ikke havde Lyst til at være af med mit, pakkede jeg i Hast sammen, og gik til Trankebar, for at gaae derfra hjem, og see at komme i Tjeneste et Steds her; men

men da jeg kom til Europa, var der saa megen Krig, at jeg magelig kunde leve i Fred.

Mad. Velsted. Hvordan det, Hr. Major?

Torbenson. Jo! der laae en Engelsemand i Frankrig, og torde ikke gaae hjem med sit Skib, af Frygt for, at falde i de Franskes Hænder; jeg købte det, og da jeg ikke havde Penge til anden Ladning, tog jeg Salpeter ind; og da jeg kommer her med det, saa betale de gale Mennesker mig det, som det kunde været Guld; og paa den Maade kom jeg da gandske ærlig, skøndt lidt sovende, til en Hob Penge.

Mad. Velsted. Tvertimod, Hr. Major! jeg synes, De har gaaet saa meget igiennem, at De nok kunde fortjene Roelighed nu.

Torbenson. Ja! men det er Ulykken, at Roelighed, og Rødsommelighed er ligesom Fastelavns Mandag, og hvide Tirsdag, og Afskedsdag; naar vi har den eene, er den anden ikke langt borte; og derfor har jeg ogsaa tænkt paa, at vilde have mig en Kone.

Mad. Velsted. For at blive af med Deres Roelighed, Hr. Major?

Tor-

Torbenson. Nei! nei! i saa Fald havde jeg ikke vendt mig til Dem; jeg behøvte jo bare at leege Blindebuk paa en Clubassemblee, og det kunde komme ud paa eet, hvem jeg fik sat paa; men det var Reedsommeligheden, jeg vilde af med; og derfor har jeg ønsket mig Deres Datter til Kone.

Mad. Velsted. Min Datter vælger selv, Hr. Major! jeg kender hende saavel, at jeg veed, jeg med Sikkerhed kan betro hendes Lykke i hendes egne Hænder.

Torbenson. Var Deres Datter tilstæde, vilde hun uden Tvivl med ligesaa god Føye kunde give Dem den Compliment tilbage; men jeg vil heller ikke, De skulde vælge for hende; jeg gad bare ikke ført Deres Datter i Fristelse til at falde Kurvemagerlauget ind i deres Haandtering, og derfor vilde jeg nok i Forvejen vide af Dem, hvad Svar jeg vel omtrent kunde vente mig.

Mad. Velsted. Hr. Major! jeg er overbevist om, min Datter aldrig kunde ønske sig bedre Mand = = = holder inde.

Torbenson. Men! nu! kom kun med det! jeg har seet Blinket, og veed, Skraldet skal komme.

Mad.

Mad. Velsted. De vil kanske finde mig underlig i det Stykke, Hr. Major! men Demaae forlade en Kone, der i sin hele Smertelighed har prøvet den Skiebne, at overleve en elsket Mand, om hun ikke vilde være glad ved, at see sin Datter indgaae en Forbindelse, der sandsynligviis eengang udsatte hende for det samme.

Torbenson. Hum! Saa snart, tænker jeg dog ikke, hun just skulde blive mig qvit.

Mad. Velsted. Jeg vil tilstaae Dem, Hr. Major! hvad en smertelig Erfaring har lært mig; at selv Elighed i Alder ikke betrygger for denne Ulykke; men, naar dog den eene har omtrent en Snees Aar forud = = =

Torbenson. Om Forladelse, jeg salder Dem i Ordet? hvor gammel er vel Arnekiar?

Mad. Velsted. Jeg tilstaaer Dem, Hr. Major! at dette Spørgsmaal overraster mig.

Torbenson. Og, hvorfor det?

Mad. Velsted. For det jeg troer at kiende Dem for den Mand, der vilde foragte den Pige, som brød med en anden, for at give ham sin Haand, og der altsaa, naar han troede, der var et saadant Baand = = =

Tor

Torbenson. Ja! men det er jo Tingen, at jeg ikke maae faae at vide, hvad jeg skal troe; jeg spurgte nys Arnefiær; han viiste mig til Dem; men fordrede udtrykkelig mit Ord, at jeg skulde giøre mit Bedste for mig selv.

Mad. Velsted. Derpaa kiender jeg Arnefiær.

Torbenson. Nu ja! men naar saa er; naar de to Mennesker holde af hinanden, hvorfor giste de dem da ikke? lad dem komme sammen, jo før jo heller; jo før man kan blive lykkelig, jo bedre. Er der noget i Bøgen, som jeg kan bortrydde, saa siig til; vel er jeg ikke saa forelsket i Sophie, at jeg skulde hænges, eller styde mig, fordi jeg ikke faaer hende til Kone; men saameget holder jeg dog af hende, at der er ingen Ting, jeg jo vilde giøre for hendes Lykke.

Mad. Velsted. Hr. Major! jeg behøver vel ikke at sige Dem, hvad jeg, som Sophies og Arnefiærs Moder, føler ved dette Forhold; men jeg kiender Arnefiær; hans Lykke vilde ingen Lykke være for ham, naar han ikke havde sin egen Stræbsomhed at takke for den.

Tor:

Torbenson. O ja! det kan jeg da endelig ogsaa forklare; men bare De saa ikke gaaer i Langdrag. Nu synes jeg, jeg var tilfreds, jeg kunde see dem for Brudekammelen endnu i Aften.

Mad. Velsled. Saa hurtig vil det vel ikke gaae, Hr. Major! midlertid er jeg vis paa, at Arnefiær = = =

Torbenson. Ah see! der er han.

Siette Scene.

Arnefiær, de forrige.

Arnefiær. Hr. Velsled bad mig spørge, om De ingen Kaffe-besalte, Hr. Major?

Torbenson. Hun kan nok blive ved, at være Sophie for Dem, Hr. Arnefiær! tænker jeg. De skal ellers have Tak for Deres Raad; nu overlader jeg Dem Pladsen.

Arnefiær. Hvorledes?

Torbenson. Jo! nu kan De tage Samtalen fat, hvor jeg slap. Ikke sandt, Madam Velsled?

Mad. Velsled. Nu ja!, om ikke just netop der, saa dog ikke ret langt dervfra.

Tor:

Torbenson. Ja! ja! god Lykke! god
Lykke!

Syvende Scene.

Mad. Velfted. Arnekiær.

Arnekiær. Hvad vilde Torbenson sige med
det?

Mad. Velfted. Det skal jeg sige Dem,
naar De først siger mig, hvad Hillbek vilde sige
med Feiltagelsen paa Enkescassecontoiret.

Arnekiær. O! det var ingen Ting.

Mad. Velfted. Ingen Ting? og De blev
saa forlegen, da han begyndte paa det; og min Bro-
der blev med eet saa veltalende, for at faae ham
ud af det; De to slaae dog ellers fielden paa een
Streng.

Arnekiær. O! De veed jo nok, de Advoca-
tater har altid gierne deres juridiske Brillen paa,
og betragte alting, som det skulde strax for Riet-
ten, og gjør derfor tit meget Bæsen af, hvad der
er ingen Ting i.

Mad. Velfted. Det pleyer dog ellers ikke
at være Hillbeks Feil. Skal jeg nu sige Dem,
Profaisse Forsøg, 4de Bind. I hvor-

hvordan den hele Sag hængte sammen? Min Hr. Broder havde paa sin egen Haand i Forvejen hævet min stakkels Pension, og da De saa kom efter den = = =

Arnekiær. Men De seer jo, jeg har rigtig faaet Deres 50 Rigsdaler?—

Mad. Velfæd. Jeg seer, De har rigtig bragt mig 50 Rigsdaler; men skulde De ikke kyn-
de faae dem andensteds, end paa Enkecassecontoi-
ret, naar De troede, jeg havde dem nødig?

Arnekiær. Jeg har aldrig løyet for Dem i mine Dage, og vil heller ikke nu. De har Ret. Men huser De, da jeg, for nu snart 16 Aar siden, som en forladt fader- og moder-løs Dreng, kom i Deres Huus, da min gamle brave Lærer ved Af-
fæden førte mig hen til Dem og Deres Mand, og sagde: der Ludvig! der seer du din tilkommende Fader og Moder; og jeg med barnlig Tillid ud-
rakte mine Arme imod Dem, og bad Dem, om De vilde være min Moder. De lovte det, og De har ærlig holdt Ord; De har været mig en omhyggelig, kjerlig, deeltagende Moder; men giv mig nu ogsaa dette Beviis paa, jeg er Deres Søn; modtag med moderlig Godhed det første, jeg no-
gentid

gentid har havt Leilighed at gjøre for Dem! lad mig dog eengang i Verden have den Glæde, at jeg har arbeidet for min gode Moder!

Mad. Velsted. Ludvig! gode Ludvig! jeg bør ikke dølge Dem, at, om jeg ogsaa nændte, og vilde sige Nei, stod det dog i dette Øieblik ikke til mig.

Arnefær. Ikke? behøver De maaskee mere? kan De bruge mere? o tael! Deres Søn er riig.

Mad. Velsted. Ikke riig nok til, hvad jeg paa den Maade kunde behøve; nei! lad nu Deres Moder raade, og lad det blive derved.

Arnefær. Jeg faaer vel; men saa lover De mig igien, at Sophie ikke faaer det mindste heraf at vide!

Mad. Velsted. Og hvorfor?

Arnefær. Jeg kan ikke forklare mig; o! men jeg kiender Sophie; hun er Deres Datter; hun vilde kanske troe, at være mig en Slags Tak skyldig; og jeg vilde saa gierne, at Sophie engang skulde stænke mig sit Hierte, og ikke, at hun skulde troe, at skyldte mig det.

Mad. Velsted. Arnefiær! — jeg har selv elsket, og jeg forstaaer Dem.

Ottende Scene.

Sophie, de forrige.

Sophie. Moder glemmer reent at komme ned at drille Caffee; i Dag kunde jeg snart spørge, hvem det er, der glemmer alting, naar hun kommer til at snakke med Arnefiær?

Mad. Velsted. Men kan jeg da ikke ogsaa have noget at snakke med ham, din Tasse?

Sophie. Men kan jeg da ikke ogsaa have noget at snakke med ham, min Moder? men har Arnefiær ellers ikke fortalt Moder noget?

Mad. Velsted. Nei!

Sophie. Har han ikke sagt Moder, at jeg har forlovet mig med ham i Dag? rigtig nok kan jeg ikke saa lige sige, han har forlovet sig med mig; men jeg kunde ikke lide, at see ham være ureelig over ingen Ting; saa gav jeg ham det Ord, jeg saa tit har givet mig selv: at jeg aldrig vil være nogen andens, end hans.

Arnekiær. O Sophie! hvorfor vilde De ikke høre, ikke troe mig? ikke sandt, min Moder? hvis jeg behøver Sophies Ord, for at være vis paa hendes Haand; hvis hun engang i Tiden blot skulde give mig den, for det hun havde lovt det, og ikke fordi hun haabede, troede, vidste, at hun blev lykkelig ved det, saa var det langt bedre, jeg aldrig fik den; ikke sandt, min Moder? ikke sandt?

Mad. Velfærd. Arnekiær!

Arnekiær. De, for hvem Egtteskab er en Finantsoperation, der gaar ud paa at bedrage hinanden ved det Kieb, som ved ethvert andet; lad dem forlove sig, og drikke Liigkieb, og give Fæstengsgeve, og Penge paa Haanden, og giøre skriftlig Contract, om de vil, at den, der seer sig bedraget, ikke skal kunde træde tilbage! Sophie er frie, skal være frie, indtil det høytidelige Nieblik, da hun for Alteret giver mig sin Haand, og det skal hun aldrig, hvis hun har mindste Formodning om, det var bedre, hun ikke gav mig den, eller gav den til en anden.

Sophie. Nei, Arnekiær! det kan, det vil jeg aldrig.

Arnekiær. Nu! hvortil da Løfte? hvortil Ord? hvortil Vaand?

Sophie. At jeg kan tage en nye Hat paa, naar jeg har en, uagtet her spiser en riig ostindisk Major.

Arnekiær. Sophie! Jeg vil ikke gientage, hvad jeg i den Anledning har forfikkret Dem; men De kender mig, veed, at det er mig umueligt at forstille mig; og siig nu selv, om De har seet mig omgaaes Torbensoen i Dag, som en Medbeiler, der var mig i Bøien? Overalt! der staaer Deres Moder; hun kender hver Fold, hver Braae i mit Hierte; lad hende tale, hende vidne!

Mad. Velsted. Børn! mine Børn! Løfte, eller intet Løfte, er eet mellem eder. I forlade dog aldrig hinanden. Elsker hinanden stedse, som nu, og gid I da maae leve længe sammen, saa har jeg ikke mere at ønske eder.

Begge. O jo jo! at vor gode Moder maae leve med os.

Arnekiær. Og glæde sig ved vor Lykke.

Sophie. Og lære os at fortiene den.

Mad. Velsted. Tak, tak, mine Børn!

Sophie, dersom nu din Fader levede, og saae os! —

Haa

Haabet om et Niblik, som dette, opholdt mig, da jeg mistede ham; da Livet var mig en Byrde, som jeg gruede for, at bære allene, da saae jeg til dig, og din hielpeløse Barndom, og jeg fik ny Kræfter; nu seer jeg dig lykkelig; og alt, hvad jeg har lidt, er betalt.

Sophie. Min Moder!

Mad. Velsked. Hys! vi bære os ad, som der ikke var et Menneske i Verden, eller i Huset, uden vi. Sophie! jeg veed nok, at, hvad du har paa Hiertet, ligger dig ogsaa paa Tungen; men dette skal du dog ikke, uden Nødvendighed, gaae hen, og fortælle din Onkel? Der kommer nogen; kom Arnekiær! vi vil ikke gaae ned paa eensgang alle tre; man kunde desuden let see paa Sophies Øine, hvad her havde været paa Færde. Ad den ne Side, Arnekiær! De gaae.

Niende Scene.

Sophie, strax derpaa Hillbek.

Sophie seer efter dem. O! jeg kunde sige paa mine Knæ, at takke Gud, der gav mig saadan en Moder, og saadan en Elsker. O! vilde

han nu give mig, hele min Livstid, at gjøre dem
saa lyffelige, sem de fortiene!

Hillbek. Kommer. Og De forlader os saa reent,
Jfr. Velsked?

Sophie. Hillbek! jeg veed, hvad Deel De
og Lovise tager i alt, hvad der angaaer mig og
Arnefiær; i dette Øieblik har vor Moder givet
vor Foreening sin Velsignelse.

Hillbek. Det glæder mig; nu! med den
Tidende vil jeg blive Lovise velkommen. Det glæ-
der mig inderlig.

Sophie. Det veed jeg, gode Hillbek! og
det kan jeg see.

Hillbek. Nu har jeg dobbelt Hast med, at
komme hjem, og bringe Lovise den Tidende.

Sophie. Og saae Bærepenge?

Hillbek. Nu ja! jeg vilde nu just hen, og
see, hvad min Hest sagde; gaaer jeg herigiennem?

Sophie. Kom! skal jeg følge Dem?

Hillbek. Nei! De skal tilforladelig ikke;
Deres Onkle har saa et Par Gange spurgt om
Dem; men det lod, som Torbenson med Flid
holdt ham tilbage. Skal jeg denne Vey?

Sophie. Ja, ind igiennem det forreste Værelse, og saa ud af Gangen paa høyre Haand, og saa kalder De bare paa Jochum, saa vilser han Dem nok tilrette.

Hillbek. Er Jochum da kommen igjen?

Sophie. Ja! for længe siden.

Hillbek. Og fattes ingen Ting?

Sophie. Nei! hvad skulde han fattes?

Hillbek. Jeg meente, han var falden af Hesten, og laae hos en Udslyttet Bende.

Sophie. Hvem har bildt Dem det ind?

Hillbek. En Ekielm, seer jeg, der vilde narre mig.

Sophie. Nei! han kom fra Kiøbenhavn i Morges, kort før De, og skadde ingen Ting.

Hillbek. Og har ikke været affted siden?

Sophie. Ikke af Stædet?

Hillbek. Ja saa! ud af Gangen paa høyre Haand? sagde De.

Sophie. Hvad er det, Hillbek! jeg syntes, De blev saa underlig med eet?

Hillbek. Ingen Ting! De vilde vel ikke være af den Godhed, at bede Deres Uncle umage sig hid eet Øieblik?

Sophie. Er der noget paa Færde med ham?

Hillbek. O nei! jeg vilde bare takke for i Dag, og det giver saamegen Embarras nede ved Selskabet.

Sophie. Saa vil jeg ogsaa sige Dem Farvel nu! tak for i Dag, kære Hillbek! og hels Lovise.

Hillbek. Ja! Jeg seer hende nok ikke saa snart; jeg husker just, jeg har et Par Smaaærendes i Nabolaugget.

Sophie. Hillbek! der er rigtig noget galt, hvad det saa er.

Hillbek. Slet ikke! slet ikke! vil De bare have den Godhed, at staae mig fat paa Deres Oncle. Saaer.

Sophie. Rigtigt er det ikke, hvad det saa er; men jeg faaer vel kalde paa ham. Saaer.

Ende paa fjerde Act.

F e m t e A c t.

Første Scene.

Hillbeß, og strax efter Jochum fra Huset,
 Alleborg fra Haugen.

Alleborg. De vil alt forlade os? Hr. Advocat!

Hillbeß. Ja, Hr. Conferentsraad! jeg vilde see, om jeg ikke kunde møde Jochum; han bier mig for længe.

Alleborg. O! nu tænker jeg, vi har ham her paa Diebliffet.

Hillbeß. Ja! og det kansee, før De venter ham, Hr. Conferentsraad!

Jochum. Nu er der spændt for, Hr. Advocat! Gaaer.

Hillbeß. Godt, min kære Jochum! seer stivt paa Alleborg, indtil Jochum er borte. Nu! det maae jeg lade Dem, Hr. Conferentsraad! De Følk, De brækker Arm og Been paa, komme sig snart igien.

Alleborg vil badinere. Jeg seer, kære Hr. Advocat! De er kommet efter det lille Expedient, jeg har brugt for = = =

Hill:

Gillbek. Ser? Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Nu! seer De, jeg forudsaae, De vilde blive fortrydelig, naar De ikke fik Deres Penge, og da det er min Pligt, som Vert, at forebygge alt, hvad der kunde forstyrre den selskabelige Harmonie = = =

Gillbek. Alt for artig, Hr. Conferentsraad! kun Skade, at de alt for artige Vertegierne falde lidt dyre. O ja! det havde været artig nok, at holde mig paa den Maade med Enak til i Aften, at Beretobligationen kunde gaae af Kraft, og De i Morgen kunde have den lampne Exception at slynke Dem bag ved.

Alleborg. Men, Hr. Advocat! hvor kan De tree = = =

Gillbek. Jo, Hr. Conferentsraad! jeg kender Dem; at De bruger saadanne Kneb med Deres Jæder og Rixeltringer, De er i med, det vil jeg lade gaae; Snyder mod Snyder gaaer op; men at De vil giøre det ved mig, der har handlet Dem ærlig og honet, det skal De ved den levende Gud fortryde.

Alleborg. Men, jeg beder Dem dog, Hr. Advocat = = =

Gill-

Hillbek. Jeg kunde have prostituert Dem for Karlen, men det vilde jeg ikke; hvorvel flige Scener vel ikke er Deres Domestiker fremmede.

Alleborg vil giøre sig. Hr. Advocat!

Hillbek. Gjør Dem ingen Uleilighed med at blive vreed, Hr. Conferentsraad! mig kyster De ikke, og jeg kan jo paa Timen giøre Dem spag igien. — Altsaa til Eagen. Hr. Conferentsraad! her har jeg den Ære at præsentere Dem Deres egenhændig underskrevne Verelobligation, stor 800 Rigsdaler; vil De betale?

Alleborg. Men, kiære Hr. Advocat!

Hillbek. Det er i Dag den sidste Løbedag; jeg skal altsaa udbede mig et bestemt Svar.

Alleborg. Seer De, kiære Hr. Hillbek!

Hillbek. Jeg seer, jeg intet afgierende Svar faaer; saa maae jeg da prøve, om Birkedommeren er heldigere.

Alleborg. Hr. Advocat! De vil dog vel ikke = = =

Hillbek. Jo ved Gud vil jeg saa, Hr. Conferentsraad! saa uvillig jeg er til at anvende vore strænge Gieldslope mod ulykksalige, som Trang og Banheld give i ubarmhiertige Creditorers Hænder, saa

saa lidt Skaansel har jeg for Dem og Deres Ege,
der, uagtet Deres rigelige Udkomme, gjør sig til
privilegerede Lommetype, og øde Penge ligesaa slet,
som De komme til dem.

Alleborg. De siger mig her Ting, min
Herre! som = = =

Zillbeß. Som De ikke agter at taale! godt!
saa vil jeg hente Birkedommeren, for at han kan
kiende os imellem.

Alleborg. De syntes saa godt om mit
brune Ridehest for, tillader De, jeg sender Dem
den ind i Morgen?

Zillbeß. Ellers Tak, Hr. Conferentsraad!
jeg har ingen Commission til at tage Vare paa Af-
drag.

Alleborg. Nei, Moncher! jeg vilde tage
mig den Frihed at gjøre Dem en Present med
den; jeg gav Kroemanden herne 110 Daler for
den i Foraaret, og nu er den sine 130 Daler værd
mellem Brodre.

Zillbeß. Godt, Hr. Conferentsraad! naar
den da nu snart efter Udlæg og Dom kommer paa
Auction, saa vil jeg see, om jeg har Raad at give
saa meget for den; men at jeg for den, eller for
nogen

nogen Priis i Verden bryder min Eed, eller for-
sømmer min Pligt, det gjør jeg ikke.

Alleborg. Men jeg beder Dem jo blot have
Taalmødighed.

Gillbek. Naar De betaler Taalmødighed
saa dyrt, Hr. Conferentsraad! saa kan jeg begri-
be, hvorfor De ikke kan betale Deres Gield. De
130 Daler kunde ellers let komme til at koste
min Principal 800, og det seer De selv, der var
ingen Regning i.

Alleborg. Men, hvor kan De troe = = =

Gillbek. Man maae være betænkt paa al-
ting, Hr. Conferentsraad! De boer her saa lige
ved Stranden; De kunde let en smuk Ma gens-
kund komme i Fristelse til at gjøre en lille Lysttour
over til Skaane eller til Hveen; og De veed, det
Eund, det er saadant et forbandet Farvand; naar
man først er kommet over det, har man saa ondt
ved at slippe tilbage.

Alleborg. Hør, veed De hvad? jeg vil
sige Dem den rene Sandhed.

Gillbek. Har De da i Sinde, jeg skal ta-
ge den for Løgn?

Alleborg. Nei! vil De bare høre?

Gill.

Gillbek. Ja! vil De da satte Dem fort;
for saasnart jeg har min Overkiole knappet, fører
jeg til Birtedammeren.

Alleborg. De husker nok, jeg sagde Dem
i Morges, at Torbenson havde Tanker til min
Niece; jeg formoder, at han declarerer sig endnu
i Dag; og saasnart den Ting er i Rigtighed, vil
jeg formaae ham til at rangere mine Affaires.

Gillbek. Troer De da at kunde anviise mig
mine 800 Daler paa hans tilkommende Kurv?

Alleborg. Kurv? jeg skulde dog ikke troe,
Pigen gik fra sin Forstand?

Gillbek. Og jeg endnu mindre, at hun gik
fra sit Ord, for det har hun, om De ikke veed
det, i Dag med sin Moders Minde givet Arne-
fiær.

Alleborg. Min Gud! hvad siger De?

Gillbek. Sandheden, Hr. Conferentsraad!
Deres Tiener.

Alleborg. Men saa hør dog

Gillbek. Min Kiole er knappet, Hr. Con-
ferentsraad! fra nu af hører jeg ikke, uden det eene
Ord, Baluta. Gaaer.

Anden Scene.

Alleborg eene, strax derpaa Sophie.

Alleborg. Hvad kunde jeg ogsaa sige ham? nu er alting ude? — og har nu oven i Kibbet Sophie = = = og det har hun vist = = = hvad gjør vi saa? — følger Hillbeks Raad, og gaaer til Sverrig = = = Ja! men der skal Penge til, og jeg har ikke to Skilling = = = Der er Sophie! = = = jeg vil endnu vove det sidste; hun er god; hun holder af mig = = = maaskee = = =

Sophie. Kiære, gode Oncle! hvad er der paa Færde? jeg syntes, Hillbek kom mig saa forunderlig for, nu han tog bort; han fløy op paa Bognen, og soer afsted, uden at see til nogen af Siderne, og Oncle seer ogsaa = = =

Alleborg. Min Skæbne staaer i din Haand, Sophie! vil du ikke frelse mig, er jeg uden Redning forloren.

Sophie. Jeg, Oncle? for Guds Skyld! hvad er der?

Alleborg. Seer du! der kom noget imellem mig og Hillbek; og til Ulykke har han en Fordring paa mig paa 800 Daler; og da han nu
 Prosaiske Forsøg, 4de Bind. M saga

sagtens kan vide, jeg ikke har saa mange Penge liggende herude, saa betiener han sig af Leiligheden, og tager hen, at hente Birkedommeren, at giere Forretning hos mig; og naar det skeer, saa er jeg en prostitueret, og ruineret Mand, Sophie!

Sophie. O Gud! og hvad kan jeg giøre, Onkle?

Alleborg. Torbensohn har Tanker til dig; han venter uden Tvivl blot paa en Leilighed til at declarere sig; og dersom du da vilde baade mit og dit Vel = = =

Sophie. Nei, Onkle! det kan jeg ikke.

Alleborg. For de Barnefregers Skyld med denne Arnefiær vil du støde saadan en Lykke fra dig?

Sophie. Det var ingen Lykke for mig — og overalt! det giør jeg ikke, og det kan jeg ikke, Onkle!

Alleborg. Men betænk dog, kære Sophie! at en Mand, som Torbensohn = = =

Sophie. Der er intet at betænke, Onkle! jeg har i Dag givet Arnefiær mit Ord, og det bryder jeg ikke.

Alleborg. Saa det var dog sandt, hvad Hillbet sagde? nu Arnekiær har ret passet sin Tid godt, at narre dig det fra.

Sophie. Han har ikke narret mig det fra, Oncle! jeg gav ham det selv.

Alleborg. O ja! jeg veed jo nok, at Arnekiær rart kan omgaaes Vorn. Saa! nu bliver det hele Spil mig lyst paa eengang.

Sophie. Hvilket, Oncle?

Alleborg. Hvilket? Hr. Arnekiær og Hr. Advocaten er jo Du's, og et Liv, og en Siæl; og da de nu mærkede, Torbenson havde Die paa dig, saa skulde den eene see, at saae dit Ord, og den anden prostituere mig, for des vißere at saae denne farlige Medbeiler af Halsen.

Sophie. Det er rigtig en Skam, Oncle vil have saadanne Tanker; sy! det var hverken Arnekiær eller Hillbet i Stand til; det kunde jo overalt være Arnekiær det samme, om Torbenson friede til mig; han vidste jo saa, han fik Ney.

Alleborg. Ah! han seer dig maaskee for nystigere an, end du er?

Sophie. Nei, Oncle! hvad Oncle kalder fornøstigt, vilde Arnefiær kalde nedrigt, og det har han tilforladelig ikke seet mig an for.

Alleborg. Gaja, min kære Sophie! hold du kun af, og med din dyrebare Hr. Arnefiær, og lad din stakkels Oncle gaae i Slutteviet, eller i Stranden, det er ikke din Sag.

Sophie. Gode Gud! hvad siger De, Oncle?

Alleborg. Ja! andet er der jo ikke for mig; naar det nu ryktes i Kiøbenhavn, at der er giort Forretning hos mig herude, vaagne alle mine Creditorer paa eengang, og saa er der ikke andet for mig.

Sophie. Men er der da ingen Maade, at hjælpe Oncle paa? om nu Moder foreskrev sig til at betale af sin Pension; hvad, Oncle?

Alleborg. Det vilde være en seer Død; det vilde jo vare over 5 Aar, inden det blev betalt; og din Moder kunde jo døe imedens; nei, det gjør Hillbet ikke; og overalt! hvad skulde I da leve af saalange?

Sophie. O! vær ikke bekymret for os, Oncle! Moder er vant til at komme ud med lidt;

hurt

hun kan arbejde, og jeg tilforladelig med; og overalt lod Arnekiær os ikke lide nogen Nød.

Alleborg. Arnekiær! Arnekiær! han er med i alle dine Planer!

Sophie. Ja! jeg kiender rigtig nok ingen, jeg bedre kan liide paa, hvor der er noget godt at gjøre; og det veed jeg vist, at han deelte sit sidste Vid Brød med Moder og mig, og tilforladelig med Onkel med, saa lidt han forresten enten holder af ham, eller har Ansag til det.

Alleborg. Du maae troe meget paa din Indflydelse hos ham, siden du er saa vis paa, han gjør saameget for din Skyld?

Sophie. Ikke for min Skyld, Onkel! det gjorde Arnekiær for Moder, om jeg saa aldrig var til; men der er Moder; skal vi nu sige det til hende? Jeg er vis paa, hun gjør det.

Alleborg. Vist ikke! vist ikke, Barn! det nytter til ingen Ting.

Tredie Scene.

Mad. Velsked, de forrige.

Mad. Velsked. Er der noget galt paa Færde? jeg syntes, Sophie kom saa forunderlig før,

og kaldte dig bort; og du er mig ogsaa saa besynderlig; Detlev! hvad er der?

Alleborg. Intet andet, Madere! end at vi paa Diebliffet har Hillbet her med Birkedommeren at giøre Forretning; og naar det skeer, saa styrter alting over mig paa eengang.

Mad. Velsked. O Gud! saa skeer nu det, jeg har frygtet saalænge? Og hvad giør du nu?

Alleborg. Jeg kan ingen Ting giøre. Jeg har foreslaaet Sophie at redde mig; men hun vil ikke.

Sophie. Ja, Moder! Onkel vilde, jeg skulde sige Torbenson ja, om han friede til mig; og det

Mad. Velsked. Nei, min Broder! det kan hun ikke! det maa du ikke forlange?

Sophie. Ellers alting, Onkel! ellers alting!

Alleborg. Ja vist! alting, uden det jeg beder om, og der eene kan redde mig!

Mad. Velsked. Det er ikke værdt at trættes om, min Broder! efter en Samtale, jeg i Dag har havt med Torbenson, troer jeg neppe, han frier til Sophie.

Alle-

Alleborg. Bravo! har Monsieur Arnefixt ogsaa saaet det særdigt? O ja! det kunde jeg da vel ogsaa forestilt mig, da jeg saa, hvordan han i Dag hængte efter Torbenson, som en Dorre. Nu! det Menneske har Gud ret skabt til min Plage.

Sophie. Der gjør rigtig Oncle Arnefixt Uret igien; det er ligesom med Hillbek; vil Moder bare tænke; der troer Oncle, at det er Arnefixt, der har saaet Hillbek til at rage efter Birkerdommeren, for at kysse Torbenson fra at frie til mig = = =

Alleborg. Troer det, siger du? jeg er tilforladelig saa vis paa det, som jeg havde staaet hos, da Aftalen blev gjort.

Sophie. Fy, Oncle! jeg tænker snarere, Oncle har efter Sædvane bundet Hillbek noget paa Rimet, og det er han blevet vreed over = = =

Mad. Velfted. Sophie!

Sophie. Ja! det er rigtig ogsaa en Skam, Oncle vil enten tænke, eller sige saadant noget.

Mad. Velfted. Men din Oncle er uheldig, Sophie!

Sophie. O! om Forladelse, gode, bedste Oncle! men kan vi da slet ikke gjøre for Dem? Jeg

sagde til Onkel før, at Broder gierne lod Hilbek trække hendes Pension, saalænge til = = =

Mad. Velsted. O ja! kan det redde dig, Detlev! saa med Glæde!

Alleborg. Nei! nei! det forlanger jeg ikke; overalt — 800 Daler med Renter og Omkostninger; det vilde jo næsten være fem Aar; det gjør Hilbek ikke; og desuden, naar Rertens Midbel først har faaet Foden ind i et Huus, kan man gierne pakke ind, ligesaa godt først som sidst; for siden holder man dem aldrig fra Døren! Nei! nei! det blev kun Galgenfrist.

Mad. Velsted. Jeg er desværre bange, alt, hvad man kunde gjøre for dig, ikke blev mere.

Alleborg. Nei! siden man ikke vil gjøre den eeneste Ting, der kunde redde mig.

Mad. Velsted. Det har jeg jo sagt dig, min Broder! det nytter ikke at snakke om.

Alleborg. Nu ja saa! = = = Ah! see, der er jo den fiære Hr. Arnetjør! jeg vil overlade ham Pladsen, at han kan saae at vide, hvor godt alting gaaer ham efter Ønske. Gaaer ind ad Huset.

Fjerde Scene.

Arnefiær fra Haugen. Mad. Velsted.

Sophie.

Arnefiær. De gif saa underlig fra os, gode Moder! at jeg ingen Noe kunde have, for --- Min Gud! hvad er der paa Færde?

Sophie. O, Arnefiær! Deres Hilsbet vil gjøre min stakkels Oncle ullykkelig.

Arnefiær. Hvorledes?

Mad. Velsted. Han har en Fordring paa min Broder; og da han ikke kunde saae den betalt, er han taget hen efter Birkedommeren ---

Sophie. Og naar han kommer, saa er Oncle baade prostitueret, og ruineret, siger han ---

Arnefiær. Ved De ikke, hvor stor Hilsbets Fordring er?

Mad. Velsted. Otte hundrede Rigsdaler! syntes mig, min Broder sagde.

Arnefiær. Otte hundrede Rigsdaler? godt! loder ad Huset til.

Mad. Velsted. Hvorhen, Arnefiær?

Arnekier. Der er ingen Tid at spille.
 I det han gaaer ind ad Huusdøren.

Femte Scene.

Mad. Velsted, Sophie, siden Alleborg.

Sophie. O Gud, Moder! hvad mon Arnekier nu vil?

Mad. Velsted. Handle, som din, og min
 Ven, redder os, om han kan; Næsten ved Gud ==

Alleborg. Hvad skal det betyde? jeg har
 ladet min Hest sadle, og staaer bare, og venter paa
 Jochum, jeg har sendt et Brev; i det samme
 kommer Monsieur Arnekier flyvende, river Hest-
 sen fra Nicolay, der staaer med den, og snapper
 Hatten af Hovedet paa ham, og afsted, som vi
 aldrig skulde see hverken ham eller Hesten mere!
 hvor skulde han hen?

Mad. Velsted. Det sagde han ikke; for-
 modentlig efter Hillbek?

Alleborg. Efter Hillbek? har I da sagt
 ham ==

Mad. Velsted. Det var jo ikke noget, det
 kunde dølges; desuden sagde du jo selv ==

Alle-

Alleborg. O Ja! og hvad skulde han da
 Hillbek? = = =

Mad. Velfærd. Han vilde formodentlig
 see, at stille ham tilfreds, og = = =

Alleborg med haanlig latter. Arnekiær? — o
 ja! kansee ogsaa den Ting er saaledes aftalt, at
 han nu kommer tilbage med Hillbek, og lader, som
 han har stilt ham tilfreds; og skal jeg saa sige dig,
 hvad han forlanger for sin Umage? hvad tænker
 du, Sophie?

Sophie. Jeg tænker ingen Ting, Oncle!
 jeg husker paa, hvad Moder sagde før; men Oncle
 skal rigtig see, han kommer til at fortryde, baade
 hvad han siger om Arnekiær og = = =

Alleborg. Fortryde? jeg fortryder, at jeg
 ikke har forbudt den snavs Karl mit Huus for læn-
 ge siden.

Sophie tvinger sig med Møje. Oncle! jeg vil
 gaae min Vej; for det var Synd at svare Oncle
 nu; men han skal see, at jeg rigtig ingen snavs
 Karl holder af. Gaaer.

nu tage min Tilflugt til ham; og siden der da nok ikke bliver noget af med ham og Sophie, saa kan jeg da ogsaa = = =

Torbenson. Hvad Pokker, Hr. Conferencesraad! er Fienden i Landet, siden alle Mand lebe fra mig, ligesom min indianiske Besætning i Severndroog, saasnart de horte Engelskmændene spille op.

Alleborg. Har De da ikke mødt min Søster? hun gik ned for, at holde Dem med Selskab.

Torbenson. Nei! da de allesammen bleve fra mig, gjorde jeg en liden Omvej giennem Deres Sophienlund, og tænkte, jeg maaskee skulde finde nogen der.

Alleborg. De maae have mig undskyldt, Hr. Major! jeg har haft en meget ubehagelig Scene med denne Hr. Hillbek; og = = =

Torbenson. Saa! og jeg syntes, de lod til at være meget gode Venner.

Alleborg. Ja! jeg veed nok, hvem der stak bag ved; det var denne Arnefiær.

Torbenson. Dag ved? han kommer mig ellers for, helst at staae frem, hvor han staaer!

Alle

Alleborg. Ja! da han ikke anderledes kunde faae Nam til mig, har han faaet Hillbef til at presse mig for en Fordring paa 800 Daler; og da de nu sagtens kunde vilde, jeg ikke havde dem herude, saa truer Hillbef mig med Retten.

Torbenſon. Ja! det er galt, naar Retten er noget, man kan true Folk med. Men, hvad kunde da Arneſtiær have imod Dem?

Alleborg. O! det er let at forklare, Hr. Major! De har sagtens ſeet, at han gik her, og ſmidſkede for min Niece; og da han nu nok vidſte, det ikke var mig med

Torbenſon. Men, hvorfor ikke? hvad kunde De have derimod?

Alleborg. Om aldrig andet, Hr. Major! ſaa kunde dog min Niece altid giøre et bedre Partie; og jeg havde endogsaa en Slags Coupſon

Torbenſon. Hys! hys! jeg forſtaaer Dem; den Flugt lade vi flyve.

Alleborg. Og, hvorfor det? om jeg tør ſpørge.

Torbenſon. Hvorfor vi lade den flyve? Ah! for Pokker! fordi vi ikke kan gribe den.

Alleborg. Troer De da, Hr. Major?

Torbenſon. Jeg troer ikke, Hr. Conferentsraad! at Sophie er for at gaae i graat.

Alleborg. Hvorledes?

Torbenſon. Seer De, jeg havde en Samtale med Deres Søster far, og hvorvel jeg maae lade hende, at hun forſtaaer at pynke en Kurv, ſaa laae dog mine 38 og Sophies 18 Aar ſaa net paa Bunden ved Siden af hinanden, at = = =

Alleborg. Da veed jeg dog, at 38 Aar ingen Alder er. = = =

Torbenſon. Til at ſøge Plads i Bartou paa! nei! men tilforladelig ligesaa lidt til at giſte ſig med en 18 Aars Pige.

Alleborg. Men det er dog ſieldent, at en Mand af vor Stand kan giſte ſig far, Hr. Major!

Torbenſon. Vil De ikke ogsaa lægge til, at det er ſieldent, en Pige af, hvad De behager at kalde, vor Stand, kan bide længer, end til hun er 18 Aar; begge Dele kommer af den nye Troe, hvor Koner og Døttre er blevne en koſtbar Luxus-artikel, iſtedet for, de før var et nyttigt og vigtigt Stykke i en Huuſholdning. Derfor maae Faderen nu ſee, at blive af med ſin Datter, ſaaſnart hun kan flyve af Reeden; og derfor er ingen tient med

med at tage hende, inden han først har sanket til Winterprovision, og han skal endda have sanket godt, skal hun ikke øde ham ud af det.

Alleborg. Ja! De kan let tænke, Hr. Major! at jeg ikke paa nogen Maade vilde have den Indelicatesse, at vilde persvadere eller disponere Dem til et Skridt, der = = =

Torbenson. Godt! godt! lad os da faae fat paa en anden Materie; en Kurv er just heller ikke det, der morer mig meest at snakke om.

Alleborg. For da at komme til noget andet, Hr. Major! jeg kunde have Idee paa at stille mig ved Alleborggaard; De skulde vel ikke have lyst til at kiobe den?

Torbenson. De hørte nok, hvad jeg sagde i Dag, Hr. Conferentsraad! saalænge jeg er Pebersvend, vil jeg nok giemme min Kiedsomhelighed i Kiøbenhavn blandt alle de andre; skulde jeg være saa lykkelig, at faae mig en Kone, saa = = =

Alleborg. Har De da kanskee Øye paa et andet Partie? = = =

Torbenson. Spiller De Skak, Hr. Conferentsraad?

Alleborg. O ja! befaler De kanskee = = =

Torbenson. Nei! nei! jeg vilde kun spørge, om De der gik af Spillet, saasnart een Plan slog feil?

Alleborg. Nei, Hr. Major! saa maae man være betænkt paa en anden.

Torbenson. Altsaa, Hr. Conferentsraad!

Alleborg. Altsaa? Hr. Major!

Torbenson. Hys! i Krig, Etak, og Kierlighed maae man aldrig lade sig mærke med fine Planer, før de ikke længer kan følges, Hr. Conferentsraad!

Niende Scene.

Mad. Velsted, de forrige, strax derpaa
Sophie.

Mad. Velsted sagte til Alleborg. Min Gud, Detlev! er du ikke borte?

Alleborg. Nei, Mine! Jeg har lykken med mig i Afting i Dag.

Mad. Velsted. Hvordan?

Alleborg. Stille! at Torbenson ingen Ting mærker = = = bestandig sagte.

Sophie fra Huset. Uncle! der er Arnekiær, og Hillbek.

Alleborg. De har dog ikke Birkedommeren med?

Sophie. Nei! de er eene to; men alting er vist godt; for Arnekiær vinkede saa glad op til mig i Vinduet.

Alleborg. O! det Gode, der kommer fra den Kant = = =

Mad. Velsted til Torbenson, for at drage hans Opmærksomhed fra de andre. Jeg søgte Dem oppe i Lyshuset, Hr. Major! men = = =

Torbenson. Ja! jeg fulgte min gamle Skif, Madam Velsted! da den øvrige Garnison gik fra mig, listede jeg mig bag efter.

Alleborg træder hen, og trækker ham til Side. Hr. Major! De veed, hvad jeg sagde Dem for om denne Hillbek; nu er han der, og jeg er tilforladelig i en stor Forlegenhed; for De begriber selv, jeg nødig vilde være de Mennesker forbunden; De vilde vel ikke viise mig den Godhed, at cavere for mig

mig for de 800 Daler, bare til jeg kan komme til Byen, og gjøre Anstalter, for = = =

Torbenſon. De maae have mig undſkyldt, Hr. Conferentsraad! men jeg har forſvoret, jeg caverer aldrig for nogen; men = = =

Tiende Scene.

De forrige, Hillebæk.

Hillebæk. Hr. Conferentsraad! der er Deres Bærelsbetaling; den er indfriet.

Alleborg. Indfriet? og hvem har = = =

Sophie. O! det har Arne-

Mad. Velft. paa een gang. Her!

Alleborg. Arneher?

Hillebæk. Ja! de otte hundrede Daler, jeg ſagde Dem i Dag, han havde ſtaaende hos mig, har han givet mig i Betaling; ſagtens vilde han, jeg ſkulde lade, ſom jeg ingen Penge havde ſaaet, og blot ladt mig overtale til at bide; men De veed, hvad jeg havde ſvoret paa; og ſaa meget jeg holder af Arneher, gjør jeg mig dog ikke meensvoren for hans Skyld.

Sophie Hjerterglad. Nu Onkel! Gud ſeelov!

Tor-

Torbenson. Men jeg troede, De og Arnekiær var Uvenner?

Mad. Velsted. Arnekiær er ikke Uven af nogen, det gaaer ilde, og han kan hielpe = = =

Sophie. Og der er Moders Broder til.
 Alleborg. Jeg er saa overrasket, at = = =
 men, hvor er Hr. Arnekiær?

Ellevte Scene.

Arnekiær, de forrige.

Sophie. Der er han! Anværg om hans Hals.
 O Tak! Tak!

Mad. Velsted ligeledes. Tak, Arnekiær
 Tak!

Arnekiær. Min Moder! Sophie!

Alleborg. Hr. Arnekiær! De seer mig
 gandske = = =

Arnekiær. Jeg beder Dem, Hr. Conferencesraad! ikke eet Ord; jeg har rigelig saaet min
 Tak.

Torbenson. Ja! Ord gjør det nok ikke
 her; men = = =

Arnekiær. Jeg beder Dem, Hr. Major!
 Alleeborg. Sophie! vil ikke du i mit Sted
 vil lede hende til Arnekiær.

Arnekiær. Jeg beder Dem, Hr. Con-
 rentsraad! saa inderlig jeg ønsker at eye Sophie,
 var jeg hende uværdig, hvis jeg i dette Øye-
 blik = = =

Torbenson. Arnekiær! Arnekiær! den,
 der ikke bliver lykkelig det første Øyeblik, det staaer
 til ham, er en Daare.

Mad. Væst. O ja! man veed jo ikke,
 hvorlænge man har at være det.

Gillbek. Nu skal man see, det er for det,
 han her har brugt de Penge, der skulde i Enke-
 cassen.

Arnekiær fortræden. Gillbek!

Torbenson. Derfor, Arnekiær?

Arnekiær. Hr. Major! jeg kan ikke lyve;
 lad mig følge mine Grundsætninger.

Gillbek. Skal Jacob endnu trælle syv Aar
 for sin Rachel?

Arnekiær. Saa længe skal det ikke være,
 Kierlighed og Haab skal give mig Virksomhed; men
 om saa var; hende koster jeg ikke for dyrt.

Sophie. Ludvig!

Torbenſon. Apropos, Hr. Conferentsraad! jeg maatte bede Dem, have mig undskyldt, da De anmodede mig om, at cavere for Dem, for det gjør jeg aldrig, ſiden man ikke kan vide, hvad Stand man er ſelv i, til den Tid, en Caution udløber; men derſom De vil giøre mig den Vre at laane de 800 Daler af mig, ſaa = = =

Arnekiær. Hr. Major! vil De røve mig den Glæde, at have reddet min Sophies Onkel, min Moders Broder?

Torbenſon. Viſt ikke! viſt ikke! jeg vil bare ikke, De ſkal kiøbe den Glæde for dyrt?

Arnekiær. Kan jeg det?

Torbenſon. Man kan kiøbe Guld for dyrt, min Ven! ellers ſkal jeg bede, De ikke blander Dem i mit Kiøbmandſkab; De veed, hvad vi talte for om Alleborggaard, Hr. Conferentsraad! de 800 Daler kan jo blive mellem os, indtil vi ſee, hvad der bliver af det Kiøb.

Mad. Velſted. Vil De kiøbe Alleborggaard, Hr. Major?

Torbenſon. Det er mere, end jeg veed,
Mad. Velſted!

Mad.

Mad. Velfted. Det var meget! hvem skulde vel da vide det?

Torbenson. Mellem os sagt, troer jeg, De veed meer af det, end jeg.

Mad. Velfted. Jeg, Hr. Major!

Torbenson. Ja! De husker jo nok, hvad jeg sagde i Dag, at det var Fias at leve paa Landet, uden at have en god Kone. Deres Datter kunde jeg ikke saae, for det jeg var for gammel; nu har jeg med Deres Tilladelse tænkt paa, jeg kunde blive ved Familien; De var saa god, at sige for, at De ikke vilde ønske Deres Datter nogen bedre Mand; og jeg veed vist, De ikke ønsker Dem selv bedre end hende; og hvad vor Alder angaaer, saa er det vel rimeligt, at naar Døden vender Timeglasset for den een af os, er der ikke ret mange Sandstern tilbage for den anden.

Mad. Velfted. Hr. Major! dette kommer mig saa aldeles uventet = = =

Gillbek. At De ikke i den Hast kan finde paa nogen Indvending! ikke sandt?

Torbenson. Nu nu, Hr. Advocat! lad dog Konen have Tid at besinde sig; mit Frierie er dog for Pokker ingen Bærelobligation, der skal gøres

gjøres af, inden den gaaer af Kraft; hvorvel alt for mange Løbemaaneder er en Mand paa mine Aar just heller ikke tient med at give. Midlertid Hr. Conferentsraad! kunde De nok til disse Formælinger foretage en Generalpromotion. Veed De hvad? Udnævn De mig til Deres Zahlcassierer; overdrag Deres Søster det indenlands Departement, og naar saa Hr. Advocaten vilde paatage sig Finantsdepartementet = = =

Hillbek. Med Fornøjelse! og naar Hr. Conferentsraaden vil overlade sig til os, tør jeg staae ham inde for, at han inden saa Aar skal være en holden og en lykkelig Mand.

Mad. Velsted. Tak, Hillbek! — Hr. Major! dette ædle Forhold = = =

Torbenfon. Hys! De troer dog vel aldrig, at jeg paa den Maade saa lumst vilde kiobe mig en Kone? Nei! vel pleyer jeg, at have Lykke i Kiøbmandskab; men det var dog for godt kiobt. Nu, Hr. Conferentsraad! approberer De Promotionerne?

Alleborg. Dersom De kiendte, hvor dybt jeg har maattet føle alt det ydmygende i min Stilprosaiste Forsøg, 4de Bind. D ling,

ling, saa vilde De fatte, hvor inderlig jeg maae være dem Tak skyldig, som redde mig.

Hillbeck. Men jeg maae være Geheimefignantsminister, Hr. Conferentsraad!

Mad. Velsted. Og jeg, min Broder! maae bede om mit Departement lidt nøyere og videre bestemt, end hidindtil.

Alleborg. Saa vidt, og saa nøy, du vil. O, Mine! jeg skal aldrig glemme dig denne Dag.

Torbenson. Da tager jeg mod min Post, purement & simplement. — Saa! nu skalde vi engang til den anden Side. Nu, Sophie! om Forladelse, Hfr. Velsted! skalde jeg sagt.

Mad. Velsted. Jeg er vis paa, hun af Dem harer helst, som De kaldte hende først, Hr. Major!

Torbenson. Nei! nei! det tør jeg ikke, før jeg kan sige: min Datter Sophie! hm! mon hun da ogsaa smukt vil være, og lyde sin Fader? —

Mad. Velsted. Neppe mere, end hun alt gier, Hr. Major!

Torbenson. Saa? det gad jeg prøvet; og naar jeg nu befalte hende, at give den ærlige

og agtbare Ugersvend, som hos hende staaer, hendes Haand?

Sophie. Dersom det bliver den tungeste af Deres Befalinger = = =

Torbenson. Ja! men hvem skal vi nu faae til at befale ham at tage derimod?

Arnefiær. Mit Herte!

Mad. Velsted. Bærer lyffelige, mine Børn! Arnefiær! min moderlige Velsignelse er den eeneste Medgift, De faaer med Sophie.

Arnefiær. Og den eeneste, jeg ønsker; hun har jo faaet Deres Herte paa Buggen!

Torbenson. Ja! var jeg nu Sophies Stedsfader, havde jeg vel eet Ord at lægge til = = =

Arnefiær. Intet! intet! lad mig have den Fryd, med glad og redelig Flid selv at erhverve vort Udkomme, og see det trives, og velsignes under min Sophies huuslige, og stræbsomme, og veldædige Hænder.

Sophie. Ludvig!

Torbenson. Det klinger snorrigt nok, det Menneſket siger; jeg veed snart ikke, hvad jeg skal ſige imod.

Gillbek. Giar Dem ingen Uleilighed, Hr. Major! i det Stykke er han ikke at omvende. Til Lykke, Arnefiær! til Lykke, Hr. Velsled! men det er ret feedsommeligt; nu jeg gad saa gierne blevet; og nu skal jeg til Byen.

Sophie. O! jeg tænkte, vi skulde blevet sammen i Aften!

Gillbek. Nei! det var Synd, at lade Lovise være i Angst, for det jeg blev ude; overalt maae jeg jo hjem, og fortælle hende alt dette.

Mad. Velsled. Nu, De skal faae Lov til at tage hjem; men paa Vilkaar, at De kommer herud i Morgen, og bringer hende med; vi maae dog have nogen til at drikke de unge Folks Skaal.

Torbenson. Nu var der een Ting, jeg gad vidst!

Mad. Velsled. Og det var, Hr. Major?

Torbenson. Om jeg kommer til at drikke den Skaal med, eller til at takke for den?

Sophie.

Arnefiær.

Zillbe.

Alleborg.

Det sidste, Hr. Major!

det sidste!

Alleborg. Mine! det er din Broders Belgiører!

Torbenfon. Nei! nei! Hr. Conferentsraad! — det er slet ikke paa den Conto, jeg ønsker at faae Deres Søsters Ja. Overalt kan jeg nok begribe, at Konen vel kunde have Lyst til at kiende lidt meer til den, hun skal leve sine Dage med = = =

Mad. Velsted. Jeg har havt bedre Leilighed til at kiende Dem, Hr. Major! end De til at kiende mig; og det sidste, skal jeg ikke nægte, er mig ikke mindre betydeligt, end det første.

Torbenfon. Nu ja da! saa faaer det blive derved, indtil videre; vore nye Embeder vil jo vel overalt give os Leilighed til at lære at kiende hverandre. Apropos! der har jeg ladet mig constituere, og gratulere til et Embede, og begynder paa den ny Viis med at glemme at forrette det. Hr. Conferentsraad! jeg har just tusende Rigsdaler hos mig; jeg vil nu give Geheimefinansministeren de

otte hundrede Daler; og vil De da være saa god at tage imod de to, om der fandskee i Jndenlandsdepartementet Fulde = = =

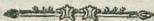
Alleborg. Hr. Major!

Torbenſon. Hys! hys! ingen Complimenter! og naar De ſaa tillader, jeg alt imellem kommer herud = = =

Mad: Velſted. Aldrig ſaa ofte, ſom vi ønske det, Hr. Major!

Torbenſon. Virkelig! nu ſaa tør jeg vel endnu leve den Dag, da der bliver mig Meening i at være paa Landet og have Sommer.

E n d e.

Er det virkelig saa, at et Stykkes Historie
stundum kan være dets Undskyldning, da tør
det maaskee komme nærværende Skuespil til
Fordeel. En Aften, omtrent ved denne Tiid i
Jor, talte jeg efter Comedien med den Ven-
inde, Hæftet er tilegnet, om de adskillige nye
Stykker, Theatret just paa den Tiid havde
faaet; det slap mig udaf Munden, at jeg tid
næste Sommer ogsaa vilde skrive et Skuespil;
i Spøg tilbød hun sig at vedde paa, jeg ikke
giorde det; og da jeg ikke desmindre blev ved,
paalagde hun mig de trende Vilkaar, at det

skulde hedde Sommeren, være i fem Acter,
 og i samme Smag, som første Act af Regeren.
 Det faldt mig ind at prøve, om ikke af denne
 Spøg kunde blive Alvor; een Scene gav den
 anden, og inden ret mange Uger var jeg saa-
 vidt, at jeg kunde see, Stykket virkelig kunde
 komme til Ende. Den siette May opførtes det
 paa et Privattheater; adskillige Venner, blandt
 hvilke Publicum med mig vilde erkiende de
 competenteste Dommere, hvis det ikke var Ube-
 sfeedenhed, at nævne dem her, bærede mig
 med deres Opmuntringer og Anmærkninger;
 jeg har stræbt at gjøre mig værdig til hiine,
 ved at nytte disse efter bedste Evne. Mid-
 lertid erkiender jeg, at adskillige Mangler, der
 have sin Oprindelse fra den Maade, hvorpaa
 Stykket blev til, uden foregaaende Fabel,
 ikke have været mig muelige at have. Maaskee

vil man og gjøre mig den Indvending, at det i eet og andet har vel megen Liighed med Hr. Heibergs Bonner og Banner; ærligen tilstaaer jeg, at denne vor første nyere danske Comedie bestandig under Arbeidet var det Ideal, jeg havde for Øye, efter bedste Vone at nærme mig til; om det da skulde nu og da være blevet mig et Original, jeg uvitterlig havde copieret, istedet for blot at efterligne det, er det en Menneſkelighed, hvorfor jeg haaber Tilgivelse.

At jeg har opfyldt ovenomtalte Væddemaalſ tvende første Vilkaar, haaber jeg, den Veninde, jeg væddede med, nu vil erkiende; da vi midlertid den Gang glemte at bestemme, hvad der væddedes om, har jeg, som den Vindende, pro studio & labore, vovet at tiltage mig

mig den Frihed at pryde dette Stykke med hendes Billede, for dog at være sikker paa at give noget, der vil være enhver skionsom Kunstlærers fiærkommment.

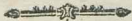
Maaskee vil man spørge, hvorfor dette Skuespil ikke først er indsendt til Theaterdirectionen? Mit Svar indeholdes i de Grunde, Hr. Prof. Tode angav, da han med sine yndede Søeofficerer brugte selsamme Forhold. Som han, troer jeg, at det vilde spare Direction og Fors. megen Ubehagelighed, naar de om et nyt Stykke i Forvejen kunde indhente Publici Dom, inden de bebyrdede Skuespillerne med at lære det; og altsaa ikke stod Fare for at udribe et umodent Foster fra den stille og sagte Død, det i Faderens Arme kunde hensove, for at lade det for alles Dyne paa

Skue-

Skuepladsen tage en Ende med Forstrækkelse;
 som han, troer jeg, at Directionen, saafremt
 Stykket selv og den offentlige Dom besøge den
 dertil, ikke vil udelukke Stykket fra Skueplad-
 sen, fordi det er trykt, hvis den ellers finder
 mine øvrige Betingelser billige. Som han —
 dog lad mig afbryde; man kunde ellers spørge,
 da jeg i saa meget havde fulgt Søeofficererens
 Forsk., hvorfor jeg da ikke ogsaa havde skrevet
 et saadant Skuespil, som han?

Wakkehuset, den 19 Januarii 1796.

K. L. Rahbek.

Einmal mehr in das alte Buch
 kommen, aber jetzt, so ist es
 wieder eine so interessante Sache
 denn, alle die, welche das Buch
 lesen, soll es ein solches sein
 in der neuen Ausgabe, die nun

so ist mit aller Sorgfalt
 und in der neuen Ausgabe
 ist, dass es ein solches
 ist, dass es ein solches
 ist, dass es ein solches

ist, dass es ein solches

ist, dass es ein solches

ist, dass es ein solches

ist, dass es ein solches

ist, dass es ein solches

ist, dass es ein solches

ist, dass es ein solches

